

56

וקיימת קיים ואמרת יי צבאות מגלא גלי קדמך
סגור אמרת יי עול לבני קדמך ולא תרחיקת
אמתך ותתיץ לאמתך בך בגו בע אנשא אמרנו
דיה משימיש קדם יי כל יומי חיוהי ומרת
אנש לאתהי עולה יותיה כהרבה להחפלה
לפני יתוה ועלי שמך אתפיה וזה מה שאמרת
לצל לאה קדם יי עלי מוריד לה ערדת פסוק
וחנה היא מרבהת על לפרק שפתיה נעות
וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכחה וזה
היא מרבהת להוד ספוטתא נידן וקלה
לא משתמע וחסבה עלי כאתא ריא ויאמר
אליה עלי ערמתי תשתפרין חסדי אתי ייגך
מעליך ואמר לה עלי עד אמרת את משתטא
הלא תפיגין יתחמדיך מניך ותען חנה ותאמר
לא אדני אשה קשת רוחא נביין וישבר לא
שתי ית ואשפר את נפשי לפני יתוה ואתיבת
חנה ואמרת לא רבונא אתתא עיקת רוחא וזה
חדת ועתיק לא שתי ית ואמרת על לב נפשי צלו
קדם יי אלתתן את אמרת לפני בת בלי ער
מרב שיחיו ופעם דברתי ערדה לא תכלים
ית אמרת קדם בת רשעא ארי מסגי אקניוהי
וארגזוהי אוריכית בצלו עד כעין ויעץ עלי
ויאמר לבי לשלום ואלהי ישראל יתן את
שלתך אשר שאלת מעמו ואתיב עלי ואמר
אזילי לשלום ואלהי ישראל יתן תבעותיך
דבעית מן קדמוהי ואת אמרת מצא שפחתך

חן בעיניך ותלך האשה לרובה ותאכל
ופנה לאה וזה עוד ואמרת תשכח אמרת
רחמיך בעיניך ואזלת אתתא לאורחה ואכלת
ואפיין בשייך לאה וזה עוד וישכמו בכפר
וישתחווי לפני יתוה וישכנו ויבאו אל ביתם
חרמיה וידע אלקנה את חנה אשתו ויכרה
יתוה ואקדימו בצפרא וסגידו קדם יי ותנו
זאתו לבית הוץ דרמיתא וידע אלקנה ית חנה
אתתיה ועל רובנה קדם יי יהי לתקפות
הימים ותהר חנה ותלד בן ותקרא את שמו
שמואל כי מיהוה שאלתיו וזהו חזון משוט
יומא ועד את חנה וילדת בן וקרת ית שמה
שמואל ארי אמרת מן קדם יי שאלתיה
ויעלה איש אלקנה וכל ביתו לזבח ליתוה
את זבח הימים ואת נדריו וסליק גבא אלקנה
וכל אנשי ביתו לדבחא קדם יי תיבחו מעא
ולשלמא ית נדריה חנה לא עלתה כבאמרה
לאישה עד יגמל לה ערלה כאתיו ונראה את
פני יתוה וישב שם עד עולם וזה לא סליקת
ארי אמרת לבנה עד דיתחם לרביא ואחניו
ותחזי קדם יי ויתיבתמן עד עלמא ויאמר
לה אלקנה אישה עשיה טוב בעיניך שבי עד
גמלך אתו אן יקם יתוה אתך ברו ותשבה אשה
ותינק את בנה עד גמלה אתו ואמר לה אלקנה
בעלה עבדי דתקין בעיניך אוריכי עד
דתחם לך יתיה כרם יקיים עי ית פתגמוהי

١٥٠

法

١٢

1

4
2
3
5

2

ג
בטע
פריש

פריש

וכן
ש

וכן
ש

וְהַחֲמִידָה וְסִימָנוֹ וְהַדָּר וְהַתְּפִלָּה אֶסְתֵּר אֶסְתֵּר וְהַחֲזִיקָה וְשֶׁן קָבוֹל וְעֵלְעִיל - . שְׁאוֹל וְסִימָנוֹ וְגַם אֲנִכִּי הַשְׁמִילִתְהוּ אִמָּה אֲדָע וְהוּא שְׁאוֹל^א

נב
נב

וירצו ויתקו על מלכו וירסו קרן משיחו ויני
יתבר בעלי דבבא דקימיך לאבא שארעמיה
עליהוץ מן שמיא בקל רס ישקיה יני יעביד
פורענות דין מגוג ומשרית עממין חטופין
דאיתן עמיה מסופי ארעא ויתק תקפא למלכה
וירבי מלכות משיחיה:

וילך אלקנה הרמיה על ביתו והנער
היה משרת את יהוה אתפני עלי חכהן ואזל
אלקנה לרמיה לביתו ורביא הוה משמיש
קדם יני כהני עלי כהנא ובעי עלי בנע בלועל
לא ידעו את יהוה ובעי עלי גברין רשיעין
לא הוו דעיץ למדחל מן קדם יני ומשפט
הכהנים את העם כל איש זבח זבח וזבח נער
הכהן כבש של הבשר והמזלג שלשה שנים ביום
ונו מסא דכהנא מן עמא כל גבר דנכנס נסתא
ואתי עולימא דכהנא כמכשיר בסרא ומשיחא
דליה תלת שנים ביד יהוה הכהן כבודו או בדרור
או בקרחתא או בפרור בלא עשר יעלה המזלג
יקח הכהן בן ככה יעשו לכל ישראל הבאים
שם בשלה וקבע ליה באיורא או בדורא או
בקרדא או במדיסא כל דמסיק משיחא נסת
כהנא לנפשיה כדן עבדיך לכל ישראל אתן
לכחא תמן בשילוי גסטרס יקטרוך את
החלב וזאנער הכהן ואמר לא ישחזב תנת
בשר לצלות לפהן ולא יקח ממך בשר משל
כאסור אף עד לא יתסקון תרביא למדכחא

ח
ח
ח

וירצו ויתקו על מלכו וירסו קרן משיחו ויני
יתבר בעלי דבבא דקימיך לאבא שארעמיה
עליהוץ מן שמיא בקל רס ישקיה יני יעביד
פורענות דין מגוג ומשרית עממין חטופין
דאיתן עמיה מסופי ארעא ויתק תקפא למלכה
וירבי מלכות משיחיה:
וילך אלקנה הרמיה על ביתו והנער
היה משרת את יהוה אתפני עלי חכהן ואזל
אלקנה לרמיה לביתו ורביא הוה משמיש
קדם יני כהני עלי כהנא ובעי עלי בנע בלועל
לא ידעו את יהוה ובעי עלי גברין רשיעין
לא הוו דעיץ למדחל מן קדם יני ומשפט
הכהנים את העם כל איש זבח זבח וזבח נער
הכהן כבש של הבשר והמזלג שלשה שנים ביום
ונו מסא דכהנא מן עמא כל גבר דנכנס נסתא
ואתי עולימא דכהנא כמכשיר בסרא ומשיחא
דליה תלת שנים ביד יהוה הכהן כבודו או בדרור
או בקרחתא או בפרור בלא עשר יעלה המזלג
יקח הכהן בן ככה יעשו לכל ישראל הבאים
שם בשלה וקבע ליה באיורא או בדורא או
בקרדא או במדיסא כל דמסיק משיחא נסת
כהנא לנפשיה כדן עבדיך לכל ישראל אתן
לכחא תמן בשילוי גסטרס יקטרוך את
החלב וזאנער הכהן ואמר לא ישחזב תנת
בשר לצלות לפהן ולא יקח ממך בשר משל
כאסור אף עד לא יתסקון תרביא למדכחא
וירצו ויתקו על מלכו וירסו קרן משיחו ויני
יתבר בעלי דבבא דקימיך לאבא שארעמיה
עליהוץ מן שמיא בקל רס ישקיה יני יעביד
פורענות דין מגוג ומשרית עממין חטופין
דאיתן עמיה מסופי ארעא ויתק תקפא למלכה
וירבי מלכות משיחיה:

ח
ח

ח
ח

ח
ח

ו
כ
ש
ע
ד

ח
ג
א

ה
ו

ז
ח
ט

י

אל בית אביך בהיותם במצרים לבית פרעה
ואת אנכאריני דות עלי ואמר דיה כדנ אמר
ני אתגלאה אתגלית על בית אבך כד הו נמצא
ומשעבדי לבית פרעה ובהראותו מכל שבטי
ישראל ללכח לעלות על מצרי ולקטיד קטרת
לשאת אפוד לפני ואתנה לבית אביך את כל אשר
בני ישראל ואת עיתי ביה מכל שבטי ישראל
קדמי ומהו כהן לאסקא קרבן על מדברי
לאקטרא קטרת בסמך למזבש אפוד לשמש
קדמי ויה בית לבית אבך ית כל קרבניא רבני
ישראל ומה תבעטובזח ובמנחת אשר צוית
מעז ותכנסה בבני ממש להבדיל אתכם מראשית
כל מנחת ישראל לעמי ומה אתון אנסי בנכסת
קדמי ובקדמי דפקידית לקדמי קדמי בבית
מקדשי ויקדתי יתבך קדמותא לא כלותהו
מדי שבר קרבן ישראל עמי ירכן נאם יהוה
אלהי ישראל ומה אמרת ביתך ובית אביך
יתחלכו לפני ש עולם ועתה נאם יהוה חליה
לי כי מבדא כבד ובי יקרו בכין אמר יני
אלהי ישראל מימר אמרית ביתך ובית אבך
ישמשו קדמי עד עולם וכען אמר י קשטא
אנוך דינארי דמי קריין קדמי אסקר ודמנסרין
על שמי ית שטון הנה ימיס באיסוגד עת לאת
זרעך ואת זרע בית אביך מה יתקן בביתך
הא יומא אתן ואקטור ית תקור דרעך וית
תקור דרע בית אבך מהו סב בביתך ומה

ו
כ
ש
ע
ד

ח
ג
א

ה
ו

ז
ח
ט

י

והנה ג' וסימנא - שבטי ישראל בטוב בטוב קדמיא וישעיה מל' ושי' חס' - מעם מצבחי ב' וסימנא תקנו ואיש לא אכרית לך מעם מצבחי

בני

ח
ח
כח
ענא
וקר
ענא

1

٥

٦

二

۱۰۰

١٠٠

אז

פ"ב
ע"ב

1

٦

ח' כ"ב ע"ב וקר עיניו וסי' מ"ג החלו כהודו ולא נחדו ויצרח אבשלום ועברה העברה יקח ויעל ודאניה יראו עיניו כיצו קרץ - ויבן ד' וס' על דוד ונעל ויפרץ -

ובקרנען

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound into a dark, possibly black or dark brown, inner cover material. There is no text or other markings on the page.

רגון באשדוד עד יומא הדין

ותכבד ייחודה אלהאשדודים וישמם
ויק אתם בעפלים את אשדוד ואת גבוריה ותקפת
מחתא דני על אנש אשדוד ואצדנין ואלקי
יתחז בטהורין ית אשדוד וית תחומהא ויראו
אנשי אשדוד כיבן ואמרו לא ישכאון אלהי
ישראל עמנו כיק שתה ידו עלינו ועל רגון
אלהינו וזהו אנשי אשדוד ארי שווא עליהון
מחתא ואמריק לא ישרי ארון אלהא דישדוד
עמנא ארי תקיפת מחתיה עלנא ועל רגון
טעותנא וישלחו ויאספוא את כל סרני פלשתים
אליהם ויאמרו מהנעשה לארון אלהי ישראל
ויאמרו גת יסב ארון אלהי ישראל ויסבוא את
ארון אלהי ישראל וישלחו ויכבשו את
פלשתא ואתהון ואמרו מא נעביר לארון אלהא
דישדוד ואמרו לגת יסתחר ארון אלהא דישדוד
ואסחרו ית ארון אלהא דישדוד

בטחרים
ק

א
וסיג
ארונא
במשנא
דין

ויהי אחריהם כבואתו ותהי יד יתחז
בעיר מהומה גדולה מאד ויק את אנשי העיר
מקטן ועד גדול וישתדו להם עפלים וזהוה
כתר דאסחרו ויהי זהוה מחתא דני בקרתא
שגושי רב להא ומחא ית אנשי קרתא מזעווא
ועד רבא ולקו להון בטהוריא וישלחו את ארון
האלהים עקרון ויהי בבא ארון האלהים עקרון
ויזעקו העקרנים לאמר הספוא לא את ארון
אלהי ישראל להמיתנו ואת עמי וישלחו ית

בטחרים
בסב
טחרים
ק

ארונא דני לעקרון וזהוה כדאתא ארונא דני
לעקרון וזעקו עקרוןאי למימר אסחרו להו
ית ארון אלהא דישדוד לקטלותנא וית עמנא
וישלחו ויאספוא את כל סרני פלשתים ויאמרו
ישלחו את ארון אלהי ישראל וישב למקומו
ולא ימית אתנו ואת עמי כיהי תה מהומתמות
בכל העיר כבדה מאד יד האלהים שם ושלחו
וכבשו ית כל טורני פלשתא ויאמרו שלחו
ית ארון אלהא דישדוד ויתוכ לא תריה זלא
יקטול ית יד עמי אריהוה שגוש קטלא
בכל קרתא תקיפת להא מחתא דני תמך
והאנשים אשר לא מתו חבו בעפלים ותעל
שועת העיר השמים וגברא דלא מיתו דקו
בטהוריא וסליקת צוחת קרתא לצית שמא
ויהי ארון יתחז בשדה פלשתים
שבעה חדשים וזהוה ארונא דני בקרוי פלשתא
שבעה ירחין ויקראו פלשתים לכהנעס ולקסמם
לאמר מהנעשה לארון יתחז הודענו במה
נשלחנו למקמו וקרו פלשתא לכהנעס ולקסמם
למימר מא נעביר לארונא דני הודענונא נמא
נשלחנו לאתריה ויאמרו אם משרהים את
ארון אלהי ישראל לא תשלחו אתו וריקם כי
השיב תשיבו לאשם אז תרפאו ונודע לכם
למה לא תסור ידו מכם ואמרו אם משרהים
ית ארון אלהא דישדוד לא תשלחו יתיהדיקן
ארי אתבא תתיבון קדמוהי קרבן אשמא נענו

בטחרים
ק
ה
ב
הנה
קול

ו כח עפלי ברש וסיג יכבה ותכבד הסבו והאנשים האשם ועשיתם א. וישלחו וסיגנא. וישלחו האנשים עקרון פלשתים וחברו יד גבורה. גבוליה ג מל וסי ותכבד

תִּתְּסוֹן וְיִתְּרוֹחַ לִכּוֹן לִמָּה לֹא תִנּוּחַ מַחְתִּיהַּ מִנְכּוֹן
וְיִאמְרוּ מִהֶהָשֵׁם אֲשֶׁר נִשְׁכַּח וְיִאמְרוּ מִסְפָּר
סִרְנִי פִלְשֻׁתִּים חֲמִשָּׁה עֶפְרַיִם זֶה בְּחֻמְשָׁה עֶבְרִי
זֶה בְּכִימָגֶפֶה אַחַת לְכֹלם וְלִסְרִינִיכֶם וְאִמְרוּ מִאֲ
קִרְבֵּן אֲשֶׁם אֲדַנִּיב קִרְמוֹהִי וְאִמְרוּ מִנֵּן טוֹרֵנִי
פִלְשֻׁתִּי חֲמִשָּׁה טַחֲוֹרִי דִּהְבֵּא וְחִמְשָׁה עֶבְרִי
דִּהְבֵּא אֲרִי מַחְתֵּא חֲדָא שׁוֹיֵא לְכֹלִין וְלִטוֹרֵנִין
וְעִשִּׂיתֶם צִלְמֵי עֶפְרַיִם וְצִלְמֵי עֶבְרִיכֶם
הַמִּשְׁחִיתִים אֶת הָאָרֶץ וְנִתְּתֶם לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
בְּכֹר אֹלֵי יִקְרָא תִירוֹמְעִיכֶם וּמַעַל אֱלֹהֵיכֶם
וּמַעַל אֲרֻצְכֶם וְתַעֲבֹדוּן צִלְמֵי טַחֲוֹרֵינוֹן וְצִלְמֵי
עֶבְרִיכֶם דְּכִימָגֶפֶה בְּלִין יִתְּאֲרֵא וְתִתְּנוֹן קִדְּמָא
דִּישְׂרָאֵל יִקְרָא מִאֲסִתְּנוֹחַ מַחְתִּיהַּ מִנְכּוֹן וּמִן
טַעֲוֹתֵכֶון וּמִן אֲרַעֲכֶון וְלִמָּה תִכְבְּדוּ אֶת לִבְכֶם
כַּאֲשֶׁר בְּכֹר מִצְרַיִם וּפְרַעַה אֶת לִבְכֶם וְלֹא כַּאֲשֶׁר
הִתְעַלְלִבְכֶם וּשְׁלֹחֶם וּלְכֹן וְלִמָּה תִיִּקְרוּן יִתְּ
לְכֹן כַּמָּא דִּיקְרוּ מִצְרַיִם וּפְרַעַה יִתְּ לְכֹהֵן
הָלֹא כְּדֹא תִפְרַעַ מִנְחֹן וְכִתֵּר כִּין שִׁירֵלְחוֹן
וְאִזְלוּ וְעִתָּה קָחוּ וְעִשׂוּ עֲגֻלָּה חֲדָשָׁה אַחַת
וּשְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת אֲשֶׁר לֹא עֲלָה עֲלֵיהֶם עַל
וְאִסְרִיתֶם אֶת הַפְּרוֹת בְּעֲגֻלָּה וְהַשְׁבַּתֶם בְּנֵיהֶם
מֵאַחֲרֵיהֶם הַבִּיתָהּ וּכְעַן סָבוּ וְעִבְדוּ עֲגֻלָּתָא
חֲדָתָא חֲדָא וְתִרְתִּין תוֹרֵן מִיִּנְקֵן דִּלֹא נִגְדָא נִינֵר
וְתִיִסְרוּן יִתְּ תוֹרֵתָא בְּעֲגֻלָּתָא וְתִתִּיבֹן בְּנֵהוֹן
מִכְתֵּרֵיהֶון לִגִּיו וְלִקְחִיתֶם אֶת אֲרוֹן יְהוָה וְנִתְּתֶם
אֶת אֱלֹהֵי עֲגֻלָּה וְאֶת כָּלִי הַזֶּה כַּאֲשֶׁר חֲשַׁבְתֶּם

טחרי
ק

טחריכם
ק

ח
ריש
פיס
ג
ל
ומל

לֹא שֵׁם תִשְׁמִימוּ בְּאֲרָגִי מִצְדוֹ שְׁלֹחֶתֶם אֶת־
וְהִלְךְ וְתִסְכּוֹן יִתְּ אֲדוֹנָא דִּי וְתִתְּתוֹן יִתְּיָה
בְּעֲגֻלָּתָא וְיִתְּ מִנֵּי דִּהְבֵּא וְאֶת־נִבְתוֹן קִרְמוֹהִי
קִרְבֵּן אֲשֶׁם אֲתִשׁוּן בְּתִיבְתָא מִסְטֵרִיהִי וְתִשְׁלֹחֹן
יִתְּיָה וְיִתְּ וְרִאִיתֶם אֶסְדֵּךְ גְּבוּלֵי עֲלֵה בֵּית
שִׁמְשֹׁה וְאִי עִשָּׂה לִנְיָ אֶת הָרַעַה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וְאִם לֹא וְיִדְעוּ כִּי לֹא יִרְנָעָה בְּנֵי מִקְרָה הוּא
הָיָה לִנְיָ וְתִתְּחֹזֶן אִם כֹּא וְרַחֲתוּמִיהִי סִלִּיק לְבֵית
שִׁמְשֹׁן קִרְמוֹהִי אֶת עֲבִידֵת לִנְיָ בְּשֵׁתָא בְּתָא
הָאֵלֹאם לֹא וְנִדְעֵא דִּי לֹא מַחְתִּיהַּ קִרְיָתָא בְּנָא
עִירֵדָה הוּא דִּהִי לִנְיָ וְיִעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כִּין וְיִקְחוּ
שְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת וְיִאֲסְרוּם בְּעֲגֻלָּה וְאֶת־בְּנֵיהֶם
כָּל־בְּכִיתָ וְעִבְדוּ גְבֵרֵא כִין וְכִי וְכִי תִרְתִּין תוֹרֵן
מִיִּנְקֵן וְאִסְרוּן בְּעֲגֻלָּתָא וְיִתְּ בְּנֵיהֶון כָּל־נִבְתָּא
וְיִעֲשׂוּ מִן אֶת־אֲרוֹן יְהוָה אֱלֹהֵי עֲגֻלָּה וְאֶת־הָאֲרָגִי
וְאֶת־עֶבְרִי הַזֶּה כַּאֲשֶׁר צִלְמֵי טַחֲוֹרֵיהֶם וְשׁוֹן
יִתְּ אֲדוֹנָא דִּי בְּעֲגֻלָּתָא וְיִתְּ תִיבְתָא וְיִתְּ עֶבְרִי
דִּהְבֵּא וְיִתְּ צִלְמֵי טַחֲוֹרֵיהֶון וְיִשְׁרֵנָה הַפְּרוֹת
בְּדֶרֶךְ עֲלִידֵךְ לְבֵית שִׁמְשֹׁן בְּמִסְלָה אַחַת הִלְכוּ
הִלְכוּ וְעַן וְלֹאֲסְרוּ יִמִּין וְשִׁמְאֹל וְסִרְנִי פִלְשֻׁתִּים
הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּלֵי בֵּית שִׁמְשֹׁן וְאִם יִנְיָ
תוֹרֵתָא כֹּא וְרַחֲתָא עֲלֵא וְרַחֲתָא בֵּית שִׁמְשֹׁן כִּיבְשָׁה
חֲדָא לֵן מִיִּזְלֵה עֵין וְלֹא סְטָאֵה רִימִינָא
וְלִסְמָלָא וְטוֹרֵנִי פִלְשֻׁתִּי אִזְלֵן בְּתִרְיָהוֹן עַד
תְּחוֹם בֵּית שִׁמְשֹׁן וְכִי שִׁמְשֹׁן קִצְרִים קִצְרִי
חֲסִים בְּעִמְקוֹן יִשְׁאֹל אֶת־עֵינֵיהֶם וְיִרְאוּ אֶת־הָאֲרוֹן

י
ז
וכל
קהלת
כות

וישמחו לראות זכות שם שחציון חצו
 חטיץ במישרא וזקפו יד עיניהן וזו ית
 ארונא וחדיו למחזי וזה עגלה באה אל שיה
 יהושע בית שמש ונתעמר שם ושם אבן
 גדולה ויבקעו את עצי העגלה ואת הפרות
 העלו עולה ליהוה ועגלתא אתת לחקל יהושע
 דמבית שמש וקמת תמן ותמן אבנא רבתא
 ועליו ית אעני עגלתא וית תורתא אסיקו עלתא
 קדם יי וזהו יסוד הורידו
 את ארון יהוה ואת הארץ אשר אתו אשר בן
 כל יחזקאל וישמו אלהאבן הגדולה ואנשי בית
 שמש העלו עלות ויזבחו זבחים ביום ההוא
 ליהוה ויליוא אחיתו ית ארונא דיי וית תיבתא
 דעמיה דבניה מני דהבא ושויא על אבנא
 רבתא וגב דבית שמש אסיקו עליו ונכיסו
 נכסת קדשיין ביזמא ההוא קדם יי ויחמשה
 מרגל פלשתים ראוי שבו עקרון ביום ההוא
 וחמשא טורני פלשתא חזו ותבו לעקרון
 ביזמא ההוא ואלה טחרי
 הזהב אשר השיבו פלשתים אשם ליהוה
 לאשדוד אחד לעזה אחד
 לאשקלון אחד לגת אחד לעקרון אחד
 ואלין טחורי דהבא דאתיבו פלשתא קרבן
 אשמא קדם יי דאשדוד חד דעזה חד
 דאשקלון חד דגת חד דעקרון חד
 ועבדי הזהב מספר כל ערי פלשתים

2
 4
 חס

כל
 ה
 פת

לחמשת הסרנים מעיר מבצרו עד כפר הפרזי
 ועד אכל הגדולה אשר הניחו עליה את ארון
 יהוה עד היום הזה בשדה יהושע בית שמש
 ועבדי דהבא מני כל קרני פלשתא לחמשא
 טורניא מקרוין כריכן ועד קרוי פלשתא ועד
 אבנא רבתא דאחיתו עלה ית ארונא דיי עד
 יזמא הדין האהיא בחקל יהושע דמבית שמש
 ויך באנשי בית שמש כי ראובארוץ יהוה ויך
 בעם שבועים איש חמשים אלהאיש ויתאכלו
 העם כיהבה יהוה בעם מכה גדולה וקטל גברי
 בית שמש על דחדיו וזו בארונא דיי כד
 גלו וקטל כסבי עמא שבעיך גברא דבקהלא
 חמשיין אלפיך גברא ואתאכלו עמא ארי מחא
 יי בעמא מחא סגיאח ויאמר אנשי בית
 שמש מי יוכל לעמד לפני יהוה האלהים
 הקדוש הזה ואלימי יעלה מעלינו ואמר גברי
 בית שמש מן יכול למקם קדם ארונא דיי אלהים
 קדישא הדין וליא יין אתר יסתלק מננא
 וישלחו מלאכים אליו שבי קרית יערים
 לאמר השבו פלשתים את ארון יהוה רדו העלו
 אתו אליכם ושלחו אגדין דהת יתבי קרית
 יערים למימר אתיבו פלשתא ית ארונא דיי
 חות ואסיקו יתיה לזתכון ויבאו אנשי קרית
 יערים ויעלו את ארון יהוה ויבאו אתו אל בית
 אבינדב בגבעה ואת אלעזר בנו קדשו לשמר
 את ארון יהוה ואתו גברי קרית יערים ואסיקו

יתארונא דיני ואעילו יתיה לביתא נעב נגעתא
ויתאלעז ברהי זמינו למפר יתארונא דיני
ויהי מיום שבת הארון בקרית
יעליסו וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו
כלבית ישראל אחרי יהוה יהוה מימאד שוא
ארונא בקרית יערים וסגיאן ימאד יהוה עסרין
שנין ואתנה יאו כלבית ישראל בחר פלחנא דיני
ויאמר שמואל אל כלבית
ישראל לאמר אסבכל לבבכם אתם שבים אל
יהוה הסירו את אלי הנכר מתוככם וועשיתו
והבינו לבבכם אלי יהוה ועבדו לבדו ויצלאתם
מיר פלשתים ואמר שמואל לכלבית ישראל
למה עשיתם ככה ויאמרו לא תשתוק מננא מדלוא
קדם ייאלנא דיפרקננא מידיא דפלשתא
ויקח שמואל טלה חלבאחר ויעלה עולה
כליל ליהוה ויעק שמואל אלי יהוה בער
ישראל ויענה יהוה וגסיב שמואל לאמר
דחלבא חד ואסקיה ערנא גמיר קדם ייאלנא
שמואל קדם יי עלי ישראל קביל צלותיה יי
ויהי שמואל מעלה עולה ופלשתים נגשו
למלחמה בישראל וירעם יהוה בקול גדול
ביום ההוא על פלשתים ויהם ויגפנו לפני
ישראל ויהוה שמואל מסיק עלתא ופלשתא
אתקרבו לאגחא קרבא בישראל ואכלו ייבקר
רב ביום ההוא על פלשתא וישגי שכוך
ואתברו קדם ישראל ויצא אנשי ישראל
מחמ צפה וירדפו את פלשתים ויבוס עד

ויעלה
פ

ח
ג
בס

אל ישראל וסינגג — שלחה הקבצו קמנאם סרע נסבילתה דצדיקס מלחמי שרחתך וכל משחתך למלך פונג צמא ויאמר נתן — ויהם ג וסי בגבעון ודעם וצדיקס

ויהי מיום שבת הארון בקרית
יעליסו וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו
כלבית ישראל אחרי יהוה יהוה מימאד שוא
ארונא בקרית יערים וסגיאן ימאד יהוה עסרין
שנין ואתנה יאו כלבית ישראל בחר פלחנא דיני
ויאמר שמואל אל כלבית
ישראל לאמר אסבכל לבבכם אתם שבים אל
יהוה הסירו את אלי הנכר מתוככם וועשיתו
והבינו לבבכם אלי יהוה ועבדו לבדו ויצלאתם
מיר פלשתים ואמר שמואל לכלבית ישראל
למה עשיתם ככה ויאמרו לא תשתוק מננא מדלוא
קדם ייאלנא דיפרקננא מידיא דפלשתא
ויקח שמואל טלה חלבאחר ויעלה עולה
כליל ליהוה ויעק שמואל אלי יהוה בער
ישראל ויענה יהוה וגסיב שמואל לאמר
דחלבא חד ואסקיה ערנא גמיר קדם ייאלנא
שמואל קדם יי עלי ישראל קביל צלותיה יי
ויהי שמואל מעלה עולה ופלשתים נגשו
למלחמה בישראל וירעם יהוה בקול גדול
ביום ההוא על פלשתים ויהם ויגפנו לפני
ישראל ויהוה שמואל מסיק עלתא ופלשתא
אתקרבו לאגחא קרבא בישראל ואכלו ייבקר
רב ביום ההוא על פלשתא וישגי שכוך
ואתברו קדם ישראל ויצא אנשי ישראל
מחמ צפה וירדפו את פלשתים ויבוס עד

ח
ב
בכ

ג

ארי לא יתך רחיקו ארי בפרחני קצו מלמהוי
מלכא עליהו כי בלהמ עשים אשר עשו מיס
העלתי אותם ממזרים ועד היום הזה ויעצבני
ויעבדו אלהים אחרים כהמה עשים גם לך
ככל עבד יא רעבדו מיומא דאסיקית יתהו
ממזרים ועד יומא דהדין ושכנו פרחני ופלו
לפעות עממא כיזאנו עבדין אף לך ועתה
שמע בקולם כי הנה עת תעיד בהם והגדת
להם משפט המלך אשר ימלך עליהם ובעת
קביל למימרהו ברם ארי אסהדא תסהיד בהו
ותחוי להו נמסא דמלכא דימלך עליהו
ויאמר שמואל לאת כדברי
יהוה אלהים שאליס מאתו מלך ואמר שמו
יתכל פתגמי יא די רעמא דשארין מנה מלכא
ויאמר זה יהיה משפט המלך
אשר ימלך עליכם את בניכם יקרו ושם לו
במרבתו ובפרשיו ורצו לפע מרבתו ואמר
דין יהי נמסא דמלכא דימלך עליהו יתננו
ידבר וימני ליה בדת כוהי ובפרשוהי וחדופין
קדם רת כוהי וילשום לו שרי אלפים ושרי
חמישים וחר שחרישו ולקצר קצירו ולעשות
כלי מרחמתו וכלי רכבו ולמנא ליה רבנא אלפין
ורבני חמישים ואכריא למר עריה ולמחצר
הצדיה ואומנא למעבד מני קרביה ומנהגוהי
ואתבנותיכם יקח לך קחות ולפחות ולפחות וית
בנת כן ידבר לשמען ולטבחין ולאפאן ואת

שדותיכם ואת כרמיכם וזיתכם הטובים יקח
ונתן לעבדי ויתחזקו ויתכרמו ויתננו
טבאי יסבדו יתן לעבדוהי וזרעכם וכרמיכם
יעשו ונתן לסריקין ולעבדי וזרע עיכין
וכרמיכין יסבדו מן עסרא ויתן לרברבוהי
ולעבדוהי ואת עבדיכם ואת שפחותיכם ואת
בחוריכם הטובים ואת חמוריכם יקחו עשה
למלאכתו ויתעבדו ויתכרמו ויתננו וית
עולימיכין שפיר יא ויתחמרו יכין ידבר למחוי
עבדין ית עבדתי יהי צאנכם יעשו ואתם תהיו
ולעבדים יתננו יסבדו מן עסרא ואת
תהו ליה לעבדי וזעקתם ביום ההוא מלכא
מלככם אשר בחרתם לכם ולא יענה יתור
אתכם ביום ההוא ויתצוהו ביום ההוא מן
קדם מלכין ואת עיתו לכוז ולא יקביל
וי צלות כוהי ביום ההוא וימאנו ועם לשמע
בקול שמואל ויאמרו לא ביאס מלך יהיה
עלינו וסרינו עמא לקבלא למימר שמואל
ואמרו לא אלהיך מלכא יהי עלנא ויהי ינוגס
אנחנו בפרהגויס ושפטנו מלכנו ויצא לפענו
ונלחם את מלחמתנו ונהי אף אנחנו כלל עממא
ויתפרע לנא מלכא דיפוק ברשעא ויגיה ית
קרבנא וישמע שמואל לאת כדברי העם
ויברס באזני תהו וישמע שמואל לית כל
פתגמי עמא וסרינו קדם יני
ויאמר יהוה אל שמואל לשמע

המה עשים ה' וסימנה ויבאו כל החכמים בכל המעשים התיך עוד תשוב ומשכנותיו כי עגבים יקח ג' קמ' וסימנה בעכס ותרבות בשנה וכל אמתה וס' פ' פ' כות

אלפין מן קדם ימי איתו ונתמטי עד חזיון ארי
 לנבא יומא דין מתקרי מלקדמין חזיון אמר
 שאול ונערו טוב דבדך לכה עמך וילכו אר
 העיר אשר שם איש האלהים ואמר שאול
 לעולימיה תקין פתגמך איתא נזיר ואזל
 לקרתא דתמן נבא דין יהמה עליס במעלה
 העיר והמה מצאו נערות יצאות לשאבמים
 ויאמרו להן היש בזה הראה אנון סדקין במסע
 דקרתא ואנון אשכחו עולימן נפקין לממלא
 ואמרו להן האיתא הלא חזיון ותענה אותם
 ותאמרנה יש הנה לפעך מהר עתה כיהיטבא
 לעיר כי צבחהיס לעם בבמה זאת יכא יתהון
 ואמרא איתכא הא קדמך אחי כען ארי יומא
 דין על לקרתא ארי שירו נכסת קדש יא יומא
 דין לעמא בבית אסחרותא ככאכסה עיר כן
 תמצאון אתו בטרם יעלה הבמה לאכלא
 לא יאכל העם עד באו כיהוא יכרך הזבח אחרי
 כן יאכלו הקראים ועתה עלו כיהיטב
 תמצאון אתו כמי עלכו לקרתא כין תשכחו
 יתיה עד לא יסק לבית אסחרותא למיכל ארי
 לא אכיל עמא עד מיתוהי ארי הוא פריס על
 מזונא בתר כין אכלין זמינא וכען סקו ארי
 יתיה כיומא דין תשכחו יתיה ויעלו העיר
 המה באים בתוך העיר והמה שמואל יצא
 לקראתם לעלות הבמה וסליקו לקרתא האנון
 עלין בגו קרתא והא שמואל נפיק לקדמו תהון

למסק לבית אסחרותא
 גלה אתאנון שמואל יום אחר לפע נבא שאול
 לאמר יומן קדם ימי אתאמר לשמואל יומא
 חד קדם מיתי שאול למימר ובעת מחר אשלח
 אליך איש מארץ בעמון ומשחתו לגיד על
 עמי ישראל והושיע את עמי מיד פלשתים
 כי ראית את עמי כי באה צעקתו אלי כענין
 הדין מחר אשלח לך גברא מארע שיכט
 בעמון ותמ שחנה למחוי מלכא על עמי שו
 ויפרוק ית עמי מיידא דפלשתא ארי גלי קדמי
 דחקא דעמי ארי עלת קבילתהון וקדמי שמואל
 ראה את שאול ויהוה ענהו הנה האיש אשר
 אמרת אליך זה יעצר בעמי שמואל חזאית
 שאול ומן קדם ימי אתאמר ליה האגבא דאמרת
 לך דין יעדי מחרתא מן עמי ויבש שאול את
 שמואל בתוך השער ויאמר הקידהנא לי אי
 זה בית הרה ויערע שאול ית שמואל בגו
 תרעא ואמר חוי כען לי אידין בית חזיון יען
 שמואל לאת שאול ויאמר אנכי הראה עליה לפע
 הבמה ואכלתם עמי היום ושלחתך בבקר וכן
 אשר ברך אגיד לך זאת יב שמואל ית שאול
 ואמר אנא חזי אסק לקדמי לבית אסחרותא
 ותיכלין עמי יומא דין ואשלחך בצפרא וכל
 דכלך אחי לך ולאתנות האכדות לך היום
 שלשת הימים אלת שם את כלך להם כב
 נמצאו ולמי בלחמדת ישראל חלוא לך ולכל

ביתאבין על עיסקא תנא דאבא דאבא
אתתא למבעיהון יומא דין לאת שוויית
לכך עליהון אריא שתכחא ודמן כלחמדת
ישאלהו לא דין וכלבית אבד

ג
תלמוד
יבין
לח

ויען שאול ויאמר הלא בן
ימינא נבי מקטני שבטי ישראל ומשפחתו
הצעה מכל משפחות שבטי בנימן ולמה
דברת אלי בדבר הזה ואתיב שאול ואמר
הלא בר שיבט בנימין אנא מזערי שבטי
דישראל וזרעתי חלשא מכל זרעית שבטי
בנימין ולמאמרי ליתא עמי כפתגמא הדין

ז
בפסוק
בגון

ויקח שמואל את שאול ולוא תנעו
ויבאם לשבתה ויתן להם מקום בוא שהם רואים
והמה כשר לשם איש ודבר שמואל ית שאול
דית עוליהו וזאעילנו לאסחרותא ויהלון
אתרא ברשע זמינא ואנון כחלתין גברא
ויאמר שמואל לפסח תנה אתה מנה אשר
נתתי לך אשר אמרתי אליך שים אתה עמך
ואמר שמואל לפסחא הבית מנתא דיהבת
לך דאמרית לך שו יתח עמך וידם הפסח

ח
מגלה
חס

אתה שוקוה עליה וישם לפע שאול ויאמר
הנה הנשאר שים לפעך אכל כי למועד שמו
לך לאמר העם קראתי ויאכל שאול עם שמואל
ביום ההוא ואריס טבחא ית שקא וירכיה
ושוי קדם שאול ואמר הא דאשתאר שוי
קדםך אכולארי לזמנא נטיר לך למימר עמא

ט
ל
ז

ז
ועני

בעלות
ק

הגדה
ק

זמינת לשירותא זאל שאול עם שמואל
ביום ההוא ויבאו מהבמה העיר וידבר עם
שמואל על הגג ונחתו מבית אסחרותא לקדוה
זמליל עם שאול על אגרא וישכימו ויהיצעו
השחר ויקרא שמואל אל שאול הגג לאמר
קומתוא שחר ויקם שאול ויצאו שניהם
הוא ושמואל החוצה ויאקרימו וזה כמסק
צפרא וקרא שמואל ל שאול לאגרא למימר
קום זא שחר וקם שאול ונפקו תרויהון הוא
ושמואל לבראיהמה יודים בקצה העיר
ושמואל לאמר אל שאול לאמר רנער ויעבר
לפנינו ויעבר ואתה עמד ביום ואשמייעך את
דבר אלהים ואנון נחתין בסטר קרתא ושמואל
אמר ל שאול לאמר לעוליהו זא דיעבר קדמא
ועבר ואת קום הלא יומא דין ואשמי ענד ית
פתגמא דני

אתפך השמן ויצק על ראשו וישקהו ויאמר
הלא כימ שחר יתנה על לחלתו לנגיד ונסיב
שמואל ית מנא דמשחא ואריק על ראשו
ושקיה ואמר הלא ארי משחר ית על אחסנתו
למהוי מלכא בלכתך היום ממעמדיו ומצאת
שני אנשים עם קברת רחל בגבול בנימין בצלצח
ואמר אליך נמצאו האתנות אשר הלכת
לבקש והנה נטש צאכלך את דברי האתנות
ודאג לבס לאמר מה אעשה לבני במהכך
יומא דין מלוחת ית שכח תריץ גברין עם קבולתו

ג
חס

ח
מז

מז

וירם ח וסימנה במטה ידו הטובח במלך אודות קרן ימינו ואשיהו - ויעבר ג רפ וסימנה לנער ויעבר לפננו חנית עלי מנה - שמואל בן לך לבעליו -

דרחה לבתחוס בנימין בצלחויימרוך לך
 אשתכחא אתנא דאזלתא למבני זאא שבק
 אכור ית עסקא תנא ויצחק לבן למימרא
 אעביר לברי יוחלפת משם והלאה ובלאת עד
 אלון תבור ומצאוך שם שלשה אנשים עלים
 אלהא אלהים ביתאל אחר נשא שלשה גדיים
 ואחד נשא שלשת כבדות לחם ואחר נשא
 גבליץ ויתחק מתמן והלאה ותייתי עד מישו
 תבור וישכחונך תמן תלתה גבירין דסלקין
 למסגר קדם יגבית אלחד נטיל תלתה
 גדיין ודוד נטיל תלתה פתיין דלחים
 וחד נטיל גרב דחמרי ושארו לך לשלום ונתנו
 לך שתי לחם ולקחת מידם וישא לון לך ושום
 ויתנו לך תרתי גדיין דלחים ותקביל
 מידהוץ אחר כך תבוא גבעת האלהים אשר
 שם נצבי פלשתים ויהי כבאך שם העיר
 ופגעת חבל נבאים ירדו מהבמה ולפניהם
 נכלותם וחלילו כנור והמה מתנבאים בתר
 כי תחק לגבעתא דבה ארנא ריני דתמן
 אסטריגי פלשתא ויהי כמי ערך לתמן
 לקריתא ותערעס עת ספרא נחתיז מבית
 אסחרותא וקדמיהוץ נבליץ ותפין וצלעליץ
 וכנריץ ואנון משכחין וצלחה עליך רוח
 יהוה והתנבית עמם ונהפכת לאי שואחרתשו
 ערך רוח נבואה מן קדם יגות שבח עמהוץ
 ותשתני לגבר אחרץ ויהיה פיתכא ינח האותות

4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

האלה לך עשה לך אשר תמצא ידך כהאלהים
 עמך ויהי ארית ית אתא האליץ לך אתקין
 לך מני מלכותא ארי מימרא ריני כסעך וידת
 לפע הגלגל והנה אנכי ירד אליך להעלות עלות
 לזבח זבחי שלמים שבעת ימים תוהל עד
 בואי אליך והוד עתי לך את אשר תעשה
 ותיחות קדמי לגלגלא והא אנא נחית לותך
 לאסקא ערוץ ולנכסא נכסת קדשיי שבעה
 יומין תוריד עד מיתא לותך ואחוי לך ית
 דתעביר ויהיה כהפנתו שכמו לרבות מעם
 שמואל ויהפך דל אלהים לבאחר ויבאו כל
 האתות האלה ביום ההוא ויהיה כד אתפנב
 למידל מדות שמואל ושני דיה יג לבא אחרא
 ואתא כלאתא האליץ ביום מאחוא
 ויבאו שם הגבעתה והנה חבל נבאים
 לקראתו ותצרח עליו רוח אלהים ויתנבא בתוס
 זאתו ותמן לגבעתא והאסי עת ספרא וקדמוהו
 ושרת עלוהי רוח נבואה מן קדם יג ושבח
 בניהוץ ויהי כליזר עומא תמול שלשם
 ויראו והנה עסנבאים נבא ויאמר העס איש
 ארד עהו מה זה היה לכך קיש הגם שאור
 בנבאים וזהו כל דידע ליה מאתמלי ומקמוהו
 וחזא זהא עס ספרא משכחאמר עמא גבר
 לחבריה מאדין דהוה לבד קיש האק שאור
 בספרא ויעא איש משם ויאמר ומי אביהם
 ערכן היתה למשל הגם שאור בנבאים ואתנ

4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

אלון ד חס וסימנה ויהי גבולם עס חלון מצב מעוננים וחלפת משש וכל חורי כות במא מל עשו לקח את נשיו . . . קברות גב חס וז מל וסימנה רחל רחל חמור מל

גברא מתמן ואמר זמן רב הוה על כנין הודת
למתלא האם שאול בספר יאן כל מהתננות
ויבא הבמה ופסק מלשכחא ועל ליתאסחחחחחח
ויאמר דוד שאול אליו ואלערו אן הלכתם
ויאמר לבקש האתנות ונראה כואין ונבוא
אל שמואל ואמר אחכוהי דשאול ליה
ולעולימיה לאן אזלתין ואמר דלמבעי ית
אתנא וחזינא ארי לא אשכחנני ואתינא
לות שמואל ויאמר דוד שאול הגידהנא לי
מהאמר לכם שמואל ואמר אחכוהי דשאול
חוי כען לי מאמר לכון שמואל ויאמר
שאול אלדודו הגר הגיד לנו כינמצאו אתנות
ואתדבר המליכה ולא הגיד לו אשר אמר
שמואל ואמר שאול לא אחכוהי הוא חוי
לנא ארי אשתכחא אתנא ועל עיסק מלכותא
לא חוי ליה דאמר שמואל ויצעק
שמואל את העם אליהוה המצפה וכנש
שמואל ית עמא לקדם יי למ צפאני ואמר
אלבני ישראל כהאמר יהוה אלי ישראל
אנכי העלית את ישראל ממצרים ואציל
אתכם מיד מצרים ומיד כל הממלכות
הלחצים אתכם ואמר לבני ישראל כדנן
אמר יי אליה דישאל אנא אסיקית ית
ישראל ממצרים ושייכית יתכון מידא
דמצראי ומיד כל מלכותא דחמין יתכון
ואתם היום מאסתם את אליהם אשר הוא

ל

דני
ק

ל
חין

ג
ג
ח

מושיע לכם מכלד עויתכם וצרתכם ותאמרו
לכי מלך תשים עלינו ועתה התיצבו לפני
יהוה לשבטיכם ולאלפיהם ואתון יומאדין
קצותון כפלהנא דאלהכון דהוא פריק לכון
מכלבי שתכון ועקתכון ואמרתון קדמוהי
ליתאנחנא מתפרקין אלהין מלכא תמני
ערנאו כען אתעתדו קדם יי לשבטיכון
ולאלפיהכון ויקרב שמואל את כל שבטי
ישראל וילכד שבט בנימין וקריב שמואל
ית כל שבטא דישאל לאת אחד שבטא
בבית בנימין ויקרב את שבט בנימין למשפחותיו
ותלכד משפחת המטרין וילכד שאול בן קיש
ויבקש הוה לא נמצא וקריב ית שבטא בבית
בנימין לזר עיתיה ואת אחדת זר עית מטר
ואת אחד שאול בן קיש ובעוהי ולא אשתכח
וישאלו עוד ביהוה הכא עוד הלס איש ואמר
יהוה הנה הוא נחבא אלה כלים וישאלו עוד
במימרא דיי האית עוד הכא גברא ואמר יי
הא הוא טמיר במנא ויילצו ויסקחו משם
ויתיצב בתוך העם ויגבה מכל העם משכמו
ומעלה ורהטו ודברוהי מתמן ואתעתדנו
עמא אדם מכל עמא מכתפיהו ולעילא ואמר
שמואל אל כל העם הלאיתם אשר בחרבו
יתוה כואין כמהו בכל העם וירעו כל העם
ויאמרו יחי המלך ואמר שמואל לכל עמא
החזיתון דאתר עיכיה יי ארי לית דכותיה כלל

עַמּוּאֵל יָבִיב כָּל עַמּוּאֵל מִרְיָן יִצְחָק מִדָּבָר
וַיִּדְבֹּר שְׂמוּאֵל אֶל הָעָם אֶת מִשְׁפַּט הַמִּלֻּכָּה
וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר וַיִּנָּח לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁלַח שְׂמוּאֵל אֶת
כָּל הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ וַיִּמָּלֵךְ שְׂמוּאֵל עַם עַמּוּאֵל
יֵת נֹמֶסָא דְּמַלְכוּתָא וְכַתְּבָא בְּסֵפֶרָא וְאַצְנַע קָדָם
יָנִי וְשִׁלַּח שְׂמוּאֵל יֵת כָּל עַמּוּאֵל גְּבֵר לְבֵיתֵיהּ יָגֹם
שְׂאוּל הַחֵדָּךְ לְבֵיתוֹ גְּבַעְתָּהּ וַיִּלְכְּ עַמּוּאֵל אֶת שְׂאוּל
נִגְעָא לְהִים בְּלִבָּם וְאַף שְׂאוּל אָזַל לְבֵיתֵיהּ דְּגַבְעָתָא
וְאַזְלוּ עִמָּיה קָצֵת מִן עַמּוּאֵל גְּבֵרִין דְּחָלִי חֲטָאָה
דְּאִתִּיהּ בְּדַחְלָא מִן קָדָם יָנִי בְּדַחְלוֹ וַיִּכְנַע בְּלִיעַל
אִמְרוּ מַה יִּשְׁלַח וַיִּבְּרָהּ וַיִּלְאֶה בָּאֵו לֹא מִנְחָה
וַיְהִי בְּמַחְרֵי שָׁנָה גְּבֵרִין שְׂעָא אִמְרוּ בְּמָא יִפְרִקְנָהּ
דִּין וְשִׁטּוּהִי וְלֹא אָתוּ לְמִשְׁאֵל בְּשִׁלְמִיהּ וְזָחָה
כְּשִׁתִּיק וַיַּעֲלֵנָח שְׁחָע מִזְנוֹ וַיִּחַן עַל יָבִישׁ
גִּלְעָד וַיֹּאמְרוּ בְּלֹאנִשׁ יָבִישׁ אֲלֵנָח שְׁכָרְתָּ לָנוּ
בְּרִית וְנַעֲבֹדְךָ וְסָלִיק נָחַשׁ מִלְכָּא דְּבִנֵּי עַמּוּזָא
וְשִׁרְא עַל יָבִישׁ גִּלְעָד וַאֲמְרוּ בְּלֹאנִשׁ יָבִישׁ
לְנָחַשׁ גִּזְרֵה לָנָא קָיָם וְנִפְלַחְנָךְ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם
נָחַשׁ עַמּוּזָא בְּזֹאת אֲכָרֹת לָכֶם בְּנִקּוּר לָכֶם
בְּלֵעִין יִמִּין וְשִׁמְתִּיהּ חֲרָפָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וַאֲמַר לְחֹץ נָחַשׁ מִלְכָּא דְּבִנֵּי עַמּוּזָא סֵת עַבְדּוֹן
כְּהָדָא אֲגִזְרֵה לָכֹן קָיָם בְּמִיקָר לָכֹן כָּל עֵינָא
דִּי מִינָא וְאַשׁוּיָנָה חֲסִדָּא עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ
אֲלֵינוּ זְכַנִּי יָבִישׁ הָרַף לָנוּ שְׂבַעַת יָמִים וְנִשְׁלַח
מִלָּאכִים בְּכָל גְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל וְאַסְאִין מִזְשִׁיעַ
אֲתָנוּ וַיִּצְאָנוּ אֲלֵיהֶם וַאֲמְרוּ לֵיהּ סְבִי יָבִישׁ אֲוִידִין

כשמעו

۴

٢٠

2. 2.

כח
וכח

עזר

3136

אֶל־פִּי־וַיֹּאמְרוּ לִמְלָאכִים הַבָּאִים כֹּה תֹאמְרוּן
לְאִישׁ יָבֵשׁ גִּלְעָד מִחֵר תְּהִיָּה לָכֶם תְּשׁוּעָה
בְּחַם הַשָּׁמַיִם וַיִּבְאוּ הַמְּלָאכִים וַיְגִידוּ לְאֲנָשֵׁי
יִבְשׁ וַיִּשְׁמְחוּ וַאֲמָרוּ לֹא זָגַדְתָּ אֵתנוּ כְּדִין
תִּימָרוּן לְאִישׁ יָבֵשׁ גִּלְעָד מִחֵר יְהִי לָנוּ
פֶּרֶקָנָא כְּמִיחָם יוֹמָא וְאֵתנוּ אֶזְגָד יֵאָחֳזוּ
לְאֲנָשֵׁי יָבֵשׁ וְחִדְיָאוּ וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי יִבְשׁ
מִחֵר נֵצַא אֵלֵינוּ עֲשִׂיתֶם לָנוּ כְּכָל־הַטּוֹב
בְּעֵינֵינוּ וַאֲמָרוּ אֲנָשֵׁי יָבֵשׁ מִחֵר נְפֹק
לְהַכּוֹן וְתַעֲבֹדוּן לָנָא כְּכָל־תְּקִין בְּעֵינֵינוּ
וַיְהִי מִמַּחֲרַת
וַיֵּשֶׁם שְׂאוּל אֶת־הָעַם שְׁלֹשָׁה רָאשֵׁי וַיִּבְאוּ
בְּתוֹךְ־הַמַּחֲנֶה בְּאֵשׁ מִדַּת הַבָּקָר וַיִּבְנוּ אֶת־עַמּוּן
עַד־חַם הַיּוֹם וַיְהִי הַנְּשֹׂאִים וַיִּפְצְצוּ וְלֹא נִשְׁאָרוּ
בָּם שְׁנַיִם יָחַד וְהָיָה כִּי־מָאֹד בָּתְרוּהִי וְאִנִּי
שְׂאוּל יָתַעֲמָא תִּלְתַּת מִשְׁדֵּי־ן עַל־כֵּן מִשְׁרִיתָא
בְּמַטְרַת צַפְרָא וּמָחוּ יָתַבְנֵי עַמּוּן עַד־מִיחָם
יִוֹמָא וְהָיוּ דְאִשְׁתַּאֲרוּ וְאִתְבַּדְדּוּ וְלֹא אִשְׁתַּאֲרוּ
בְּהוּן תְּרִין דְּעֶרְקִין כְּחֵדְיָא וַיֹּאמֶר הָעָם אֶל־
שִׁמְשׁוֹן מִי הָאִמֵּר שְׂאוּל יִמְלֵךְ עָלֵינוּ תְּבַנֵּי
הָאֲנָשִׁים וְנִמְיָתֶם וַאֲמַר עַמָּא לְשִׁמְשׁוֹן
מֶן דִּין דְּמַכְסַּר לְמִימַר לֹא כִשֵּׁר שְׂאוּל
לְמַמְלָךְ עַל־נָא אֵיתוּ גְבַרִיא וְנִקְטִיל לָנוּ
וַיֹּאמֶר שְׂאוּל לֹא יוֹמַת אִישׁ בִּינִים הַזֶּה
כִּי הָיוּ עֲשֵׂה יְהוָה תְּשׁוּעָה בִּישְׂרָאֵל וַאֲמַר
שְׂאוּל לֹא יִתְקַטֵּיל גְבַרִיא כִּי־יִוֹמָא הַדִּין אֲדִי

וַיֹּאמֶר הָדִיךְ עַבְדְּךָ יְיָ פֶּרֶק נָא בִישׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר שִׁמוּאֵל לַאֲלֹהִים לֵבָנוֹ
וּלְכֹחַ הַגִּלְגָּל וְנַחֲדֵשׁ שֵׁם הַמִּלֻּכָּה וְאָמַר שִׁמוּאֵל
לְעַמָּא אֵיתוּ וְנַעֲזִיל לָגִלְגָּל וְנַחֲדֵי יֵת תַּמָּן מִלְכּוּתָא
וַיֵּלְכוּ כָּל הָעָם הַגִּלְגָּל וַיִּמְלִיכוּ שֵׁם אֶת שְׂאוּל
לְפָנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָּל וַיִּזְבְּחוּ שְׁסֵם זִבְחִים שֶׁלֶמֶם
לְפָנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַח שֵׁם שְׂאוּל וְכָל אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל
עִם מֶאֶד וְאָזְלוּ כָל עַמָּא לָגִלְגָּל וְאָמְלִינוּ תַּמָּן
יֵת שְׂאוּל קָדָם יְיָ בַּגִּלְגָּל וְנִכְסוּתַמָּן נִכְסַת
קֹדֶשִׁיךָ יְיָ וְנִחֲדֵי תַמָּן שְׂאוּל וְכָל אַנְשֵׁי
יִשְׂרָאֵל עַד לַחֲדָא

וַיֹּאמֶר שִׁמּוּאֵל לְכָל־יִשְׂרָאֵל
הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקוֹלְכֶם לְכָל־אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי
וְאִמְרָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ וְאִמְרָה שִׁמּוּאֵל לְכָל־יִשְׂרָאֵל
הֲאֵפְסִילִית לְמִימַדְכּוֹן לְכָל־אֲמָרְתוֹךָ לִי וְאִמְרָתוֹ
עֲלֵיכּוֹן מִלֵּא וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ מִתְחַלֵּף לְפָנֶיכֶם
וְאֲנִי זָקֵנְתִּי וְשִׁבְתִּי וְכָפַר הַנֶּגֶם אֶתְכֶם וְאֲנִי הִתְחַלֵּפְתִּי
לְפָנֶיכֶם מִנְעָרִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְכַעַן הֲאֵל מִלֵּא
מִדְבַר בְּרִישׁוֹן וְאֵלָּא קִשִּׁית וְסִיכִית וְכַפִּי הֲאֵל
אֲנוֹן עַם־כּוֹן וְאֵלָּא הִלִּיתִי קֶדְמִיכּוֹן מִזְעוּרִי
עַד יוֹמָא הַדִּין הַנֶּגֶם עֲנִי בִּגְדֵי יָהוָה וּנְגֵד מְשִׁיחוֹ
אֶת־שׁוֹר מִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי
עֲשִׂקְתִּי אֶת־מִי רִצּוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי כְפָר
וְאֶעֱלִים עֵינַי בּוֹ וְאֶשִׁיב לָכֶם הֲאֵל עַד דֹּאֲנָא קִיִּים
אִם־הִידּוֹ בִּי קֶדֶם יְנִי וְקֶדֶם מְשִׁיחִיהָ יִתְּנוּ־לָא דִמָּן
דְּבִרִית וְחִמְרָא דִמָּן שְׁחִרִית וִיתְּנוּ־מִן עֲשִׂקִית

ויתן מן אנסית ומיד מן קבילת ממון דשקר
וכבשית עיני מנה בדניא ואתיב לכוניאמו
לא עשקתנו ולא רצותנו ולא לקחת מידאיש
מאומה ואמרו לא עשקתנו ולא אנסתנו
ולא קבילתא מיד אנש מדעס ואמר אלהם
ער יהוה בכסוער משיחוהו יוסה זה כי לא
מצאתם בידי מאומה ואמר ער ואמר להוין
סהיד מימרא רעי בכון וסהיד משיחוהו יוסה
הדין ארי לא אשכחון בידי מדעס ואמרו
סהידו ואמר שמואל אלהם
יהוה אשר עשה את משה ואהרן ואשר
העלה את בני ישראל ממצרים ואמר
גבורין עלי משה
ואהרן ודאסיק ית אבה תכון מארעא דמצרים
ועתה התיצבו ואשפטה אתכם לפני יהוה את
כל צדקות יהוה אשר עשה אתכם ואת צדקותיכם
וכעץ את עתה ואת תוכח עמכון קדם יי ית כל
צדקותי דעבד עמכון ועם אבה תכון ופאשר
בא יעקב מצרים ויזעקו אבותיכם אליהוה
וישלח יהוה את משה ואהרן ויציאו את
אבותיכם ממצרים וישבום במקום הזה כי על
יעקב למצרים וזעקו אבה תכון קדם יי ושלח
יי ית משה וית אהרן ואפיקו ית אבה תכון
ממצרים ואותיבונן בארעא דיי וישבחו
את יהוה אלהיהם וימכו אתם ביד סיסרא אשר
צבא חצור וביד פלשתים וביד מלך מואב

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

וילחמו בם ואתנשיאן ית פלה נא ריי אלהוין
ומסר יתהוין ביד סיסרא רב חילא דחצור וביד
פלשתא וביד מלך מואב ואגיו קרבא
בהוין ויזעקו אליהוה ואמר חטאנו כי עזבנו
את יהוה ונעבד את העברים ואתה עשית רות
ועתה חצילנו מיד איבינו ונעבדך וזעקו קדם
יי ואמרו חננא ארי שבקנא ית פלה נא ריי
ופלה נא רביעא וזעקו וזעקו וזעקו
מיד בעלי רבנא ונפלה קדם יי וישלח יהוה
את רבועל ואת כבדן ואת יפתח ואת שמואל
ויציל אתכם מיד איביכם מסביבות שבטות
ושלח יי ית גדעון וית שמשון וית יפתח וית
שמואל ושייב וית כון מיד בעלי רבנא
מסחור סחור וית יפתח וית רחצן וית ראובן
מלך בני עמון בא עליכם ותאמר ולי לא כב
מלך ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלכם
וחזיתון ארי נחש מלך ארבע עמון אתא עליכון
ואמר תון לי לא אלהיך מלך ימלך עליך ויי
אלהכון מלככון ועתה הנה המלך אשר בחתם
אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך ונען
הא מלך ארעא עיתון דשאלתון והא מני
יי עליכון מלך אסתירא ואת יהוה ועתה
אתו ושמעתם בקולו ולא תמרו אתפי יהוה
והיתם גס אתם וגס המלך אשר מלך עליכם
אחר יהוה אלהיכם אסתירא וזון מן קדם יי
ותפלהוין קדמוהו ותקבלון דמימריה ולא

ויאמרו
פ

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

אבותיכם ב מל ובענ וסיג ועתה התיצבו ופאשר באי יי ויעיזונו ז מל וסיג המוקלל את אבותיכם לשמונת חזויה וזאקס ויעל ויציאו את בני המלך את כל הטמאה ואת

ביה חובץ שאול בד מלך ותרתינ שנין מלך
 על ישראל ויבחר לו שאול שלשת אלפים
 מישראל ויהיו עמו שאול אלפים במכמש
 ובחד ביתאל ואלף היו עמו יונתן בגבעת בנימין
 ויתר העם שלח איש לאחיו ויבחר לוה שאול
 תלת אלפיץ מישראל והיו עמו שאול תריין
 אלפיץ במכמש ובטור ביתאל ואלף היו עמו
 יונתן בגבעת בית בנימין ושאר עמא שלח
 גבר לקרוח יונתן וינתן את נציב פלשתים אשר
 בגבעה וישמעו פלשתים ושאול ותקע בשופר
 בכל הארץ לאמר ישמעו העברים ומהא
 יונתן יתאסטרטיג פלשתים דבגבעתא ושמו
 פלשתים וינתן תקע בשופר בכל ארעא
 דמימר ישמעו יהודא ויבחר שאול ושמעו
 לאמר הנה שאול ואתנציב פלשתים וגמגמא
 ישראל בפלשתים ויצעקו העם אחרי שאול
 הגלגל וכל ישראל שמעו למימר מהא
 שאול יתאסטרטיג פלשתים ואם אתגרי
 ישראל בפלשתים ואתכנישו עמא בחד שאול
 הגלגל ופלשתים נאספו להלחם עם ישראל
 שרשים אלף רכבו וישת אלפים פרשים ועם
 בחור אשר על שפת הים לב ויעלו ויחננו נמש
 קרמת בית און ופלשתים אתכנישו לאגחא
 קרבא עם ישראל תלתין אלפיץ ותפיץ ושתא
 אלפיץ פרשיץ ועמא כחלאר על כיה ימא לנג
 וסליקו ושרו במכמש מדנח בית און ואיש

ישראל ראו כי צר לו כי נבש העם ויתחבאו העם
 במערות ובחננים ובסלעים ובצרחים ובטורות
 ואנשי ישראל חזו ארי עקת רהון ארי ארזיק
 עמא ואטמרו עמא כמערותא ובמערותא
 ובשקיפי כיפא ובמערות טנרא ובגובא
 ועברים עברו את הירדן ארץ גד וגלעד
 ושאול ועודו בגלגל וכל העם חרדו אחריו
 ויהודא עברו ית ירדנא לארע גד וגלעד ושאול
 עד כען בגלגל וכל עמא אתכנישו בתרוהי
 ויחל שבעת ימים למדועד אשר שמואל ולא
 בא שמואל הגלגל ויפץ העם מעליו ואורק
 שבעה יומין לזמנא דאמר שמואל ולא אתא
 שמואל לגלגל ואתכדר עמא מעלה וינאמו
 שאול הגי שואלי העלה וזה שלמיסו על העלה
 ואמר שאול קריבו דותי עלתא ונכסת קדשא
 ואסיק עלתא ויהי ככלתו להעלה על העלה
 שמואל בא ויצא שאול לקראתו ולברכו וזהו
 כשיצו תיה לאסקא עלתא וזה שמואל לאתא
 ונפק שאול לקרמו תיה למ שאול בשלמיה
 ויאמר שמואל מה עשית ויאמר שאול
 כי דאיתי כינפץ העם מעלי ואתח לאבאת
 למדועד הים ופלשתים נאספים במכמש
 ואמר שמואל למא עברתא ואמר שאול ארי
 חזיתי ארי אתכדר עמא מעלי ואת לא אתיתא
 לזמן יומא ופלשתים אתכנישו למכמש
 ואמר עתה ירדו פלשתים אלי הגלגל ופנ

ויחל
 פ
 משם
 לקושש
 ויחל
 -

נגשד וסימנדי וחישי ישראל ויהונו נענה וועס ק וסימנדי כחול אשר על שפת הים ועס למ יבין חס יתקע שופר בעזר ועס למ יחידו -

יהודה לא חלית ואתאפק ואעלה ענה ואמר
 כען דלמא ייחתיז פלשתאי לוחי לגלגל וקום
 עי לא צלית ואתחסינית ואסיקית ערתא
 ויאמר שמואל אל שאול
 נספרת לא שמרת את מצות יהוה אלהיך אשר
 צוך כי עתה הכיז יהוה את מלכתך אל שאול
 עד עולם ואמר שמואל לשאול טפישתא
 לא נסרתא ית תפקידת מימרא דיי אלהך
 דפקדך ארי כען אתקין יי ית מלכותך על
 ישראל עד עולם ועתה ממלכתך לא תקום
 בקש יהוה לאיש כלבבו ויצוהו יהוה לגיד
 על עמו כי לא שמרת את אשר צוך יהוה ונען
 מלכותך לא תתקיים אתקין יי קדמוהי גבר
 עביר עונותיה ופקדיה יי למחוי מלכא על
 עמיה ארי לא נסרתא ית דפקדך יי
 ויקם שמואל ויעל מן הגלגל
 גבעת בנימין ויפקד שאול ואת העם הנמצאים
 עמו כשיש מאות איש ויקם שמואל וסליק
 מן גלגל לגבעתא דבית בנימין ומנא שאול
 ית עמא דאשתכחו עמיה כשיתמאה גברא
 ושאול ויונתן בנו והעם הנמצא עמם ישיבים
 בגבעת בנימין ופלשתים חנו במכמש ושאול
 ויונתן בריה ועמא דאשתכח עמהו יתביז
 בגבעתא דבית בנימין ופלשתאי שרו במנחם
 ויצא חמש חית ממחנה פלשתים שרשה
 ראשים הראש אחר יפנה אלהך עפרה אל

בלג
 וסיג
 ואחזק
 נחזק
 שרי
 יהודה

ג
 ד

ה
 ו
 ז
 ח
 ט

אמרו
 פ

ל
 מ
 נ

ס
 ע
 פ

ארץ שועל ונפק מחבלא ממשרית פלשתאי
 תלת משרין משריתא חדא מתפנא לאורח
 עפרה לארע דרומא ויהראש אחר יפנה דרך
 בית חורן ויהראש אחר יפנה דרך הגבול הנשקף
 על גיא הצבעים המבכה ומשריתא חדא
 מתפנא לאורח בית חורן ומשריתא חדא
 מתפנא לאורח תחומא דמסתבי לחלתא נעם
 למדברא וחרש לא ימצא בכל ארץ ישראל
 כיאמר פלשתים פן יעשו העברים חרבא
 חנית ואומן עביר זין לא משתכח כלל תחום
 ארעא דישראל לא יאמרו פלשתאי דלמא
 יעבדון יהודאי סיפין אורמחין וירדון כל
 ישראל הפלשתים ויהראש אחר יפנה דרך
 ואתא תו ואתקדמו ואתמחר שתו ונחתו כל
 ישראל לארע פלשתאי לחרפא גבר יתפרשו
 ויתסכת פדניה וית כלביה וית עשפיה ויהי
 הפצירה פיס למחר שתו ולא תיס ורש לש
 קלשון ולהקדמים ולהציב הדרך ויהו לוחן
 שופנא לחרפא כיה פגמת כל מן דבר דר
 לעשפא ולסכת פדנא ולמצלת קצר יא דלה
 תלת שנין ולכלבא ולאנצא זקת ויהי ביום
 מלחמתו ולא נמצא חרב וחנית ביד כל העם
 אשר את שאול ואת יונתן ותמצא לשאול
 וליונתן בנו ויהו ביזמא דקרבא ולא משתכחא
 חרבא ומורניתא בידא דכל עמא דעם שאול
 ועם יונתן ואשתכחא לשאול וליונתן בריה

את אשר צוה וסימנ — הנע גרש יצא ויקחו מן הכבא הגל הגד דיהושו וצוה אלהי בקש יי לו — ויהי יתה ג בטעמא דנביא וסימנ הפצירה איזבל חבל וכלא דורית

ויעל

וַיֵּצֵא מִצֶּבֶד פְּרָשִׁים אֲלֵמַעֲבָד מִבְּמֵשֶׁת וַיִּנָּפֶק
אֶסְטֵר טַיִג פְּרָשִׁתָּאֵי לְמַגֵּזֶת מִבְּמֵשֶׁת׃

מסתכלים מצפונא לקביל מכם וחדא מדיומא
לקביל גבעתא: ויאמר יהונתן

ושם האחד ג' וסימנה י' ושם האחד ב' צ' ושם האחד ס' נה' — ז' פ' סוף איתבה' ושם ושם וסימנה י' מה טובא ח' צ' י' צ' ויהיו בע שאלו אשת שאלו

אלה רגלי ועשרת אלפים אתאישי יהודה ונש
שאלו ית עמא ומנון באמרי פסחא מאתן
אלפי גבר רגלי ועשרת אלפי ית אנשי יהודה
ויבא שאלו ער עיר עמלק וירב בנחל ואתא
שאלו עד קרתא דבית עמלק וטקיס משריטו
בנחל לא יאמר שאלו אלה קיני וכו' סרו רדו
מתוך עמלקי פן אספך עמו ואתה עשיתה
חסד עם כל בני ישראל בערותם ממצרים
ויסר קיני מתוך עמלק ויאמר שאלו שולמו
איזיל וזור את פרש מגו עמלק אה דלמא
אשי צינך עמיה ואת עבדת טיבו עם כל בני
ישראל במסקחין ממצרים ואת פרש שולמו
מגו עמלק אה ויך שאלו את עמלק מחוילה
בואך שורא שר על פני מצרים ומוא שאלו
ית דבית עמלק מחוילה מ עלנא דחגלאר על
אפי מצרים ויתפש את אגב מלך עמלק חי
ואת כל העם החרים לפי חרב ואחד ית אגב
מלכא דבית עמלק כד חי וית כל עמא גמר
לפתגם דחב ויחמר שאלו ודעם על אגב
ועל מיטב הצאן והבקר והמשעים ועל הפרים
ועל כל הטוב ולא אבו החרים סוף כל הארץ
נמבזה ונמס אותה החרים מו יחם שאלו עמא
על אגב ועל שפר ענא ותורי ושמיעא ופטימא
ועל כל דטב ולא אבו לגמרוהו וכל מד עם
דשיט ודבסיר יתיה גמרו ויהי דבר
יהוה אל שמואל לאמר יהוה פתגם נבואה מן

ל

4

סח
צילע

4

סח
צילע

4

סח
צילע

4

סח
צילע

4

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

סח
צילע

קדם יני עם שמואל למימר נחמת כחמלתי
את שאלו למלך כי שב מאחרי ואת דברי לא
הקיס ויחר לשמואל ויז עקאל יהוה כל הילה
תבית במימר יארי אמר ליכית ית שאלו למחוי
מלכא ארי תבמכתר פלחני ויתפתגמי לא
קייס ותקיק לשמואל וצלי קדם יני כל הילה
וישכס שמואל לקראת שאלו בבקר ויגד
לשמואל לאמר בא שאלו הכרמלה והנה
מציב לו יר ויסבו ויעברו וירד הגלגל ואקדים
שמואל לקדמות שאלו בצפרא ואתה הוה
לשמואל למימר אתא שאלו לדמדלא והא
מתקין ליה תמך אתר דפלגא ביה בזתא ואסתח
ועבר ונחת לגלגל לא יבא שמואל אל שאלו
ויאמר לו שאלו ברוך אתה ליהוה הקימת
את דבר יהוה ואתא שמואל לות שאלו ואמר
ליה שאלו בריך את קדם יני קיימית יתפתגמי
דני ויאמר שמואל ומה קול הצאן הזה באוני
וקול הבקר אשר אנכי שמע ואמר שמואל
ואלו קיימתא מא קל ענא הדין בארע וקולתו
דאנא שמעני ויאמר שאלו מעמלקי הכי אום
אשר חמל העם על מיטב הצאן והבקר
למען זבח ליהוה אלהיך ואתה יזתר החרמנו
ואמר שאלו מעמלק אהא איתואנון דהם
עמא על שפר ענא ותורי כדיל דלכא קדם
יני אלהך ויתמותרא גמרנא
ויאמר שמואל אל שאלו החרם

אספך 2 וסימנך הקיני לכן הגב ודעב ימים 4 החרים 2 וסימנך 2 מואת יני וליה אבן 4 הקימת 2 בפועל וסימנך 2 הצילע צילע צילע 4

ואמר לה את אשר דבר יהוה אלי חלילה
ויאמרו לו דבר ואמר שמואל לשאול אורך
ואחוי לה יתראת מלך מן קדם עי עמי בלילה
ואמר ליה מלילה
ויאמר שמואל
חלא אסקטן אתה בעיניך ראש שבטי שוא
אתה וימשחך יהוה למלך עלי ישראל ואמר
שמואל חלא מן שיריותך הויתא שיטוחלש
בעיני נפשך ברם זכות שבטא רבנמין אבון
היא גרמת לך רבעא למעבר בימא קדם בנ
ישואל בדי לכן רבין עי למחוי מלכא על
ישואל וישלחך יהוה בדרך ויאמר לה
וחרמתה אתה חטאים את עמלק ונחמת
בו עד בלותם אותם וישלחך עי באורחא ואמר
איזיל ותגמר יתחיבא ית דבית עמלק ותגח
קרבא בחוץ עד דתשי עי יתחזן ולמח לא
שמעת בקול יהוה ותעטא לה שיר ותעש
הרע בעיני יהוה ולמא לא קבילתא למימרא
דבי ואתפנתא על בנתא ועבדתא דבי שקם
עיי ויאמר שמואל לשמואל
אשר שמעת בקול יהוה ואלך בדרך אשר
שלחני יהוה ואביא את אגמרך עמלקואת
עמלק החרמת ויאמר שמואל לשמואל
דקבילת למימרא עי ואזילת באורחא
דשלחני עי ואיתיתי ית אגמר מלכא דבית
עמלק וית דבית עמלק גמרית ויקח העם
מה שלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח

ויאמר
ו

כיל
מיל
זמ
ז
חס

ליהוה אלהיך בגלגל ואפריש עמא מן בנתא
עזותוריך קדם דחרמון דבכא קדם עי אלהיך
בגלגל
ויאמר שמואל לתפן
ליהוה בעלות וזבחיסכשם עבדך ליהוה הפך
שמע מזבח טוב להקשיב מחלל איליסואמו
שמואל הרעוא קדם עי בעלזא ונכסת קרשי
כבלא למימרא דעי הא קבלא למימריה
מנכסת קרשי טב לא צתא למלי נבזיה מתת
פטימין כי חטאת קסם מרי ואן ותפס הפצר
יען מאסת את דבר יהוה וימאסך ממלך ארי
בחוברת גברא דשארין בקסמא כין חובת כל
גבר דמסריב על פתגמי אורייתא וכחבי עמא
דטען בתר טענתא כין חובת כל אנשי דבצר
זמוסין על מלי נביא חלף דקצתא בפלחנא
דעיר חקך מלמחוי מלכא
ויאמר שמואל אל שמואל חטאתני
עברתי את פי יהוה ואת דבריך כי יראתי את
העם ואשמע בקולם ויאמר שמואל
חבית ארי עברית על מימרא דעי וזכרית על
פתגמך ארי דחילית מן עמא וקבילת למימרא
ועתה שאנא את חטאתי ושוב עמי ואשתחוה
ליהוה ובען שבוק בען לחובי ותובעמי ואסגוד
קדם עי ויאמר שמואל אל שמואל לא אשוב
עמך כי מאסתה את דבר יהוה וימאסך יהוה
מהיית מלך עלי ישראל ואמר שמואל שמואל
לא אתוב עמך ארי קצתא בפתגמא דעיר חקך

יְיָ מֶלֶכְהוּי מֶלֶכָא עַל יִשְׂרָאֵל וְיִסָּב שְׁמוֹאֵל
לְלִבְתָּ וְיִחַזֵּק בְּכֹנֶם עֵיל וְיִקְרַע וְאֶסְתַּחֲרֹ
שְׁמוֹאֵל דְּמִיזָל וְאֶתְקִיף בְּכֹנֶם מֵעֵיל יִידָה
וְאֶתְכַזֵּעַ וְיִאמֶר אֶל יְיָ שְׁמוֹאֵל קְרַע יְהוָה
אֶתְמֶלְכָהּ וְיִשְׂרָאֵל מֵעֵיל הָיִים וְנִתְנָה
לְרַעָה הַטּוֹב מִמֶּךָ וְיִאמֶר לִי יְיָ שְׁמוֹאֵל עֵדִי
יְיָ יִתְּמִלְכֹת אֲדִי שְׂרָאֵל מִנְּךָ יִזְמַדִין וְיִתְּנֻ
לְחֶבֶד דְּתַקְנִין עֲבֹדָה מִנְּךָ וְגַם נֶעֱזַח שְׂרָאֵל
לֹא יִשְׁקֹר וְלֹא יִנְחָם כִּי לֹא אִדָּם הוּא לְהַנְחָם
וְאִם תִּימָר אֲתוֹב מִחוּבֵי וְיִשְׁתַּכֵּן לִי בְּדִיל
דְּאֶעֱבִיד מֶלְכֹת אֲנִי וְכַע עַל יִשְׂרָאֵל לְעַלְמָא
כְּבֹר גְּזִיר עַלְךָ מִן קָדָם מְרִי נִצְחָנָה דִּישְׂרָאֵל
דְּלִית קָדְמוֹהִי שְׁקֹר וְלֹא תֵאֵיב מִמָּא דֵאמֶר
אֲדִי לֹא כְבֹנֵי אֲנִישָׁא הוּא דֵאמֶר יִזְ וּמִכְדָּבִין
גְּזִיר וְלֹא מִקִּימִין וְיִאמֶר חֲטָאֲתִי עֲבִירָה
כְּבֹדֵי נִאֲגִיד זְקִנְעִי וְנִגִּיד יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב
עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֶמְרָחֲבִית
כַּעַן יִקְרַע כַּעַן קָדָם סָבִי עִמִּי וְקָדָם יִשְׂרָאֵל
וְתוֹב עִמִּי וְאֶסְגֹּד קָדָם יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְיִשְׁבֵּשְׁמוֹאֵל
אֲחֵרֵי שְׂאֵל וְיִשְׁתַּחֲוִי שְׂאֵל לִיהוָה וְתִשְׁמוֹאֵל
בְּתֵר שְׂאֵל וְסָגִיד שְׂאֵל קָדָם יְיָ

וְיִאמֶר שְׁמוֹאֵל הִגִּי שְׂרָאֵל אֶת
אֲגַב מֶלֶךְ עַמְלֹק וְיִלְךְ אֵלַי אֲגַב מֵעַד נָזַחַת
וְיִאמֶר אֲגַב אֵכֶן סָד מִדְּהִמּוֹת וְיִאמֶר שְׁמוֹאֵל
קְרִיבֵי לֹדִיתִי אֲגַב מֶלֶכָא דְּבִית עַמְלֹק וְאֶתָּא
לֹדִיתִי אֲגַב מִפְּנֵקָא וְיִאמֶר אֲגַב כְּבֹעֵי רַבִּינֵי

מְרִיר מוֹתָא וְיִאמֶר שְׁמוֹאֵל כֹּאֲשֶׁר שְׁכַלְהָ
נָשִׁים חֲרָבִין כִּן תִּשְׁכַּל מְנַשִּׁים אִמְרֵי וְיִשְׁכַּח
שְׁמוֹאֵל אֶתְאֲגַב לְפָנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל וְיִאמֶר
שְׁמוֹאֵל כִּמָּא דֵאֲתַכִּילַת נָשִׁים אֲחֵרִין כִּינֵי
תִּתְכַל מְנַשִּׁים אִמְרֵי וְפִשַּׁח שְׁמוֹאֵל יִתְאֲגַב
קָדָם יְיָ בְּגִלְגָל וְיִלְךְ שְׁמוֹאֵל
הֲרַמְתָּהּ וְשְׂאֵל עַל הָאֲרִבִּית וְנִבְעַת שְׂאֵל
וְאִזֵּר שְׁמוֹאֵל לְרַמְתָּא וְשְׂאֵל סְלִיק רַבִּיתָהּ
לְנִבְעַתָּא דְּשְׂאֵל וְלֹא יִסָּב שְׁמוֹאֵל לְרַמְתָּא
אֶתְשְׂאֵל עַד יוֹם מוֹתוֹ כִּי תֵאֵבֵל שְׁמוֹאֵל
אֶל שְׂאֵל וְיִהוָה נָחָם כִּי הִמְלִיךְ אֶתְשְׂאֵל עַל
יִשְׂרָאֵל וְלֹא אוֹסִיף שְׁמוֹאֵל לְמַחֲוִי יִתְשְׂאֵל
עַד יוֹם מוֹתֵיהּ אֲדִי אֶתְאֵבֵל שְׁמוֹאֵל עַל שְׂאֵל
וְיִתְכַבֵּם מִרְיָהּ אֲדִי אִמְלִיךְ יִתְשְׂאֵל עַל
יִשְׂרָאֵל וְיִאמֶר יְהוָה
אֶל שְׁמוֹאֵל עַד מִתִּי אֶתְהַמְתַּבֵּל אֶל שְׂאֵל
וְאִנִּי מֵאֶסְתִּין מִמֶּךָ עַל יִשְׂרָאֵל מִלֹּא קֶרֶן
שְׁמִין וְלֹךְ אֶשְׁלַח אֶל־יְשִׁי בֵּיתְהוֹלָחִי כִּי
רִאִיתִי בְּכַעַן לִי מֶלֶךְ וְיִאמֶר יְיָ לְשְׁמוֹאֵל עַד
אֶמְתִּי אֶתְמַתָּאֵב עַל שְׂאֵל וְלֹאֲנָא רַחֲמִי קִתִּיחַ
מֶלֶכְהוּי מֶלֶכָא עַל יִשְׂרָאֵל מִלִּי קֶרֶן מִשְׁחָא
וְאִיתָא אֶשְׁלַחֲךָ לֹחֵי יְשִׁי דְּמִבֵּית לְחַס אֲדִיגִי
קָדָם יִבְנֹנָה כֶּשֶׁר קָדָם לְמַחֲוִי מֶלֶכָא
וְיִאמֶר שְׁמוֹאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שְׂאֵל וְהִתְנַחֵם
וְיִאמֶר יְהוָה עֲגִלַת בְּקֹר תִּקַּח בִּידְךָ וְאֶמְרָת
לְזִבְחָ לִיהוָה בְּאֶתִי וְיִאמֶר שְׁמוֹאֵל אֵיכָדִין

אִיזִילֹאִם יִשְׁמַע שְׂאוֹל וְיִקְטֹלֵנִי וְאָמַר יְיָ
עָבַלְתָּ תוֹרִיךְ תִּסָּב בִּידְךָ וְתִימַר דָּלֵפֶחָא קָדָם
יְיָ אֶתִּיתִי וְקִרְאתִי לִישִׁי בַּזָּבַח וְאֶנְכִּיאֲדִיעֶנָּה
אֶת־אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה וְיִמְשַׁחֲתָלִי אֶת־אֲשֶׁר־אֶמַּר
אֵלַיךְ וְתִזְמִיךְ לִישִׁי בְּשִׁירֹתָא וְאֶנְכִּיאֲדִיעֶנָּה
יְתִדְתְּ עֶבֶד וְתִמְשַׁח קָדָמִי יְתִדְאִימַר דְּרִייעֶשׁ
שְׂמוֹאֵל אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה וַיָּבֵא בֵּית לָחֶם
וַיַּחֲדֹד זֶקֶן הָעִיר לִקְרֹאתוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלֹם בְּנֹאֲךָ
וְעֶבֶד שְׂמוֹאֵל יְתִדְמִלִּיל יְיָ וְאֶת־לֵבִית לָחֶם
וְאֶת־כֹּנִישׁוֹ סָבִי קִרְתָּא לִקְדָּמוֹתֶיהָ וְאָמַר שְׁלֹם
מִיָּתֶךָ וַיֹּאמֶר שְׁלֹם לְזָבַח לִיהוָה בְּאֶדְנִי
הַתְּקַדְּשׁוּ וּבְאַתֶּם אֲתִי בַּזָּבַח וַיִּקְדְּשׁ אֶת־יְשִׁי
וְאֶת־בָּנָיו וַיִּקְרָא לָהֶם לְזָבַח וְאָמַר שְׁלֹם לְזָבַח
קָדָם יְיָ אֶת־יְתִי אֲזַמְּנוּ וְתִיעֲלֹץ עִמִּי בְּשִׁירֹתָא
וְזִמְמִיךְ יְתִישִׁי וְיִתְּ בְּנֹוֹה וְקִרְא לְהוֹן דְּשִׁירֹתָא
לְכַסֶּת קֹדֶשׁ יְשִׁאֵנוּ יְיָ בְּבֹאֵם וַיִּרְא אֶת־אֲתִילָא
וַיֹּאמֶר אֶךְ נִגְדַּד יְהוָה מִשִּׁיחוֹ וְהָיָה בְּמִיעֲלֹהוֹן
וְהָיָא יְתִי אֲלִי אֲבֹאֲמַר בְּרָם תִּקֵּץ קָדָם יְיָ
מִשִּׁיחוֹ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־שְׂמוֹאֵל אֶל־הַבֵּט
אֶל־מִרְאָהוֹ וְאֶל־גִּבְהַת קוֹמָתוֹ כִּי מֵאַסְתִּי הוּבִי
לֹא־אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָם
וַיְהוָה יִרְאֶה לְלֵבִי וְאָמַר יְיָ לְשְׂמוֹאֵל לֹא
תִסָּתֵר בְּחַזְיוֹהָ וּבְרוֹם קוֹמָתֶיהָ אֲרִי רַחֲקִיתָהּ
אֲרִי לֹא־כַמָּא דְּחֻזְ בְּנֵי אֲנָשָׁא אֲרִי בְנֵי אֲנָשָׁא
חֻזְ בְּעֵינֵהוֹן וְקָדָם יְיָ גְּלִיךְ מַחֲשַׁבֵּת לִבָּא
וַיִּקְרָא יְשִׁי אֶל־אֲבִיבֵיבֵי וַיַּעֲבְדוּהוּ לִפְנֵי שְׂמוֹאֵל

ה
ח

ז

י

י
ז
ז
ז
ז

73
וַיֹּאמֶר גִּם בְּזֶה לֹא־בָחַר יְהוָה וְקִרְאִי יְשִׁי לְאֶבְנֶת
וְאֶעֱבְרֶיהָ קָדָם שְׂמוֹאֵל וְאָמַר אֶת־בְּרִיךְ לֹא־עָא
קָדָם יְיָ וַיַּעֲבֹד יְשִׁי שְׂמֵהּ וַיֹּאמֶר גִּם בְּזֶה לֹא־בָחַר
יְהוָה וְאֶעֱבְרֶיהָ יְשִׁי שְׂמֵהּ וְאָמַר אֶת־בְּרִיךְ לֹא־עָא
קָדָם יְיָ וַיַּעֲבֹד יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין לִפְנֵי שְׂמוֹאֵל
וַיֹּאמֶר שְׂמוֹאֵל אֲרִישִׁי לֹא־בָחַר יְהוָה בְּאֶלֶּהָ
וְאֶעֱבְרֶיהָ יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין בְּנֹוֹה קָדָם שְׂמוֹאֵל וְאָמַר
שְׂמוֹאֵל אֲרִישִׁי לֹא־עָא קָדָם יְיָ בְּאֶלֶּיךָ וַיֹּאמֶר
שְׂמוֹאֵל אֲרִישִׁי הַתָּמוּ הַנְּעִירִים וַיֹּאמֶר עוֹד שְׂאוֹל
הַקָּטָן וְהַנָּה רַעַה בְּצֹאן וַיֹּאמֶר שְׂמוֹאֵל אֲרִישִׁי
שְׁלַח־הָאֶחָד וְקָחֵנוּ כִּי לֹא־נִסְכַּב עַד־בָּאוּ כֹהֱלֵי אֲמֹר שְׂמוֹאֵל
לִישִׁי הַשְׁלִימוּ עוֹלָמִי וְאָמַר עוֹד אֲשֶׁת־אֲדָר
זַעֲרֵא וְהָאֲרִיעִי בְּעֵנָא וְאָמַר שְׂמוֹאֵל אֲרִישִׁי
שְׁלַח־וְאִתִּי נִתְּחָ אֲרִי לֹא־נִסְכַּר עַד־מִיתוּהָ הִלָּא
וַיִּשְׁלַח וַיָּבִיאוּהוּ וְהוּא אֲרָמוֹנִי עַם־יִפְחָ עֵינָם
וְכֹוֹבֵרֵאִי וַיֹּאמֶר יְהוָה קוֹסֵם מִשְׁחָהוּ
כִּי־זֶה הוּא וְשְׁלַח וְאִתִּי יְיָ הוּא סָמוֹק עֵינֹוֹהִי
יֹאֲיִן וְשְׁפִיר בְּרִי יְיָ וְאָמַר יְיָ קוֹסֵם מִשְׁחָהוּ אֲרִי
דִּיךְ הוּא וַיִּקַּח שְׂמוֹאֵל אֶת־קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמְשַׁח
אֹתוֹ בְּקֶרֶב אֲחָיו וְתַעֲלֶה רוּחַ יְהוָה אֶל־דָּוִד מִהָיִים
הָהוּא וּמַעֲלֶה וַיִּקַּם שְׂמוֹאֵל וַיִּדְרֹךְ תְּרַמְתֶּה וְנִסְכַּב
שְׂמוֹאֵל יְתִי קִרְנָא דְּמִשְׁחָא וּמִשְׁחָ יְתִי בְּגוֹ
אֲחֹוֹהִי וְשִׁרְתָּ לְרוּחַ גְּבוּרָא מִן קָדָם יְיָ עַל־דָּוִד
מִיִּזְמָא הָהוּא וְלֵעִילָא וְקָם שְׂמוֹאֵל וְאֶזְלָא
לְרִמְתָּא וְרוּחַ יְהוָה סָרָה מֵעַם שְׂאוֹל וּבְעַתָּה
רוּחַ דְּרַעַה מֵאֶת־יְהוָה יִרְוַח גְּבוּרָא מִן קָדָם יְיָ

ז

ז

ז

ז

ז

י
ח

ז

י
ז
ז
ז
ז

וַיַּעֲבֹד יְשִׁי וְכָל־יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין וְכָל־יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין וְכָל־יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין וְכָל־יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין וְכָל־יְשִׁי שְׂבַע־תְּבָנִין

דחת עם שאול עת מנה ומכעתא ליה רוח
בישא מן קדם עין ואמר עבד ישאול אליו
הנהנא רוח אלהים רעה מבעתך ואמר עבד
שאול ליה הא כעץ רוח בישא מן קדם עיני
לך ואמר נא אדננו עבדך לפנך יבקשואיש
ידע מנגן בכנור ויהיה ביה וית עלך רוח אלהים
רעה ונגן בכנור וטוב לך יימר כעץ רבונא
עבדך קרמך יבעז גברא דידע לנגנא בכנור
ויהי כד תשרי עלך רוח בישא מן קדם עיני
בדיה ויטב לך ויאמר שאול אל
עבדיו ראו נא לי איש מיטיב לנגן והבאו אתם
אלי ואמר שאול לעבדיו חזו כעץ לי גברא
דמוטיב לנגנא ותיתניה לי ויען אחד מהנערים
ויאמר הנה ראיתי בן ליש בית הלחמי ידע
נגן וגבור חיל ואיש מלחמה גבון וברואיש
תארו ויהוה עמו ואתיבחד מעודי מאמר
הא חזיתי ברא ליש רמבית לחם ידע לנגנא
וגבר חיל וגבר עבד קרבוס כלתן בעינא
וגברא שפיר בדיה ומימר אדע בסעדיה
וישלח שאול מלאכים אל ליש ויאמר שלח
אלי את דוד בנך אשר בצאן ושלח שאול
אזגדן לוחת ליש ואמר שודר לי ית דוד בך
ובענא ויקח ישיחמור לחם ונאד יין וגדרי
עזים אחר וישלח ביד דוד בנא אל שאול
ונסיב ישי טעון חמרא לחמא וגבר דחמר
וגדא בר עזי חד ושרר ביד דוד בדיה לוח

ו

מטע

ו בענ

ו

ו

ו

ו

שאול ויבא דוד אל שאול ויעמד לפניו
ויאחבהו מאד ויהיה לו נשא כלים ואתא דוד
לוח שאול וישמיש קרמוהי ורחמיה לחדא
והוה ליה נטיל זנין וישלח שאול אל ליש
לאמר יעמד נא דוד לפני כמ צא חז בעיני
ושלח שאול לוחת ליש למימר ישמיש כעץ
דוד קרמיא ריאשכח רחמיך בעיני ויהיה
בהיות רוח אלהים אל שאול ולקח דוד את
הכנור ונגן בכנור ורוח לשאול וטוב לו וסרה
מעליו רוח הרעה והווי כד שריא רוח בישא
מן קדם עין על שאול ונסב דוד ית כנורא ומנגן
בדיה ומת רוח לשאול וטא יב ליה ומסתלקא
מנה רוח בישא ויאספו פלשתים
את מחניהם למלחמה ויאספו שבה אשר
ליהודה ויחנו ביץ שוכה וביץ עזקה באפס
דמים וכשנו פלשתאי ית מערית חז לאגוז
קרבא ואת כנישו לסוכו דלשיכט יהודה ושו
ביץ סוכו וביץ עזקה באפס דמים ושאול איש
ישרא לאספון יחני בעמקה אלה ויערבו
מלחמה לקראת פלשתים ושאול ואנשי
את כשנו ושרו כמי שר בטמא וסדרו קרבא
לקדמות פלשתאי ופלשתים עמדו אל החר
מזה וישרא לעמדו אל החר מזר והגיא
ביניהם ופלשתאי קימין על טורא מכא
וישרא קימין על טורא מכא וחרתא בני חז
ויצא אישה בלעם ממחנות פלשתים גלית שמו

ויאספו וסימננו — עצי שלחן שלחו פלשתאי גרמי לגלכא ולמחיהון חמרא וספמא — ונגן — ובענ וסימננו — יאמר נא והיה בהיות רוח —

מגתגבו ששצמות וזרת ונפק גברא מבינון
ממשרית פלשתאי גלית שמה מגת רומיה
שיתאמיז וזרתא ופוכב נחשית על ראשו
ושריון קשקשים הוא לבושו ומשקל שריון
חמש אלפים שקלים נחשית וקולס דנחש
על רישיה ושריון גלית הוא לבושו ומתקל
שריון חמש אלפים תקלי נחשאו ומצחת
נחשית על רגליו וכיון נחשית בין כותפיו
וטרקלין דנחש על רגליו ומסחפא דנחש
נפיק מן קולסא מטל בין כתפיה וחקי חניתו
כמנול ארגים ולהבת חניתו ששימאות שקלים
ברזל ונשא הצפה הלך לפניו ואעא דמורניתיה
כאכסן דגדראין ושננא דמורניתיה מתקל
שיתאמא תקלי ברזל לא ונטיילתריסא אזור
קדמוהי ויעמוד ויקרא אל מערכות ישראל
ויאמר להם למה תצאו לעקר מלחמה הלא
אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול בידכם
איש וירד אלי וקס ואכלי על סדרי ישראל
ואמר להן למא תפקין לסדרא קרבא הלא אנא
פלשתא ואנן עבדיך לשאול בחרו לכונן
גברא ויחות לותי אם יוכל להלחם אתי והנני
והיינו לכם לעבדים ואם אנן בלדו והכתינו
והיינו לנו לעבדים ועבדתם אתנו אם יוכל
לאגחא קרבא עמי ויקטלנו ונהי לכונן לענדין
ואם אנא אכיל ליה ואקטלנה ונתון לנו לענדין
ותפלחן יתנא ויאמר הפלשתי אני חרפתא

74
מערכות ישראל היום חזה תנול איש ונחמה
יחריאמר פלשתא אנא חסידית ית סדרי
ישראל ונא הדין איתו לי גברא ונגיח קרבא
כחדא וישמע שאול כל ישראל את דברי
הפלשתי האלה ויחתו ויראו מאד ושמע שאול
וכל ישראל יתפתגמו פלשתא האלין ואתכרו
ודחילו לחדא וידו בן איש אפרתי
הזה מבית לחם יהודה ושמיו ישי ודו שמנה
בנים והאיש בימי שאול זקן בא באנשים
ודוד בר גבר אפרתי הדין מבית לחם רבית
יהודה ושמה ישי ויהי תמנא בנן וגברא
ביומי שאול סבב מנבכחירא וילכו שלשת
בני ישי הגדלים הלכו אחר שאול למלחמה
ושם שלשת בניו אשר הלכו במלחמה אל אכ
הבכור ומשנהו אבינדב ושלשי שמה ואזול
תלת בני ישי ברבא ואזולו בחר שאול לאגח
קרבא שום תלת בניה ואזלו בקרבא אל אכ
בכרא ותנינא אבינדב ותליתא שמה וידוד
הוא הקטן ושלשה הגדלים הלכו אחר שאול
ודוד הוא זעירא ותלת ברבא אזלו בחר
שאול וידוד הלך ושב מעל שאול לרעותא
צאצאיו בית לחם ודוד אזיל לתאב מלוח
שאול למרעית ענא דאכזה בית לחם ויגש
הפלשתי השכם והערב ויתי צבא רבים יום
וקריב פלשתא מקדים ומחשיך ואתעתד
ארבעין יומין ויאמר ישי

באנשים ג' ב' קמ' וחד פת וסימנ' — אם יראה איש באנשים זקן בא ויחלו באנשים מציע פת — והשלש ג' חס' וסימ' כיצום שנה אבשלום פ'

כדין יתעביר לגברא דיקטל כח וישמע אל אב
אחיו הגדול בדברו אל האנשים ויחרא אל אב
בדור ויאמר למחזה ירדתו עלי נט שות
מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את
זנבך ואת רע לבבך כי למען ראות חמלמה
ירדתו ושמע אביאב אחוהי רבא במלכותה
עם גבר יא ותקיף רגזא ראלא בדוריד ואמר
למא דנחיתא ועלמן רטשתא דעיר ענא
האני במדברא אנא ידענא ית בקרנותך וית
בישות לבך ארי בדיל למחזי עבדי קרבא
נחיתא ויאמר דורמה עשיתי עתה הלא דבר
הוא ואמר דוד מא עבדי כעך הלא פתגם הוא
ויסב מא צולא למו לאחר ויאמר בדבר הזה
וישכחו העס בדבר בדבר הראשון ואסתחר
מלכותיה לקביל אחרץ ואמר כפתגמא הדין
ואת יבוהי עמא פתגמא כפתגמא קדמא
וישמעו הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפנ
שאויל ויקחהו ואשתמלו פתגמא רמיל
דוד וחיו או קדם שאול ודברו ויאמר דוד
אל שאול אל יפל לבאדם עליו עבדך ילך
ונלחם עם הפלשתי הזה ואמר דוד לשאול
לא יתבר לבא דאנשא מניח עבדך ויזיל
ויגיח קרבא עם פלשתא הדין ויאמר
שאול אל דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי
הזה ולהלחם עמו כינער אתה והוא איש
מלחמה מנעריו ואמר שאול לדוד לא תוכל

ד
ח
ח
ח
ח

ח
ח

ח
ח

ונלחם ה בות וסימנך הבה במחממה לו והיינו עבדך ויצא ויתמרמר ו על מי ו סימנך בטשת הרימונה וחב לא יקום ה

למי ידל על פלשתא הדין לאגרא קרבא עמיה
ארי יניק אתה והוא גבר עבד קרבן מנקותיה
ויאמר דוד אל שאול
רעה היה עבדך לאכיו בצאן ובא האריות
הדוב ונשא שה מה עדר ואמר דוד לשאול
רעיה הוא עבדך לאבוהי בענא ואתא אריא
ואקדובא ונסב אמרא מעדרא ויצאתי
אחריו והכתינו והצילתי מפיו ויקם עלי והחזקתי
בזקמו והכיתיו והמיתיו ונפקית בתי ודדי
ומחיתיה ושיזכתי ממומיה וקם עלי ואחזית
בלועיה ומחיתיה וקטלתי גם את הארי גם
הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה
כאחר מהם כי חרם מערכות אלהים חיים
אף ית ארלא אקדובא קטל עבדך ויהי פלשתא
ערלא הדין כחד מנהוג ארי חסיד סודי עמא
דעי קימא ויאמר דוד יהודה
אשר הצילני מיד האריות מיד הדוב הוא יצילני
מיד הפלשתי הזה ויאמר שאול
אל דוד לך ויהיה יהיה עמך ואמר דוד יני
דשיצנני מיד אריא ומיד דובא הוא ישיצנני
מידא דפלשתא הדין ואמר שאול לדוד
איני לומימרא דעי יהיבס ערך וילבש שאול
את דוד מדי ונתן קובע נחשת על ראשו ויבש
אתו שריון ואלבש שאול את דוד לבו שוה
ויהב קורס נחש על רישיה ואלבש יתיה
שריטא ויחגר דוד את חרבו מעל למציו ואל

ח

ח
ח

ח

ח
ח
ח
ח
ח

ח
ח

ונלחם ה בות וסימנך הבה במחממה לו והיינו עבדך ויצא ויתמרמר ו על מי ו סימנך בטשת הרימונה וחב לא יקום ה

ללכת כי לא נסה ויאמר דוד אל שאול לא
אכל ללכת באלה כי לא נסיתי ויסרם דוד
מעליו וזרז דוד יתחרבה מעל ללבושו
ולא אבא למיזל ארץ לא אילך ואמר דוד
לשאול לית אנה יכיל למיזל באליו ארץ
לית בהוץ נפא ואעדינו דוד מניה ויחמק
בירו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מחתול
וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ויילקוט
וקלעו בירו ויש אלה פלשתים ונס כחטריה
בידיה ונחר ליה חמשה שעיני אבנים
נחלא עשו יתהוץ במזרע ארץ ונחמלה
וקלעיה בידיה וקריב לו פלשתא וילך
הפלשתה חלף וקרב אל דוד והאיש נשאה צנה
לפניו ואזל פלשתא אצל וקריב לו דוד וגבר
נטילת יסא אצל וקדמוהו ויבט הפלשתה
ויראה את דוד ויבזהו ביה נער וארמק עם
יפה מראה ואסתכי פלשתא וחזא ית דוד
ושטיה ארץ הוה יניק וסמוק שפיר ברייה
ויאמר הפלשתה אל דוד הכלב אנכי כיאתה
בא אלי במקלות ויכלל הפלשתה את דוד
באלהיו ואמר פלשתא ללדוד הכלב שטי
אנא דאת אתי עלי בחטריא ורטיט פלשתא
ית דוד בטעותיה ויאמר הפלשתה אל דוד
לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים
ולבהמת השדה ואמר פלשתא ללדוד איתא
עלי ואתי ית בסרך לעופא דשמיא ולבעי לא

בחר וחס

וחס

בספ

דחקלא ויאמר דוד אל
הפלשתה אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון
ואנכי בא אליך בשם יהוה צבאות אלהי מערכות
ישראל אשר חרפת ואמר דוד לפלשתא
את אתי עלי בחרבא ובמוניתא ובדמחא
ואנא אתי ערך בשמא ריני צבאות אלה
סדרי ישראל דחסידתא היום הזה יסגר
יהוה ביד יוהביתך ויהסירתי את ראשך מעלי
ונתתי פגר מחנה פלשתים היום הזה לעוף
השמים ולחית הארץ וידעו כל הארץ כי
יש אלהים לישראל וימא אהדין ימסרנך
בידי ואקטלנך ואעדי ית רישך מנך ואתי
פגר משרית פלשתא יומא אהדין לעופא
דשמיא ולחית ארעא וידעו כל דיראע
דאתא לה בישראל וידעו כל תקלה הוה
לא בחרב ובחנית יהוה שיע יהוה כי יהוה המלחמה
ונתן אתכם בידנו וידעו כל קהלא הדין ארץ
לא בחרבא ובמוניתא פריק יע ארמי מן קדם
יניצחך קרבא דמיסר יתכין בידנא
והיה ביקס הפלשתה וייר ויקרב
לקראת דוד וימחר דוד ויכרץ חמשה וקראת
הפלשתה יהוה כד קם פלשתא ואזל וקריב
לקדמות דוד ואוחי דוד ורהט לסדרא לקדמות
פלשתא והיו שלח דוד את יואל הכהן ויטח
משם אבן ויקלע ויך את הפלשתה אלמצחו
ותטבע האבן במצחו ויפל על פניו ארצה

יא
רפ

ל

וידעו יא דפ וסימב — התרין הקהל עני ממלכות וחס ועני יראו עבדתי שגך מושל ידך זאת — ויקרבה וסימנה אהרן כי קם יואב ממשק

ואושיט דוד ית ידיה למנא ונסכיב מתמן אבנא
ואחזר ומחא ית פלשתא על בית עינוה וטעת
אבנא בבית עינוה ונפל על אטוהי על ארעא
ויחזק דוד מן הפלשתית בקרע ובאבן ויד את
הפלשתית ומתהו וחרב אין ביד דוד ונתקיה
דוד מן פלשתא בקרעא ובאבנא ומחא ית
פלשתא וקטליה וחרבא לית בידא דדוד
וירץ דוד ויעמד אלה פלשתו ויקח את חרבו
וישלכו מתערהו ומתתחו ויכתבו את
ראשו ויראו הפלשתים כי מת גבורם וינסו
ורחטו דוד וקם בפלשתא ונסע ית חרביה
ושלח מלך נה וקטליה ופסק בה ית ישיהווא
פלשתא ארימי מתגרהו ואפלו ויקמו אנשי
ישראל ויהודה וירעו וירדפו את הפלשתים
עד באר גיא ועד שערי עקרון ויפלא חללי
פלשתים בדרך שערים ועד גת ועד עקרון
וקמו אנשי ישראל ויהודה ויבכו וירדפו את
פלשתא עד מעלתא דג' ועד תרעי עקרון
ונפלו פלשתא קטילי באורח שערים ועד
גת ועד עקרון וישבו בני ישראל מן הארץ
פלשתים וישסו את מחניהם ויתבוננו ישראל
מלמרחק בחר פלשתא וכלו ית משריתו
ויקח דוד את ראש הפלשתית ויבאהו ירושלם
ואת כליו שם באהל ונסכיב דוד ית רישא
ופלשתא ואיתיה לירושלם ויתזניח שוי
במשכניה ובראות שאול

המן

את דוד יצא לקראת הפלשתית אמר אלא כנר
שר הצבא בן מיה הנער אבנא ויבא כנר
חנפשו מן המלך אסיד עתי וכד חזא שאול ית
דוד נפיק לקדמות פלשתא אמר לאבנר רב
חילא בר מן דין עולימא אבנר ואמר אבנר חיי
נפשו מלכא אם ידע אבנא ויאמר המלך שאול
אתה בן מיה העלם ואמר מלכא שאול את
בר מן דין עולימא
וכשנבדד מן
אתה פלשתית ויקח את אבנא ויבאהו לפני שאול
וראש הפלשתית בידו וכד תבדד מלמקטליה
פלשתא ודבר יתיה אבנר ואיתיה לקדם שאול
ודישא פלשתא בידהו ויאמר אליו שאול
בן מי אתה הנער ויאמר דוד בן ענדל ישיבית
הלחמי ואמר ליה שאול בר מן את עולימא
ואמר דוד בר ענדל ישיבית לחם ויהי נבלו
לדבר אל שאול ונפשו יהונתן נקשרה בנפשו
דוד ויאבהו יהונתן בנפשו וזהו כד שיעלמו
עם שאול ונפשו יהונתן אתה בבית בנפשו דוד
ורחמיה יהונתן בנפשו ויקחהו שאול ביום
הוא ולא נתנו לשוב בית אביו ודבריה שאול
ביום אהוא ולא שבקיה למת בבית אביו
ויברת יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו בנפשו
וגזר יהונתן ודוד קים בדרחים יתיה בנפשו
ותפשט יהונתן את המעיל אשר עליו ויתנו
לדוד ומדיו וער חרבו וער קשתו וער חגרו
ושלח יהונתן ית מעילו לארע ויהי ביה ללוי

כל
אור

ונבי
חפ
גז
ה

וכל
כח

כוח
גז

גז
חפ

חפ
ח

ח

ח

ח

ח

ח

ח

ואת כליו שם באהל ונסכיב דוד ית רישא ופלשתא ואיתיה לירושלם ויתזניח שוי במשכניה ובראות שאול

ולבו שוה יעד חרבה יעד קשת יעד זרחה
ויצא רוד בכל אשר ישלחני שאול ושכיל
וישמחו שאול על אנשי המלחמה וייטב בעיני
כל העם וגם בעיני עבדי שאול ונפק רוד בכל
אתר דשולח ליה שאול מצלח ומכיה שאול
על גבדי עבדי קרבא ושפר בעיני כל עמא
ואם בעיני עבדי שאול ויהי בצאם
בשוב רוד מהכות את הפלשתים ויצאנה הנשים
מכל ערי ישראל לשור והמחלות לקראת
שאר המלך בתפיס בשמחה בשלשים וזהו
במי עליהן כד תכדוד מלמקטלית פשתא
ונפקא נשיא מכל קרני ישראל לשמחא בנביא
לקדמות שאול מלכא בתפיס בחדא ובצליה
ותעננה הנשים המשחקות ותאמר הנה שאול
באלף ורוד ברבבתו ואתיכא נשיא דמשחק
ואמר קטל שאול באלפי רוד ברבבתו ויחד
לשאול מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר
נתנו לרוד רבבות ולי נתנו האלפים ועוד לאן
המלכה ותקיף לשאול לחא ובאיש בעיניו
פתגמא חדי ואמר יהבו לרוד רבץ ולי יהבו
אלפיא ומכען לא אשתארת ליה אלהיז מלכותא
ויהי שאול עין את רוד מהיטת הוא וחרא
זהו שאול למיך לרוד מיזמא הוא וזהו
ויהי ממחרת ותצלח רחל
אלהי סרעה אל שאול ויתנבא בתוך הבית
וחד מנגן בידו כיום וסוחרת ביד שאול

לשיר
פ

פיו תני
פ

ענין
פ

יה

זהו כיזמא דכדוד וזהו שרד רוח בי שאמך
קדם עי על שאול ואשתטי בגו ביתא דרוד
מנגיז בידיה כיום כיום ומורנתא בידא שאול
ויטל שאול את חניתו ואמר אכר בדרוד
ובקר ויטב רוד מפניו פעמים וארס שאול
יתמורניתא ואמר אמח יניה בדרוד ואנרזה
בכל לא ואפך רוד מן קדמוהי תרתין זמני
וירא שאול מלפני רוד כיהיה יהוה עמו ומעס
שאול סרוד חיל שאול מן קדם רוד ארי זהו
מימר ארני בסעדיה דית שאול רחיק וסירהו
שאול מעמו וישמחו לו שראל ויצאויכא
לפני העם ואפניה שאול מלחמה ומכיה
רבאלפא ונפקא על צדיש עמא
ויהי רוד לכל דרכו משכיל ויהי
עמו וזהו רוד לכל אורחיה מצלח ומימא
רני בסעדיה וירא שאול אשר הוא משכיל
מאד ויגר מפניו וזהו שאול רחוק מצלח
לחדא ורחיל מן קדמוהי וכלי שראל ויהוה
אהב את רוד כיהו יוצא ובא לפניהם וכל
ישראל ויהודה רחמיך יתדוד ארי הוא נפיק
ועליל בר ישהו ויאמר שאול
אל רוד הנה בתי הגדלה מרבא אתה אתך לך
לאשה אך היה לי רבץ חיל והלחם מלחמות
יהוה ושאול אמר אלהי ירבו ותהיכו יר
פלשתים ואמר שאול לרוד האבדת רבא
מרב יתה אתיך לך לאתובלסהו לי לגבר

פ

פ

יה

של אנשי יד וסימניה ושימחה ענתות ומן העיר וחברו... ותאמר רוד בנת כן וסימניה הגדלה דהל פרעה איש מצרי הצילנו העשירי חקוק

עבד קרבי ואגיה קרבי עמאד עשאו
אמר לא תהי ידי ביה ויתמסר בידאד פלשתא
ויאמר דוד אל שאול מי
אנכי ומי תי משפחתא בי ישראל ביה
חתן למלך ואמר דוד לשאול מן אנא ומן
הי ברם זרעיתא לא בישראל איהי
התנא למלכא ויהי בעת תתאמר בבית
שאול לדוד והיא נתנה לעדריאל החלתי
לאשה וזהו בעדך ומטא אתה בא מיד
בת שאול לדוד והיא אתה יבת לעדריאל
דממחולת לאתו ויתאבד מיכל בת שאול את
דוד ויגדו לשאול וישור הדבר בעיניו וחימת
מיכל בת שאול ויהי דוד ויהי שאול ויבשר
ביתו בעיניו ויאמר שאול לאתנה לו וחתן
לו למזקש ויהי ביד פלשתים ויאמר שאול
אלדוד בשותים תחתך ביום ואמר שאול
אתנה ליה וחתני ליה לתקלא ויתמסר בידא
דפלשתא ויאמר שאול לדוד כחאמונתן
תחתך בי וימאדיו ויצו שאול את עבדו
דברו אלדוד בלשון לאמר הנה חפץ בך המלך
ופלעבדיו אהבך ועתה תחתך במלך ופקד
שאול יתעבדוהי מליו עסדוד ברזל מים
הא אתר עיכך מלכא וכל עבדוהי חמוך ונשן
אתחתך במלכא ויבדו עבדי שאול באזע
דוד את הדברים האלה ויאמר דוד הנקלה
בעיניכם תחתך במלך ואנכי איש שונא

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

ומליו עבדי שאול קדם דוד יתפתגמא אליו
ואמר דוד הנה ענינו לאתחתנא ממלכא
ואנא גבר מסכך וחדיוטין וגדו עבדי שאול
לאמר כדברים האלה דבר דוד ויהי דוד
שאול ליה למימר כפתגמא אליו מליו
ויאמר שאול כהתאמר
לדוד איך חפץ למלך במחר כי במאה ערלות
פלשתים להנקם באיך חפץ ושאול חשב
להקיל את דוד ביד פלשתים ואמר שאול
כדין תימחך לדוד לארעא ומלכא במהריץ
אלהיך במאה ערלות פלשתא לאתפרעא ממלכא
מלכא ושאול חשב למסר ית דוד בידא
דפלשתא ויגדו עבדי דוד לאת הדברים
האלה וישור הדבר בעיני דוד להחתן במלך
ולא מלאות ימים ויהי דוד ויהי ית
פתגמא אליו ויבשר פתגמא בעיניו לאתחתנא
במלכא ולא שלימו ימא ויקסם דוד ויילך הוא
ואנשינו ביד פלשתים מאתם איש ויבא דוד
את ערלתו וימלאו למלך להחתן במלך
ויתקלו שאול את מיכל בתו לאשה וקסם דוד
ואזל הוא וגברוהי וקטל כל פלשתא מתנגדא
ואית דוד ית ערלתו ויאשר למנוח למלכא
לאתחתנא במלכא ויהי דוד ויהי שאול ית מיכל
ברתה לאתו ויבא שאול
ויבא כן יהוה עסדוד ומיכל בת שאול לאתחתנא
והזא שאול ויהי עארי מימר דוד בם ערא

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

ל

מ

מא

מב

מג

מד

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מ

מא

מב

מג

מד

ושבחו את אלהים וילך גם הוא חרמתי ויבא עד
בית הגדול אשר בשכנו וישאלו ואמר איפה
שמואל ודוד ואמר הנה בני ית ברמה ואלו
אף הוא דרמתי ואתא עד גובא רבא ובשכו
ושאלו ואמר איכא שמואל ודוד ואמר הא
בבית אלפנא דרמתי וילך שם אלנות ברמה
ותהי עליה גם הוא ורוח אלהים וילך בל לך
ויתנבא עד באו בני ית ברמה ואלו רתמן לבית
אלפנא דרמתי ושרת עלוה ואף הוא ורוח נבואה
מן קדם פי ואזיל מיזל ומשבח עד דאתא לבית
אלפנא דרמתי ויפשיט גם הוא בגדי וויתנבא
גם הוא לפני שמואל ויפל ערס כל היום והוא
וכלה לילה על כן ואמר והגם שאול בנבאם
ושלח אף הוא ית לבו שוה וישבח אף הוא קדם
שמואל ונפל בד שן כל יומא והוא וכל לילה
על כן יימרין האף שאול לבספר יא ויברך
דוד מניית ברמה ויבאו ואמר לפני יהונתן מה
עשית מה ענין ומה חטאתי לפניך כי
מבקש את נפשי ויערם דוד מבית אלפנא
דרמתי ואתא ואמר קדם יהונתן מא עבדית
מא חובי ומא סרחני קדם אבך ארי בעי ומוקט
ואמר לו חלילה לא תמחול לו עשה אבי
דבר גדול לאנדבר קטון ולא יגלה אתאני ומדוע
יסתיר אבי ממני את הדבר הזה איך אתא ואמר
ליה חס לא תמותה לא יעבד אבא פתגם רב
או פתגם זעיר ולא יחוי לי ומדין יכס אבא מעי

בבית
הבנות
ק

בבית
ק

יעשה
בית
ק

לוי בן וו וסימנא בית לחם עירו ישיש בבבית לוי ארח לוי ויעה

ית פתגמא הדין לית דא קימא וישבע עוד
דוד ואמר ידע אבך כי מצאתי חובעני
ויאמר ארי עזאת יהונתן פני עזב ואולסחי
יהודה וחינפשיך כי כפשע בני ובין המות וקם
עוד דוד ואמר מדע ידע אבך ארי אשכחתי
רחמיך בעניך ואמר לא ידע דא יהונתן דלמא
יתנסיס וכעין קיים הוא פי וחינפשיך ארי נפשי
הדא בינא ובין מותא ויאמר יהונתן אל דוד
מה דאמר נפשיך ואעשה לך ואמר יהונתן
לדוד מארעא נפשיך ואעביד לך

בבית
ק

בבית
ק

ויאמר דוד ארי יהונתן הגדול
חדש מחר ואנכי ישבא שבע עסחמך לאכול
ושלחתני ונסתרת בשינה ער חייב שרשית
ואמר דוד ליהונתן הא ירחא מחר ואמאסחא
אסחר עם מלכא למיכל ויתשלחנני ואפמו
בחקלא עד עדן רמ שאר יומא תליתא ואם
פקר יפקרני אבך ואמרת נשאר נשאר ממני
דוד לרוץ בית לחם עירו כי זבח הימים שם
לכל המ שפחה אסמבעא יבעינני אבך
ותימר אשתא לא אשתא אילמני דוד למיזל
לבית לחם קרתי ארי שירו נכסת קר שיא
יומא דין תמך לכל זר עיתא אספה ואמר טוב
שילם לעבדך ואסחרה יחרה לו בעי כלה
הרעה מעמו אסכדין ימר טוב שלם לעבדך
ואסמתקם יתקם ליה דעארי גמירא בשותא
מנהי עשית חסד על עבדך כי בבית יהודה

לרוץ ג וסימנא בית לחם עירו ישיש בבבית לוי ארח לוי ויעה

הפאת

וְאֵת לֹאֲתָר בְּנוֹתָיו וְהַנֶּעֱר לֹאֲדַע מֵאֻמָּה אֶחָד
יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת הַדְּבָר וְעוֹלָמָא לֹא יָדָע
מִדָּעַם כִּדְרָם יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ יְתִיב תַּפְתְּגָמָא וְיָתָן
יְהוֹנָתָן אֶת כָּל יוֹאֵל הַנֶּעֱר אֲשֶׁר לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ
הַבֵּיא הָעִיר וְיִהְיֶה יְהוֹנָתָן יֵת זִינְהָ לְעוֹלָמָא וְיִהְיֶה
וַיֹּאמֶר לִיהוֹאֲזִי לֹא זָכָה לְקַדְשָׁתָא הַנֶּעֱר בְּאֻזְרוֹ
קָם מֵאֶצְלָהּ וְנָגַב וַיִּפֹּל לֹא פָּנָא רְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ
פַּעֲמִים וַיִּשְׁקוּ אֵישׁ אֶת דַּעְהוֹ וַיַּכּוּ אֵישׁ אֶת דַּעְהוֹ
עַד דְּדָרְהָדִי לְעוֹלָמָא אֵת אֲתָא דְּדָוִד קָם מִסְטָרָאן
אֶת אֲדָרְלִי וְלִדְוִמָּא וְנָפַל עַל אֶפְדוֹ עַל אֶרֶץ
וּסְגִיד תַּלְתָּ זְמַנָּן וְנִשְׁקוּ גַבְרֵי יִתְחַבְּרוּ וְהוֹנְכוּ גַבְרֵי
יִתְחַבְּרוּ עַד דְּדָוִד אֶסְגִּי וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד
לֵךְ לְשִׁלֹּם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם
יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה יִהְיֶה בֵּינוּ וּבֵין זֶרַע וּבֵין
זֶרַע עַד עוֹלָם וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד אֲזִיל לְשִׁלֹּם
דְּקִימָא תְּרִינָא אֲנַחְנָא בְּשֵׁם אֲדָרְלִי לֹא יִמָּר
מִימָר אֲדָרְלִי יְהִי סֵהִיד בֵּינוּ וּבֵין זֶרַע וּבֵין
זֶרַע עַד עוֹלָם וַיִּקְסוּ וַיִּלְךְ יְהוֹנָתָן
בְּאֶהֱרֵר וְקָם וַאֲזַל וַיְהוֹנָתָן עַל לְקַדְשָׁתָא וַיַּכּוּ
וַיִּדְּבָהּ אֶל אַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן וַיַּחֲדֵד אַחִימֶלֶךְ
לְקַדְשָׁתָא דְּדָוִד וַיֹּאמֶר לוֹ מִדְּבַר אֶתָּה לְבָדֵךְ וְאִישׁ
אֶיךָ אֶתָּה וְאֵת אֲדָרְלִי לְנֹכַח לֹאֲתָר אַחִימֶלֶךְ כֹּהֵנָא
וְאֵת בְּעִית אַחִימֶלֶךְ לְקַדְשָׁתָא דְּדָוִד וַיֹּאמֶר לִיהוָה
מִדִּין אֶת בְּלָחֹדֶד וּגְבַר לִיתַעֲמֹךְ וַיֹּאמֶר דָּוִד
לְאַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן הַמֶּלֶךְ צִנְיָדְכִי וַיֹּאמֶר אֵלָּה
אִישׁ אֲדָרְלִי דַּע מֵאֻמָּה אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁלֵחַ

ג
ח
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
לכ
למ
לנ
לו
לז
לח
לט
לכ
למ
לנ

ו

ז

וְהַנֶּעֱר לֹאֲדַע מֵאֻמָּה אֶחָד
יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת הַדְּבָר וְעוֹלָמָא לֹא יָדָע
מִדָּעַם כִּדְרָם יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ יְתִיב תַּפְתְּגָמָא וְיָתָן
יְהוֹנָתָן אֶת כָּל יוֹאֵל הַנֶּעֱר אֲשֶׁר לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ
הַבֵּיא הָעִיר וְיִהְיֶה יְהוֹנָתָן יֵת זִינְהָ לְעוֹלָמָא וְיִהְיֶה
וַיֹּאמֶר לִיהוֹאֲזִי לֹא זָכָה לְקַדְשָׁתָא הַנֶּעֱר בְּאֻזְרוֹ
קָם מֵאֶצְלָהּ וְנָגַב וַיִּפֹּל לֹא פָּנָא רְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ
פַּעֲמִים וַיִּשְׁקוּ אֵישׁ אֶת דַּעְהוֹ וַיַּכּוּ אֵישׁ אֶת דַּעְהוֹ
עַד דְּדָרְהָדִי לְעוֹלָמָא אֵת אֲתָא דְּדָוִד קָם מִסְטָרָאן
אֶת אֲדָרְלִי וְלִדְוִמָּא וְנָפַל עַל אֶפְדוֹ עַל אֶרֶץ
וּסְגִיד תַּלְתָּ זְמַנָּן וְנִשְׁקוּ גַבְרֵי יִתְחַבְּרוּ וְהוֹנְכוּ גַבְרֵי
יִתְחַבְּרוּ עַד דְּדָוִד אֶסְגִּי וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד
לֵךְ לְשִׁלֹּם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם
יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה יִהְיֶה בֵּינוּ וּבֵין זֶרַע וּבֵין
זֶרַע עַד עוֹלָם וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד אֲזִיל לְשִׁלֹּם
דְּקִימָא תְּרִינָא אֲנַחְנָא בְּשֵׁם אֲדָרְלִי לֹא יִמָּר
מִימָר אֲדָרְלִי יְהִי סֵהִיד בֵּינוּ וּבֵין זֶרַע וּבֵין
זֶרַע עַד עוֹלָם וַיִּקְסוּ וַיִּלְךְ יְהוֹנָתָן
בְּאֶהֱרֵר וְקָם וַאֲזַל וַיְהוֹנָתָן עַל לְקַדְשָׁתָא וַיַּכּוּ
וַיִּדְּבָהּ אֶל אַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן וַיַּחֲדֵד אַחִימֶלֶךְ
לְקַדְשָׁתָא דְּדָוִד וַיֹּאמֶר לוֹ מִדְּבַר אֶתָּה לְבָדֵךְ וְאִישׁ
אֶיךָ אֶתָּה וְאֵת אֲדָרְלִי לְנֹכַח לֹאֲתָר אַחִימֶלֶךְ כֹּהֵנָא
וְאֵת בְּעִית אַחִימֶלֶךְ לְקַדְשָׁתָא דְּדָוִד וַיֹּאמֶר לִיהוָה
מִדִּין אֶת בְּלָחֹדֶד וּגְבַר לִיתַעֲמֹךְ וַיֹּאמֶר דָּוִד
לְאַחִימֶלֶךְ הַכֹּהֵן הַמֶּלֶךְ צִנְיָדְכִי וַיֹּאמֶר אֵלָּה
אִישׁ אֲדָרְלִי דַּע מֵאֻמָּה אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁלֵחַ

לִיה לֹאֲתָר יִתְקַטֵּל מֵאֶבְרָהָם וְיִטֵּל שְׂאֵל אֶת
הַחֲנִית עָלָיו וְהַכֹּתוּ וַיִּדְעוּ יְהוֹנָתָן כִּי כָּלָהּ הָיָה
מֵעַם אֲבִי וְהָיָה מִיתָא דְּדָוִד וְאֵרִים שְׂאֵל אֶת
מִוֹנָתָא עֲלֵהּ לִמְחֵהּ וַיִּדְעוּ יְהוֹנָתָן אֲדָרְלִי
גַּם יִרְאֶה הָיָה מִן אֲבוֹהֵי לְמִקְטֵל יִתְדָוִד וַיִּקְסֵם
יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשְׁלָח בְּחַר יִתְקַטֵּל וְלֹא כָּל בָּנָיו
הַחֲדָשִׁים הַשְׁלָח וְחָסַם כִּי נִעְצַב אֲדָרְלִי כִּי הִטְלִימוּ
אֲבִי וְקָם יְהוֹנָתָן מִן פְּתוּלָא בְּתַקְוָה רַגְזָא לֹא
אֶל בָּנָיו עַד כּוֹר יִרְחָא תִּנְנָא לְחַמָּא אֲרִי אֲתַשֵּׁם
עַל דָּוִד אֲרִי אֲבִי אֲבוֹהֵי

וַיְהִי בְּכַקְרוֹ וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן שְׂאֵל לְמוֹעֵד
דְּדָוִד וְנִעַר קָטָן עִמּוֹ וְהָיָה בְּצַפְרָא וְנִפְקֵי יְהוֹנָתָן
לְחַקְלָא לְזִמְנָא דְּהַמֶּלֶךְ לִיהוֹאֲזִי וַיִּנְיֹק זְעִיר
עִמּוֹ וַיֹּאמֶר לְנִעַר זֶרֶק מִצֶּאֱנָא אֶת הַחֲצִים
אֲשֶׁר אֲנִי מוֹרֶה הַנֶּעֱר לֵךְ וְהוֹאִירָהּ הַחֲצִי
לְהַעֲבִיר וַיֹּאמֶר לְעוֹלָמָא יִתְרֵהּ וְהוֹטֵא אֶת כַּעַז
יִתְגַּדֵּל אֲדָנָא שְׂדֵי עוֹלָמָא דְּהַטְוָה שְׂדֵא
בִירָא לֹא עֲבָדוּתִיהּ וַיַּכּוּ הַנֶּעֱר עַד מְקוֹם הַחֲצִי
אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אֶת הַנֶּעֱר
וַיֹּאמֶר הֲלֹא הַחֲצִי מִמֶּךָ וְהִלָּחֵה וְאֵת עוֹלָמָא
עַד אֲתָר גִּירָא שְׂדֵא יְהוֹנָתָן וְקָרָא יְהוֹנָתָן בְּתֵר
עוֹלָמָא וַיֹּאמֶר הֲלֹא גִירָא מִכָּן וְהִלָּחֵה וַיִּקְרָא
יְהוֹנָתָן אֶת הַנֶּעֱר הַנֶּעֱר מִהַרְחֹשֶׁה אֶל תַּעֲמֹךְ
וַיִּלְקֹט הַנֶּעֱר יְהוֹנָתָן אֶת הַחֲצִי וַיַּכּוּ אֲלֵהֶם
וְקָרָא יְהוֹנָתָן בְּתֵר עוֹלָמָא אֲוֹחִי בְּפִרְיָה לֹא
תַעֲכִיב זֶלְקִיט עוֹלָמָא דִּיהוֹנָתָן יִתְגַּדֵּל אֲדָנָא

י
כ

ג
ח

י
כ

ה
ו

ואשר צויתך ואת הנערים יוצעתי אל מקום
פלני אלמוני ואמר דוד לאחי מלך כהנא מלכא
פקדני פתגמא ואמר לי אנש לא ידע מדעם ית
פתגמא דאנא שלח לך ודפקידתך וית עולמא
שלחית קדמי לאתר כסי וטמיר ועתה מה יש
תחת ידך חמשה לחם תנה בידי או הנמצא ובען
מא אית תחות ידך חמשה טלמין דלחמא הב
בידי או מא די שתכחין יען הכהן את דוד ויאמר
איך לחם חלאל תחת ידי כי אם לחם קדש ישאם
נש מר הנערים אר מאשה ואתיב כהנא ית
דוד ואמר לית לחים חולין לתחות ידי אלהין
לחמא דקדשא אית ברם נטירין עולמא לחוד
מסואבת אתתא ויען דהוה את הכהן
ויאמר לו כי אם אשה עברה לנו כתמול שלשם
בצאתי ויהיו כלי הנערים קדש והוא אדך חל
ואף כהנים יקדש בכלי ואתיב דוד ית כהנא
ואמר ליה בקשטא אתתא מחקא לאנא נמאמא
ומדקמוהי כמפקי וזהו מנהוג דעולמיא דכך
לקדשא והוא לא באורח חולא והוא אדך חל
דין הוא מתאכיל לא מתפסיל כמנא ויתקדו
ויתקדו הכהן קדש כלי לאתיה שם לחם כי אם
לחם הפנים המוסרים מלפני יהוה לשם לחם
חם כיום הרקח ויהיב ליה כהנא קדשא אדך חל
הוה תמן לחים חולין אלהין לחים אפיאד מעדן
מן קדם עי' לשויתיה לחים חמים כוסא תמנוניה
ושם איש מעבדי שאול פנים חמא נעצ' ורפני

ל
ח
וכי
אחר
כונ
בכ
ג
הג
הע
והא

ל
ח

ל
ח

ה
ה
פ

יהוה ושמדאגהאדמיאכר הרעים אשר
לשאול ויתמן גברא מעבדי שאול כי מאחא
כעש קדם עי' שמיח דאגאדמיאכר רעיא
דלשאול ויאמר דוד לאחי מלך ואין ישפה
תחת ידך חנית או חרב כי גס חרב וגס כליל
לחקתי בידי כיתה דבר המלך נחויץ ואמר
דוד לאחי מלך ואלו אית כא תחות ידך מונח
או חרבא אדך חרב ואף זיע לא נסיבית
בידי אדך חרב פתגם מלכא כבה לוי
ויאמר הכהן חרב גלית הפרשת
אשר הכית בעמק האלה הנה לי יא לטה בשמח
אחרי האפוד אסא ותה תקח לך קח פאיך אחת
זולתה בידי ויאמר דוד אין כמנהג תננה לוי
ואמר כהנא חרבא גלית פלשתא דקטרתא
במי שור בטמא הא הוא מכר כא בשושפא נח
דשאיל ליה באיפודא אם יתה תסב לך סכא
לית אחי בר מנה הכא ואמר לית דכזה תננה
לוי ויקסדו ויברח פנים
ההוא מפני שאול ויבא אל כיש מלך גת וקם
דוד ויערן כיומא ההוא מן קדם שאול ואתא
לית אכיש מלכא גת ויאמר עבדי אכיש
אלוהי הלא זה דוד מלך הארץ הלא זה יענו
במחלות ואמר הכה שאול באלפו ודוד ברגליו
ואמרו עבדי אכיש ליה הלא דין דוד מלכא
דארעא הלא לדין משמעך כהנא למימר
קטל שאול באלפין ודוד ברבץ וישם דוד

ת
פ
ק

את הדברים האלה בלבבנו וירא מאד מפני
אכיש מלך גת ושווי דוד יתפתגמא הארץ
בלביה ודחיל להא מאן קדם אכיש מלך גת
וישנו את טעמו בעיניהם ויתדלו לבידסו ויתו
בלתות השער ויורר ריו ארזקנו שני יתמדעו
בעיניהם ואשתם סבירה וזמסריט על דשי
תרעא ומחית ריריה על דקניה
ויאמר אכיש אל עבדיו הנה תראו
איש משתגע למה תביאו אתו אלי ואמר אכיש
לעבדוהי הא כד חזיתו דגבר שטי הוא למא
איתיתו יתיה לותי חסר משגע עיסאני כיהא
אתה לה שתגע עלי הזה יבוא אל ביתי חסיר
שטיא אלא איתיתו יתיה לותי לא שתטאח
קדמי הדין ויעורר לבתי
וילך דוד משסור מלסא למערת
ערסו וישמעו אחיו וכל בית אביו וירדו אליו
שמה ואזל דוד מתמן ואשתו זבל למערת
ערסו ושמעו אחיו וכל בית אביו ונחתו
לותיה לתמן ויתקבצו אליה כל איש מצוק
וכל איש אשר לו נשאו כל איש מרנפשו ויהי
עליהם רשר ויהיו עמו בארבע מאות אישי
ואתכנישו לותיה כל גבר מעקר רוח וכל גבר
דליה מרי רשו וכל גבר מרי נפש וזהו עליון
לדבא זהו עמיה כארבע מאה גברא וילך דוד
משם מצפה מואב ויאמר אל מלך מואב יצא
בא אבי ואמי אתכם עד אשר אדע מה עשה

כול
ח
ב
י
מ
י
ח
י
מ

והנה דוד וכל בניו וכל בנותיו וכל נפשותיהם
והנה דוד וכל בניו וכל בנותיו וכל נפשותיהם
והנה דוד וכל בניו וכל בנותיו וכל נפשותיהם

עלי לארבבין חזק ארמי מרדתי כלכין
 עלי ולית דמהוי לי כל גזר כרי עסכר ישיולית
 רכאני ליה מנכין עלי ומחוי לי ארמיא קיסכרי
 ית עכדי עלי לכמנא כומא חדיין
 ויען דאגהאדמי ויהא נצב על
 עכדי שאול ויאמר ראיתי אתכין שינאנכ
 אלא חמלך כן אהטוב ואת כן אגאדמאח
 זהא ממנא על עכדי שאול ואמר חזיתית
 בר ישיאתא לנכ לות אחימלך בר אחיטוב
 וישאל לו ביה ויצידה נתן לו ואת חרב גלית
 הפלשתי נתן לו וישאל לו ביה כמימרא פשוטין
 יהב ליה חזית חרבא גלית פלשתא יהב ליה
 וישלח חמלך לקרא את אחימלך כן אהטוב
 הכהן ואת כל בית אביו הכהנים אשר בכב
 ויבאו כלם אל חמלך וישלח מלכא למקדית
 אחימלך בר אחיטוב כהנא וית כל בית אביו
 כהנא ונכבדו אתו כלהון לות מלכא
 ויאמר שאול ששמענא כן אהטוב
 ויאמר הנני אדני ויאמר שאול ששמענא כן
 אחיטוב ואמר האנא רבני ויאמר אל שאול
 למה קשרתם עלי אתה ופני שייבתתך לו לחם
 וחרב ושאול לו בשרהים לקום אלי לארבבין
 הזה ויאמר ליה שאול למאמר דתני עלי את
 זכר ישי כמתנך ליה מזון וחרבא ושאול לת לו
 כמימרא דני למקם עלי לכמנא כומא חדיין
 ויען אחימלך את חמלך ויאמר

ב
 ג
 ד

אלו
 ק
 ג
 ד
 ה

א
 ב
 ג
 ד
 ה

א
 ב
 ג
 ד
 ה

ומיכל עכדי כדוד נאמן וחתן חמלך וסר
 אל משמעתך ונכבד בכתך ואת אחימלך
 ית מלכא ואמר ומן כל עכד כדוד מהימן
 וחתנא דמלכא ורב על משמעתך ויקיר בביתך
 היום חתן לתי לשיאול לו בשרהים חלילה ליה לאל
 ישם חמלך בעכדו ובר כל בית אביו לא ידע
 עכד כל זאת דבר קטן או גדול ימאדין
 שריתי דמשא ליה כמימרא פשוט לי לא
 ישי מלכא בעכדיה פתגמא כל בית אבא
 ארמי לא ידע עכד כל דא פתגם זעיר או רב
 ויאמר חמלך מות תמות אחימלך אתה וכל
 בית אביו ואמר מלכא ממתת מות אחימלך
 את כל בית אביו ויאמר חמלך לך ציטונכ
 עלי סביו והמית ויכחני יהוה כי גסרם עסדור
 וכי ידעו כי כרח הוא ולא גלו את אביו ולא אביו
 עכדי חמלך לשלח את ידו לפגע בכהני יהוה
 ואמר מלכא לרהסא דקימי עליה יאסתחלו
 וקטילו כהנא דני ארמיא דהון עסדור ויא
 ידעו ארמי עריק הוא ולא חזו לי ולא אביו עכדי
 מלכא לאו שטא ית יד הון דמשרט ככהנא דני
 ויאמר חמלך לדני סב אתה ופגע
 בכהנים יסכדו יגהאדמי ויפגע הוא בכהנים וימת
 ביום ההוא שמעס וחמשה איש נשא אסורין
 ואמר מלכא לדואג אסתחר אתו ושלט ככהנא
 ואסתחר דואג אדומאח ושלט הוא ככהנא
 וקטל כומא חדיין תמך וחמשה אנא דכשוין

אלו ג כות אלו וקד אלו וסימנא דין קשרתם עכד - וימת ה וסימנא אבאש דואג לגלילה וקטל כומא חדיין ויבן החדר גדליה את דגוס

וּכְנֵשׁ שְׂאוֹל לִיתְכַּל עֲמָא לֹא גִחַקְכָּא לְמִיחַת
לְקַעֲיָלָהּ לְמַצֵּר עַל דְּוִיד וְעַל גְּבוּרָהּ וְיִידְעוּ דְּוִיד
עָלִיו שְׂאוֹל מַחְרִישׁ חֲרָעָה וְיִאמְרוּ לֹא בִיחַת
הַפֶּחַז הַגִּישָׁה חֲפֹד וְיִידְעוּ דְּוִיד אֲרִי עַל לֹהִי
שְׂאוֹל לְמִיחַת בְּשֵׁת אֲמָר לֹא בִיחַת כְּהִנָּקְרִיב
אִיפֹדָא וְיִאמְרוּ דְּוִיד יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל שָׁמַע שָׁמַע עַבְדְּךָ כִּי מִבְּקֶשׁ שְׂאוֹל
לְבֹא אֶל קַעֲיָלָהּ לְשַׁחֵת לְעִיר בְּעִיר וְיִאמְרוּ
דְּוִיד יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שָׁמַע שָׁמַע עַבְדְּךָ
אֲרִי בְנֵי שְׂאוֹל לְמִיחַת לְקַעֲיָלָהּ לְבֹא לְקַח
בְּיָלִידֵי יִסְגִּירוּ בְּעַל קַעֲיָלָהּ בִּידְוִיד הִירָר שְׂאוֹל
כְּאִשְׁרֵי שָׁמַע עַבְדְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִגִּדָּא
לְעַבְדְּךָ וְיִאמְרוּ יְהוָה יִרְרָה סְבִירִיךְ לְמַמְסְרֵי יִתְּנָה
קַעֲיָלָהּ בִּידְיָה סְבִירִיךְ מִיחַת שְׂאוֹל כְּמֹאד שָׁמַע
עַבְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֲוִי כְּעַן לְעַבְדְּךָ וְאִמְרוּ
יְיָ סְבִירִי לְמִיחַת וְיִאמְרוּ דְּוִיד
יְיָ סְבִירִי בְּעַל קַעֲיָלָהּ אֶת יֹאצָן שִׁיבִי שְׂאוֹל
וְיִאמְרוּ יְהוָה יִסְגִּירוּ וְיִאמְרוּ דְּוִיד סְבִירִי לְמַמְסְרֵי
יִתְּנִי קַעֲיָלָהּ יִתְּנִי גְבוּרָתִי בִּידְיָה שְׂאוֹל וְיִאמְרוּ
יְיָ סְבִירִי לְמַמְסְרֵי וְיִסְגִּירוּ וְיִאמְרוּ
כְּשֵׁי שִׁמְאֹת אִישׁוֹ וְיִצְאוּ מִקַּעֲיָלָהּ וְיִתְּחַלְּפוּ
בְּאִשְׁרֵי יִתְּחַלְּפוּ וְלֹא שְׂאוֹל הִגִּדָּא בְּיָמֵי מַלְכֵי דְּוִיד
מִקַּעֲיָלָהּ וְיִחַד לְצִאֲתֵי יִסְגִּירוּ וְגְבוּרָהּ יִשְׁתִּי
מֵאֵה גְבוּרָא וְנִפְקֹן מִקַּעֲיָלָהּ לִיכֹן בְּאִתְרֵי
דְּכֶשֶׁר לְהִלְכָּא וְלֹא שְׂאוֹל אֶת חֹזֶה אֲרִי אֶת יִתְּנֵה
דְּוִיד מִקַּעֲיָלָהּ וְאֶת מַנְעַם מִלְּמַפְקֵי וְיִשְׁכַּח דְּוִיד

בְּמִדְבָּר בְּמִצְרֹת וְיִשְׁכַּח בְּמִדְבָּר צִיָּה
וְיִבְקֶשׁ שְׂאוֹל כָּל תַּיִמִּים וְלֹא תִנָּקְרִיב
בִּידְוִיד וְיִתְּנֵה דְּוִיד בְּמִדְבָּר כְּמִצְרֹת וְיִתְּנֵה
בְּטוֹרָא בְּמִדְבָּר אֲרִי וְכַעֲדֵי שְׂאוֹל כָּל יִצְמָא
וְלֹא מִסְרִיד עַל בִּידְיָה וְיִירָא דְּוִיד בְּיִצְמָא שְׂאוֹל
לְבִקֵּשׁ אֶת נַפְשׁוֹ וְדְוִיד בְּמִדְבָּר צִיָּה בְּחֹרֶשׁ
וְחִזָּא דְּוִיד אֲרִי כְּפֹק שְׂאוֹל לְמַנְעַי לְמַקְטֹלִיהּ
וְדְוִיד בְּמִדְבָּר אֲרִי בְּחֹרֶשׁ
וְיִקְסִי וְיִחַתֵּן בְּשְׂאוֹל וְיִלְךְ אֶל דְּוִיד
חֲרָשֶׁת וְיִחַתֵּן אֶת דְּוִיד בְּאֶרְצֵי יִסְרָאֵל וְיִתְּנֵה
שְׂאוֹל וְאֶת דְּוִיד לְחֹרֶשׁ אֶת מִקְלֵי יִתְּנֵה
בְּמִימָרָא וְיִיָּאמְרוּ אֲלֵינוּ אֶת תִּירָא כִּי לֹא
תִמְצָא יִידְ שְׂאוֹל אֶת דְּוִיד וְיִתְּנֵה עַל שְׂאוֹל
וְאֶת דְּוִיד לְחֹרֶשׁ לְמַנְעַי וְגַם שְׂאוֹל אֲרִי יִידְ
כִּי יִאמְרוּ לִיהּ לֹא תִדְחֵל אֲרִי לֹא תִשְׁכַּח דְּוִיד
דְּשְׂאוֹל לֹא בֹא אֶת תִּמְלֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְיִאמְרוּ
דְּדְוִיד תִּנָּקְרִיב וְאֶת שְׂאוֹל יִידְ כִּי יִיכַרְתּוּ שְׁטָרֵם
בְּרִית לְפָנֵי יְהוָה וְיִשְׁכַּח דְּוִיד שְׂאוֹל וְיִתְּנֵה חֶלֶךְ
לְבִיתֵי וְגִזְרֵי תִירוּ וְיִחַן קִיסָרִים עַל וְיִתְּנֵה דְּוִיד
בְּחֹרֶשׁ שְׂאוֹל וְיִחַתֵּן אֶת לְבִיתֵי
וְיַעֲלֶה צִיָּה אֶל שְׂאוֹל הִגִּדָּא לְאִמְרוּ
הֲלֹא דְוִיד מִסְתַּחֵר עִמָּנוּ בְּמִצְרֹת בְּחֹרֶשׁ
בְּגִבְעַת הַחִכִּילָה אֲשֶׁר מִימִין הִישִׁימָן וְסִלְקֵן
אֲנִשְׁרֵי יִתְּנֵה שְׂאוֹל לְגִבְעַתֵּי לְמִימָרָה לְאִדְוִיד
מִכְּמָר עִמָּנוּ בְּמִצְרֹת בְּחֹרֶשׁ בְּגִבְעַת
הַחִכִּילָה דְּמִדְּרוֹם לִישִׁימָן וְעַתָּה לְכָל אֲנָת

מקעלה ג' חס וסימני - ואקפי נלך ויגד לשאול ולשאול הג' - ויחזק וסימני - חרשה חרש עזר המצודות המלוא וכל ויחזק יי אולי פרעה וכו'

נפשך המלך לרחוק ולנו הסגירך ביד המלך
וכען בכל העוונות נפשך מלכא למיחדת חוות
ואנחנו נמסרניה ביד מלכא ויאמר שאול
ברוכים אתם ליהוה כי חמלתם עלי ואמר
שאול בריכי אתו קדם יארי חסותו עלי
לכונן ארבע עור ור עורא את מקומו אשר
תהיה רגלו מי ראהו שם כי אמר אלי ערום
יערם הוא איזילו כען אתקינו עוד ויעזבונו
ית אתריה דשריביה מן חזה יתמן אריאמין
לי דעדים ונפיק הוא וראונו עימם למחבאים
אשר יתבא שם ושבבתם אליא לנכון והלכתי
אתכם והיאם ישנו בארץ וחפשותי אתו בכל
אלי יהודה ויהוה עמו כל מסמוריתא דיסמור
תמן ותבון לותי בקשוס ואהך עמכון ויהי
אסאיתוה בארעא בארעא שיתיה בכל ארעא
דבית יהודה ויקמו וילכו זיפה לפני שאול
ורוד ואנשיו במדבר מעון בערבה אלימין
השימין וקמו ואזלו לזיף לקדם שאול ודוד
וגברוהי במדברא דמעון במישורא דמדרום
לישימון וילך שאול ואנשיו לבקש ויגידו
לדוד וירד הסלע וישב במדבר מעון וישמע
שאול וירד אחריו מדבר מעון ואזל שאול
וגברוהי למבעי וחזאו דוד ונחת לכתא ויתב
במדברא דמעון ושמע שאול וירד בחד דוד
למדברא דמעון וילך שאול מצד החרמיה
ורוד ואנשיו מצד החרמיה ויהי דוד נחפז

ללכת מפני שאול ואנשיו עטריסאל
ורוד ואנשיו לתפשט ואזל שאול מספור
טורא מכא ודוד וגברוהי מספור טורא מכא
והוה דוד מתבעית למיזל מן קדם שאול
ושאול וגברוהי כמען עד דוד ועל גברוהי
למיחדתו ומלכא בא אל שאול לאמר מהרה
ולכה כי פשטו כל שותים על הארץ ואזגדא
את ארזת שאול למימר אחי ואזיל אריאנו
פלשתאי על אדעא וישב שאול מדרגא אחרי
דוד וילך לקראת פלשתים עלכך קראו למקום
ההוא סלע חלקות וכתב שאול למרדך
בת דוד ואזל לקדמות פלשתאי עלכך קרו
לאתרא ההוא כי פלגותא אתרא את פלג
ביה לבא דמלכא למיזל לבא וילכו ויעל דוד
משם וישב במצודת עין גדי וסליק דוד מתמן
ויתב במצודת עין גדי ויהי
באשר שב שאול מאחרי פלשתים ויגדו לו
לאמר הנה דוד במדבר עין גדי וזהו כד כתב
שאול למכת פלשתאי וחזאו ליה למימר
הא דוד במדבר עין גדי ויקח
שאול שר שותא לפים איש בחור מבני ישראל
וילך לבקש את דוד ואנשיו עלפני צורי
היעלים וידבר שאול לתא אלפין גבר
עולים מכל ישראל ואזל למבעי ית דוד
וגברוהי על אפי שקיפי כיפא ויבא אל גולת
הצאן על החרד וישם מערה ויבא שאול להסך

ברוכים ג' מל וחד חס וסימג' כי חמלתם עשה שמים וארץ מל אשר עשיתם החסד חס - חמלתם וסימג' כי פשטו פלשתים מיכיהו - חס

אתגרלו ודוד ואנשיו בירכתי המערה ישנים
ואתא לחטוי ענא על אורחא ותמן מערתא
ועל שאול למעבד צורכיה דדוד וגברוהי בסוף
מערתא יתכין ויאמרו אנשי דוד אליו הנה
היזם אשר אמר יהוה אליך הנה אנכי נתן את
אביך בידך ועשית לו כאשר יטב בעיניך ויקם
דוד ויכרת את כנף המעיל אשר לשאול בלואט
ואמרו גברי דוד ליה הא יומא דאמר יי לך
הא אנא מסרית בעל דבך בידך ותעבד ליה
כמא דתקיין בעינך וקם דוד ופסק יתכנף מעיל
דלשאול ברזיויה ואחר כך ויך לבדוד אתו על
אשר כרת את כנף אשר לשאול וזהו בחר כין
וחש דוד בלכיה על דפסק יתכנף דלשאול
ויאמר לאנשיו חלילה לי מיהוה אם אעשה את
תדבר הזה לאדני למשיח יהוה לשלח ידי בן
כי משיח יהוה הוא ואמר לגברוהי חס לימן
קדם עיני אסא עבד יתפתגמא הדין לרבוני
למשיחא דיי לאו שטא ידי ביה ארי משיחא
דיי הוא וישע ערוך את אנשיו בדברים ודלא
נתנס לקום אל שאול ושאו לקם מה מערה וילך
בדרך צפנים דוד יתגברוהי בפתגמא ואל שבקנו
למקם על שאול ושאו לקם ממערתא ואזל
באורחא ויקם דוד אחר כך ויצא
מן המערה ויקרא אחרי שאול ולאמר ארבע
המלך ויבט שאול אחריו ויקד דוד אפס ארצה
וישתחו וקם דוד בחר כין ונפק מן מערתא

איבך
פ

מהמערה
פ

וקרא בחר שאול למימר רבוני מלכא ואסתב
שאול לראחורוהי וכרע דוד על אפודי על
ארעא וסגידין ואמר דוד לשאול למה תשמע
את דברי אדם לאמר הנה דוד מבקש שר עתך
ואמר דוד לשאול למה את שמע יתפתגמי
בנאנשא דאמרין הא דוד כמין בשתך והנה
היזם הזה ראו עיניך את אשר נתןך יהוה היזם
בידי במערה ואמר לחרגך ותחס עליך ואמר
לא אשר לתי יריבאדני כי משיח יהוה הוא ויהא
יומא הדין חזא עינך יתמסך יי יומא
דין בידי במערתא ואמר אחר כך למקטלך
וחסית עלך ואמרית לא אושיט ידי ברבוני
ארי משיחא דיי הוא ואמר אחר גס ראה את
כנף מעילך בידי כי כרתית את כנף מעילך
ולא הרגתו כדעורא בלאין ביד ידעו ונשע
ולא חטאתי לך ואמה צדה אתנפשי לקחתו
ורבוני אסתכל אף חזו יתכנף מעילך בידי
ארי במפסקי יתכנף מעילך ולא קטלת דע
וחזי ארי לית בידי חוב וסרתך לא חטית לך
ואת כמין על נפשי למקטלי יישפט יהוה
ביני ובינך ונקמני יהוה ממך וידי לא תהיה
בך ידי יי בינא ובינך דיתפרע עלי מנך וידי
לא תהי בך כאשר יאמר משה להקדמני
מרשעים יצא רשע וידי לא תהי בך כמא
דאמרין מתלא מלקדמין מירשיעא תפוק
חובתהון וידי לא תהי בך אחרי מי יצא

ב
ד
ל

ג
ח

לכדמלאותהכין לזאת נבלות שאלוץ ליה בשמי
 לשלם ואמרתם כה לחיו אתה שלום ופיתך
 שלום וכל אשר לך שלום וזתי מרוץ כדף לך
 זאת שלום וזיתך שלום וכל דך שלום ועתה
 שמעתי כי גזים לך עתה הרעים אשר לך הני
 עמנו לא הכלמנום ולא נפקד להם מאומה כל
 ימי היותם בברמל וכען שמעית ארי גזים
 לך כען רעית דילך הווי עמנו לא אבזיקננו
 ולא שבא להוץ מדעם כל יומיך והווי בלמלא
 שאל את נעדיך ויגידו לך וימצאו הערים חז
 בעיניך כי ערלים טובבנו תנהנא את אשר תמצא
 ידך לעבדיך ולבנה לך שאל ית עוליך
 ויחזו לך וישכחו עוליך ארחמיך בעיניך ארי
 ערלים טובב אתינא הכ כען ית דתשכח ידך לעניך
 ולבך לזידי וצאנערי דוד ויכדו אל לב
 ככל הדברים האלה בשם דוד וינחמו ואתו
 עולימי דוד ומלילו עסנכל ככל פתגמא דאין
 בשמא דדוד ופסקו ויען נבל את עבדי דוד
 ויאמר מי דוד ומי בן שייחיוסרבו עבדים
 המתפרצים איש מפני אדניו ואתיכנבל ית
 ית עבדי דוד ואמר מן דוד ומן בן שייחיו
 דין סגיאין עבד לא דערקין ודמטמריז גבר
 מן קדם רבוניה ולקחת את לחמי ואת מימי
 ואת טבחת אשר טבחת לך ונתת לאנשים
 אשר לא ידעתי אימזה חמה ואסב ית מיכלי
 וית משתי וית שירותי דאתקינית למזלי ואתן

לְגַבְרִיאֵל לֹא יִדְעִיתָ אִי מֶעַן אֲנוּזִי יְהִפְכוּ נַעֲרֵי
דָּוִד לְדָרְבָּסוֹי שׁוֹבְנֵי יִבְאוּ וַיִּגְדּוּ בְּכָל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וְאֶת־חֲזֹרוֹ עוֹלָמִי דָוִיד לֹא וְחֲחֹזֶן וְחֲנֹ
וְאֶת־זִחְוִיאוֹ לִיָּה כָּל־פִּתְגָּמֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
דָּוִד לֹא נִשְׁיִי חֲבָרֹנָיִשׁ חֲרָבֹנִי וַיַּחְבְּרוּ אִישׁ אֶת־
חֲרָבֹנִי וַיַּחְבְּרוּ גַם־דָּוִד אֶת־חֲרָבֹנִי וַיַּעֲלוּ אַחֲרֵי דָוִד
כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וּמֵאוֹתִים יֵשְׁבוּ עַל־הַכִּלִּים
וְאַחֲרֵי־דָוִיד לְגַבְרִיָּה וְצָרִיזֹן גִּבְרִיָּה וְצָרִיזֹן
גִּבְרִיָּה וְצָרִיזֹן אֶת־דָּוִיד יֶתֶר חֲרָבִיָּה וְסִלְיֹן
בֶּתֶר דָּוִיד כְּאַרְבַּע מֵאוֹת גִּבְרָא וּמֵאוֹתֵי אֲשֶׁת־אֵלֹו
לְמִטְרָמֶנְיָא וְלֹא־בִיגִיל אֲשֶׁת־נָכַל הַגִּיד נַעֲרֵי
אַחֲרֵי מִהְנַעֲרִים לְאַחֲרֵי הַגִּיד שֶׁל־חֲרָבֹנִי מֵלֹא־כִסִּים
מִהֲמִפְּדֵי רִבְכָּה אֶת־זֶנֶב־וַיִּשְׁכַּח־סוֹלֵא־בִיגִיל
אֶת־נְכַל־חֲוִי עוֹלָמֵא חֵד מֵעוֹלָמֵי אִי לְמִיָּמֵי
הָאֵל שֶׁל־חֲדָוִיד אֶזְרִיזֵי מִמֶּדְבָּרָא רַב־כֹּאֵת
רַב־נֶנְאֹוֶקֶץ בְּהוֹזִי וְהָאֲנָשִׁים טוֹכִים לָנוּ מֵאֵל
וְלֹא־הִכְלָמְנוּ וְלֹא־פָקְדְנוּ מֵאוֹמֶה כְּלִי־מִי־חֲתָלְנוּ
אֲתָם בְּהִיוֹתָנוּ בְּשִׁיחָה וְגַבְרִיאֵל טָבִיץ לֹא־לֵהָא
לֹא־אֲתָנִי קֵנָא וְלֹא־שְׂגָא לֹא־מִדְעָם כְּלִי־מִיָּן
דְּהָלִיכְנָא עִמָּהוֹן כְּדֵהוֹינָא שְׂרָץ בַּחֲקִלֵּי חֲמוֹל
הִיוּ עָלֵינוּ גַם־לִילָה גַם־יוֹמָם כְּלִי־מִי־הִיוֹתָנוּ שָׁמַם
רַעִים הִצָּאֵנוּ שׁוֹר־מִקֶּרֶת־הוֹי עֲלֵנָא אֶת־כְּלִי־לֵי
אֶת־כִּימָם כְּלִי־מִיָּן דְּהוֹינָא עִמָּהוֹן רַעֲזָן עֲנָא
וְעִתְדֵי עֵינֵינוּ וְרֵאֵי מִהֲתַעֲשִׂי כִי־בִלְתֵּי הַרְעִיָּה
אֲלֹא־נִינוּ עַל־כִּלְכִּיתָנוּ וְהוּא בָּזָל עַל־מִדְבָּר
אֲלִי־וֹכַעֲזָד עֵינֵינוּ חֲזָא מֵאֲתַעֲזָדֵי אֲרִי־גַמְיָא

בשתי אלמתי על רבנותא ועל כל ביתיה והוא
גבר רשיע מלמלא עמיה ונתמחר רבנא
ותקח מאתים לחם ושנים נבלים וחקש צאן
עשוות וחמש סאים קלי ומאה צמקים
ומאתים דבלים ותשם על החמרים ואחזאת
אביגיל לנסכת מאתך גריצן דלחים ותריץ
גריצן דחמר וחמישי עין תכבדא וחמישי סאון
קליא ומאה אתכלין דענבין כישיין ומאתן
מן דבליתא ושויאת על חמר יא ותאמר
לנעריה עברו לפני הנכאחרים באתה ולישה
נבל לא הגידה ואמרת לעולימהא עברו
קדמי האנא בתריכון אתיא ולכלה נבל לא
חזיתיה היא רכבת על החמור וירדת
בסתר תחד והנה דוד ואנשי ירד ים לקראתה
ותפס שאתם סהרה הארכיבא על חמרא ונתת
בספר טורא והא דוד וגברוהי נחתין לקראתה
וער עת יתחזין וידאמר אן לשקר שמרת את
כל אשר לזה במרדך ולא נפקר מכל אשר לו
מאומה וישבלי רעה תחת טובה ודוד אמר
ברם לשקר נטרית יתכלל דלין במדבא ולא
שגא מכל דליה מדעס ואתיב לי בשתי אחר
טבתא כה עשה אלהים לאביך דוד וכה יסיף
אסא שאיר מכל אשר לו ער הבקר משותין
בקיר כדן יעביד עי לסנאי דוד וכדן יסיף
אסא שאר מכל דליה עד מיהר צפלא ידע מדע
ותרא אביגיל את דוד ותמחר ותתן מעל החמור

אביגיל

עשויות

בטעם
באף

ואתה
ב
מכבוד
ואתה

בטעם

אביגיל
על דוד

לקחתה לו לאשה וישמע עוזארי מיתנולאמו
ברוך יידיה יתדין חסדאי מידא דנכל וידת
עבדיה מנע מלמעבד בישא ויתבישת נכל
אתיב יי בדישיה ושלח דויד ושאל לאביגיל
למסכה ליה לאתו ויבאו עבדי דוד אל אביגיל
הכרמלה וידברו אליה לאמר דוד שלחנא לך
לקחתה לו לאשה ואתו עבדי דויד לות אביגיל
לכרמלא זמלילו עמה למימר דויד שלחנא
לותיך למסכך ליה לאתו ויתקסות שתחאפס
אריצה ותאמר הנהאמתך לשפחה לרחץ רגלי
עבדי ארני וקמת וסגידת על אפהא על ארעא
זאמתהא אמתך לאמהו לאסחא רגלי עבדי
וכוונתמהר ותקסא ביגיל ותרכב על החמור
וחמי שבעתיה חלהבות לרגלה ותלך אחרי
מלאכי דוד ותהיל לו לאשה ואוחאד נקמת
אביגיל לורכבת על המרא אחמיש עולימתהא
אזלן לקבלה זאזלת בחר אגדי דוד וזהות ליה
לאתו ואת אחינעם לקח דוד מיצר עאלותהוין
גם שתיקה לו לנשים וזית אחינעם נסיב דויד
מיצר עאל וזהא אמת דויד וזהו ליה לנשיין
ושאל לנתן את מיכר ברתו
אשת דוד לפלטי בן לישא אשר מגלים ושאלו
יהב ית מיכל ברתה אתת דויד לפלטי בן לישא
דמגלים ויבאו חזפים אל שאול הגבעתי לאמר
הלא דוד מסתתר בגבעת חכילה על פני
השימון ואתו אנש זיק לות שאול לגבעתא

לרגלה ג' בליש וסימנה - ולא מצחה נקמה ההלכות - המדברה יב וסימ לקראת והשעיר וסמך סיחון החירות ואומם פנו ונפג ונסעו יבנו וינסו ושל אחריין והראש

למימר הלא דויד מסמר בגבעת חכילה דעל
אפי ישימון ויקס שאול וירד אל מדבר זיק
ואתו של שת אל פיסא ש בחורי שואל לבקש
את דוד במדבר זיק ויקס שאול ונחת למדבא דזיק
ועמידה תלת אלפי גברא בחירי שואל למנע
ית דויד במדבר זיק ויחזק שאול בגבעת חכילה
אשר על פני השימון על הדרך ודוד ישב
במדבר וירא כיבא שאול אחריו המדבר ושוט
שואל בגבעת חכילה על אפי ישימון על אוחא
ודויד יתב במדברא וחזא אריאתא שואל
בתרוהי למדברא וישלח דוד מרגלים וידעב
בא שאול אל נכחן וישלח דויד מאל ליק וידע
אריאתא שואל לבקש ויקס דוד ויבא אל
המקום אשר חנה שם שאול וירא דוד את הממוס
אשר שכב שם שאול ואבנר בן נר שר צבאו
ושואל שכב במעגל והעם חנים סביבתו ויקם
דויד ואתא לאתר אדשרא תמן שואל וחזא דויד
ית אתראד שכבתמן שואל ואבנר בן נר רב
חיליה ושואל שכב בכד קומא דעמא שרן
סחרנוהי וינען דוד ויאמר אל אחי מלך החתי
ואלא בישוי בן צרויה אחי ואלאמר מי ירר
אתי אל שאול אלה מחנהו ויאמר אבישאי
אך עמך ואתיב דויד ויאמר לא אחי מלך חתא
ולא בישוי בן צרויה אחי ויאבד למימר מן
יחזות עמי לות שאול למשריתא זאמר אבישאי
אנא איחזות עמך ויבא דוד ואבישאי ויעלו ליה

תיו
ק

והנה שאול שכב ישן במעגל וחתו מעוכה
בארץ מראשותו ואבנר והעם שכבים סביבתו
ואתא דוידאבישי לות עמא בלי לאוהא שאול
שכב דמוך בכר קומא ומורנניה נעיצא נאדע
איסודה ואבנר ועמא שרץ סחרנוהו

תיו תיו
ק ק

ויאמר אבישי אלדור סגור אלהים
היום אתאיך בידך ועתה אפנונא בחנית בארץ
פעם אחת ולא אשנה לו ואמר אבישי לדויד
מסר יי וימאדיון יתבעיל רבך בידך וכעץ
אמחינה בעץ במורנניה ואבנר וזה בארעא
זמנא חדא ולא אתני ליה ויאמר דור אלאבישי
אלת שחיתו כימי שלח ידו במשיח יהודה
ונקה ואמר דויד לאבישי לאתחברניה ארימן
אוישיט ידיה במשיחא דיי וזכא

י
ת
ק

ויאמר דור חיה יהודה כיאסיהודה
יגפנו אויזמו יבוא ומתא במלחמה ירו ונספה
ואמר דויד קיים הוא עי אלהיך מן קדם עי יתמח
או יומיה ימטי וימות או בקרבא ייהות יתקטייה
חלילה לי מיהוה משלח ידי במשיח יהודה ועתה
קחנא אתה חנית אשר מראשותו ואת צפחת
המים ונלכח לנו יחס לי מן קדם עי מלאו שפא
ידי במשיחא דיי וכעץ סבכעץ ית מורנניה
דאיסודה וית מנא דמאונזיל לנא ויקח דור
אתה חנית ואת צפחת המים מראשותי שאול
וילכו להם ואין ראה ואין יודע ואין מקיץ כי
כלם ישנים כי תרדמת יהוה נפלה עליהם ונסע

ג

ל

תיו
ק

תיו
ק

ג
ל
ח

דויד ית מורנניה וית מנא דמאונזיל שאול
ואזלו להוץ ולית דחזי ולית דידע ולית דמתער
ארי כלהוץ דמכין ארי שנא תקיפא מן קדם עי
נפלת עליהוץ ויעבד דור העבד ויעמר על ראש
ההר מרחק רב המקום ביניהם ויעבד דויד לענא
זקם על ריש טורא מרחיק סגיאתא בינהוץ
ויקרא דור אלהים ואלאבנר בן נר לאמר
הלא תענה אבנר ויען אבנר ויאמר מיאתה
קראת אלהיך וקרא דויד לעמא ולאבנר
בדנר למימר הלא תענה אבנר ואתיב אבנר
ואמר מן את דקרי בריש מלכא

ויאמר דור אלאבנר הלא איש
אתה ומי במוך בישראל ולמה לא שגרתא
ארנך המלך כיבא אחר העם להשדו את
המלך ארנך ואמר דויד לאבנר הלא גבא
אתומן כותך בישראל ולמה לא נטררתא
רבונך מלכא ארי אתא חד מעמא להבלאית
מלכא רבונך ולאטוב בדבר הזה אשר עשית
חיה יהוה כי בנימות אתם אשר לא שגרתם
עלא דניכס על משיח יהוה ועתה ראה איחנת
המלך ואת צפחת המים אשר מראשותו לא
תקיץ פתגמא דיי דעבדתא קיים הוא עי ארי
גברי חייבי קטול אתו דורא נטרותו על
רבונכו על משיחא דיי וכעץ חזיאן מורנניה
דמלכא וית מנא דמאונזיל ויאמר דור
אתקול דור ויאמר הקולך זה בערו ויאמר

אחת הצפחות זק פנה וסימנה צנצנת ויסבו סגור ויחלק גזרו בכר כדור המלחמה וכל חקה מדה שנה תורה סימן חמשת ב (ה) במא נקי יהיה לביתו שנה אחת

דוד קול ארץ המלך ואשת מודה שאול ית
קלא דדוד ואמר הקלך דיך בדידוד ואמר
דוד קלי רבני מלכא ויאמר למחזה ארני
רף אחרי עבדו כימה עשיתי ומה ביררתי
ואמר למאן רבני רדיף בחר עבדיה ארי
מא עבדית לית בדיחובא ועתה ישמעא
ארני המלך את דברי עבדו אסיהוה חסידך
בירח מנחה ואסבי האדם ארזים הסלפני
יהוה כיגר שובני היום מהסתפח בנחלת יהוה
לאמר לך עבד אלהים אחרים ובען ישמע
בען רבני מלכא יתפתגמי עבדיה אסמקום
ייתגדית כי יתקבל קרבן ברעא ואסמן
בנאנשא ליטין אנן קדם יי ארית רבני ומא
דין מלמד באחסנת עמא דיין למימרא זין
דור בני עממא פלחי טענתא ועתה אל פל
דמ יאצא מנגד פני יהוה כי יצא מלך ישראל
לבקש את פרעש אחר באשר ירדף הקרא
בחרים ובען לא ית אשר דמי לארעא מן קדם
מימרא דיין ארי נפק מלכא ישראל למבע
יתחלש חד כמא מתרדין קוראה בטוריא
ויאמר שאול לחטאתי שוב בני דוד כי לא ארע
לך עור תחת אשר יקרה נפשי בעינך היום
הזה הנך הסכלתי ואשגה הרבה מאד ואמר
שאול חבית תוב בדידוד ארי לא אבאיש
לך עוד חלף דיקרת נפשי בעינך יומא הדין
האסתכלית ואטפשי תסגי לחאדין ענין דוד

יחיד
הי
רפ
א
וחס

ויאמר תנה חננת המלך ועבד אחד מהנערים
ויקחה ואתיב דוד ואמר הא מורניתא מלכא
ועבד חד מעולימא ויסבדו יהוה ישעילאיש
את צדקתו ואת אמתו אשר נתן יהוה היום
בין ולא אביתי לשלח ידי במשיח יהוה ויני
יתב לגבר יתזכות יהוה יתקשטיה דמסך יי
יומא דיין ביד לא אביתי לאישטא ידי במשיח
דיי יהוה באשר גדלה נפשך היום הזה בעיני
בן תגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני מכל צרה והא
כמא די קרת נפשך יומא הדין בעיני בן תיקר
נפשי קדם עיוישי צנני מכל עקא ויאמר שאול
אלדוד ברוך אתה בני דוד גם עשה תעשה וגם
יכלת וכל וילך דוד לרבו ושאו לשב למקמו
ואמר שאול לדוד בריך את ברי דוד אהממן
תמלך ואקא אלהא תצלח ואזל דוד לאוחזיו
ושאו לתכלא תריה ויאמר דוד
אל לבו עתה אספה יום אחר ביר שאול איני לך
טוב כי המלך אטא לארץ פלשתים ונאש
ממני שאול לבקשני עוד בבלגבול ישראל
ונמלטתי מידי ואמר דוד בלביה בען דלמא
אתמסר יומא חד בידי אשאו לית לי מדעם
דטב ארי אשתי צבא אשתי צבא לארע פלשתא
וינח ממני שאול למבעני עוד בכל תחום ארעא
דישראל ואשתי צבא מן ידי ויקסדו ויעבד
הוא ושימא אות איש אשר עמו ארלכיש
בן מעוך מלך גת וקסדו דוד ועבד הוא ושית

ע

מאח גברא דעמיה לותא כיש בר מעוך מלכא
דגת וישב דוד עם אכיש בגת הוא ואנשי איש
וביתו דוד ושת נשי ואחיעזר עזרעלית
ואכיש בל אשת נבל חבר מלית ויתב דוד עם
אכיש בגת הוא וגברוה גבר ואנשי ביתה דוד
ותרתין נשואי אחינו עם דמיזרעאל ואכיש
אתת נבל דמכרמלא ויגד לשאול כי ברח דוד
גת ולא יספ עוד לבקשו ואתחזה לשאול ארי
ערק דוד לגת ולא אוסר עוד למכרה:

ויאמר דוד אלא כיש אסמא מצאתו
חז בעיניך יתנו לי מקום באחת ערי השדה ואשנה
שם ולמה ישב עבדך בעיר הממלכה עמך ואמר
דוד לא כיש אם כעז אשכחית רחמיך בעיניך
יתנו לי אתר בחדא מקרוי חקלא ואתיבתמך
ולמא יתיב עבדך בקרית מלכותא עמך ויתקול
אכיש ביום ההוא את ציקלג לכך היתה ציקלג
למלכי יהודה עד היום הזה ויהב ליה אכיש צומו
הוא את ציקלג בכיף הות ציקלג למלכא דבית
יהודה עד יומא הדין:

ויהי ימים אשר ישב דוד בשדה פלשתים ימים
וארבעה חדשים ויהוה מנע ימא דיתב דוד
בקרוי פלשתאי יומין וארבעה ירחין ויעל דוד
ואנשי ויפשטו אלה שור וזב וזב וזב וזב
כי הנה ישבות הארץ אשר מעולם בואך שוה
ועד ארץ מצרים וסליק דוד וגברוה ואתגלו
עלג שורא וגזראי ועמלקא אריאני יתבת

ויאמן ב וסמב — ויאמן העם ויאמן אכיש בדוד לאמר —

ארעא דמי ערמא מעלנא דגרא ועד ארעא
דמצרים ויהי דוד אתה ארץ ולא יתיה איש
ואשה ולקח צאן ובקר וחמרים וגמלים ונמלים
וישב ויבא אלאכיש וימחי דוד יתתב ארעא
זלא מקיים גבר ואתא ושבי עץ ותורין וחמדין
וגמלין ולבושי וזמאכ ואתי לותא כיש ויאמר
אכיש אל פשטתם היום ויאמר דוד ערלגב
יהודה ועלגב הירחמאל ואלגב הקיש ואמר
אכיש לאן אתגידתן יומא דין ואמר דוד
על דרום יהודה ועל דרום ירחמאל ודרום
שולמא וואיש ואשה לא יתיה דוד להבאגת
לאמר פתגו עלינו לאמר כדעשה דוד וכן
משפטו פלתימא אשר ישב בשדה פלשתים
וגבר ואתא לא מקיים דוד לא יצאה דגת ממו
דלמא יחזין עלנא למימר כדין עבד דוד וכוון
הלכתיה כל יומא דיתב בקרוי פלשתאי יאמן
אכיש בדוד לאמר הבא שובעמו בשוה
והיה לי לעבד עולם ויהימי אכיש בדוד למימר
אתגרא אתגרי בעמיה בישראל ויהי לי עבד
פלח לעולם

ויהי ימים ההם ויקבצו פלשתים את מחניהם לצבא להלחם
בישראל ויאמר אכיש אל דוד ידעת דע באת
תצא צמד ונה אתה ואנשיך ויהוה בי יומא הא
וכנשו פלשתאי יתמשריתו וזה לא לאגח
קרבא בישראל ואמר אכיש לדוד מדעתך
ארי עמי תפוק כמשריתא אתא וגברך ויאמר

הבאיש ב וסמב — ויהי הבאיש ורמה לא היתה הבאיש הבאיש בעמ

דור לאכיש לפנ אתח תדע את אשר יעשה
עבדך ואמר אכיש אלדוד לפנ שמר לראשי
אשימך בלתימים ואמר דוד לאכיש בכין
את תדע יתדע עבדך ואמר אכיש ללוי
בכין נטרא רדישי אשוינך כל יומיא

ושמואל מת ויספר לו
כל ישראל ויקברו ברמה בעירו ושאו
הסיר האבות ואת הידענים מהארץ ושמאו
מיתוספדו עלוהי כל ישראל וקברוה ברמת
וספדו עלוהי אנש בקרתיה ושאו לפלי בדין
וזכורו מארעא ויקבצו פלשתים ויבאו ויחננו
בשונם ויקבץ שאו את כל ישראל ויחננו ויבאו
ואתכנישו פלשתים ואתו ושרו בשונם וכש
שאו את כל ישראל ושרו בגלבע וירא שאו
את מחנה פלשתים ויראו יחרר לבו מאד ויחזא
שאו ית משרית פלשתים וידחיל וזע לביה
לדוד וישאל שאו לביה ויהי ולא ענה ויהוה גם
בחרמות גם באורים גם בגביאם ושאו שאו
במימר אשאו לא קביל צלותיה ויבא את בחרמא
אם באוריא אם בספריא ויאמר שאו ללעבדיו
בקשולי אשת בעלת אוב ואלכה אליה ואדוש
בה ויאמרו עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב
בעין דור ואמר שאו ללעבדוהי בעו ויאתא
דידעא לאסקא בדין ואחר רותה ואשאל בה
ואמרו עבדוהי ליה הא אתתא דידעא לאסקא
בדין בעין דור ויתחפש שאו וילבש בגדים

אחרים וילך הוא ושע אנשים עמו ויבאו אל האשה
לילה ויאמר קסומינא לי באוב ויהי עלי ליל את אשר
אמר אליך ואשתני שאו ולבש לבושין אחרין
ואל הוא ותרין גבדין עמיה ואתו לות אתהא
כלי לא ואמר קסומי בען לי בבדין ואסיקי לית
דאימר לך ויתאמר האשה אליו הנה אתה ידעת
את אשר עשה שאו אשר הכרית אתהאבות
ואתה ידענך מן הארץ ולמה אתה מתנקש בנפשי
להמיתני ואמרת אתהא ליה הא את ידעת ית
דעבד שאו לשיצי ית בבדין וית זכורו מן ארעא
ולמא את מתגרי בנפשי למקטרי וישבע לה
שאו לביה ויאמר חיהוה אם יקרד עון בבדן
הזה וקיים לה שאו במימר אשאו למימר קיים
הוא וי אס יערענך חובא כפתגמא הדדי ויתאמר
האשה אתמי אעלה לך ויאמר את שמואל ויהי
לי ואמרת אתתא יתמן אסיק לך ואמר ית שמואל
אסיקי לית ויתרא האשה את שמואל ויתעקבמו
גדול ותאמר האשה אל שאו לרמור רמור ויתא
ואתה שאו ויחזת אתתא ית שמואל ויצחת בקר
לבזאמרת אתתא לשאו למימר למא שקרת
ביואת שאו ויאמר לה המלך אלתראי כב
מהראית ותאמר האשה אל שאו לא היראתי
עליס מן הארץ ואמר לה מלכא לא תדחלין
ארי מאחזית ואמרת אתתא לשאו למלכא
דפי חזית דסליק מן ארעא ויאמר לה מה
תארו ותאמר איש זקן עלה והוא עטה מעיל

קסמי
פ

י
בא

י
בא

י
בא

י
קב
ברח

י
כצו

י
ובקשו
ברחבניה

י
בא

וידע שאול כי שמואל הוא ויקרא פים ארצה
וישקחו ויאמר לה מאחזיה ואמר גברא
סבא סליקוהו עטין מעילא וידע שאול
שמואל הוא ופרע על אפיה על אדעאוסגיד
ויאמר שמואל אל שאול

למה הרגתני לה עלות אתי ויאמר שאול
צדלי מאד ופלשתים נלחמים בי ואלהים סר
מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנביאים גם בחלמות
ואקראח לך להודיעני מה אעשה ויאמר שמואל
לשאול למה אדעתני לאסקא אתי ויאמר שאול
עקת לי וחדא ופלשתאי מגיחי קרבא בי וממא
דעליה חיק יתיד לא קביל עלותי עוד אף ביד
ספריא אף בחלמיא וקרית לך להודיעני מא
אעבדי

ולמה תשא לני ויהוה סר מעליך ויהי ערך ואמר
שמואל ולמה את שאיל יתני ומימר אדני
חיק יתיד וזהו כסעיה גברא אאת בעיל
דבניה ויעש יתוה לו באשר דבר ביד ויקרע
יתוה אתה ממלכה מידך ויתנה לרעך לרעה וקום
ידיה כמאד מליל עמי ואערי יתית מלכותא
מך ויהיה לחבך ויהידי באשר לא שמעת
בקולי ויתוה ולא עשית חרצא פובעמלק על
כל הדבר הזה עשה לך יתוה היסדה ויכמא
דלא קבילתא למימר אדני ולא עבדתא תקום
רגזיה בדבית עמלק על כן פתגמא הדין עבד
לך עינמא הדין ויתקן יתוה גם אתי ישראל עמן

כול
חם
גם
מל
בליע

לחמא

ל

ט

ל

חם
מל

ל

חם

ל

חם

חם

ל

ל

ל

ח

לשו

שניה

ל

ל

ל

ביד פלשתים ומחר אתה ובעך עמי גם את מחנה
ישראל יתקן יתוה ביד פלשתים וימסר יתוה
ישראל עמך בידאד פלשתאי ומחר אתו בנך
עמי ואקף ית משריתא דישראל ימסר עי בידא
דפלשתאי וימחר שאול ויפל מלא קומתו
ארצה ויאמר מאד מדברי שמואל גם כח לאתוה
בו כי לא צלחם כלל ויסו בלה לילה ואוחי
שאול ונפל מלי קומתיה לאדעא ודחיל לחא
מפתגמי שמואל אף חילא לאתוה ביה ארי לא
אכל כל יממא וכל לילא ויתבא האשה אל
שאול ותרא כי נכחל מאד ויתאמר אליו הנה
שימעה שפחתך בקולך ואשים נפשי בפי
ואשמע אתך בידך אשיר ויתבא אליו ואתאנת
לות שאול וזהו אדני אתה חיל לחא ואתבדת
ליה הא קבילתא מתך מך ומסרית נפשי בעל
גב לאתקטל לא ושמעית ית פתגמך דמדינתא
עמי ועתה שמענא גם אתה בקול שפחתך
ואשמעה לפעך פתלחם ואכול ויהי כך כחכי
תלך בדרכך וכעך קביל כעך אף אתלמימא מת
ואשוי קדמך פתאד לחמא ואכול ויהי כך חיל
אדני יתיד לאורחא וימאן ויאמר לא אכל
ויפרצבו עבדי ווגסדא שח וישמע לקלם
ויקסמה ארץ וישב אלה מטה וסריב ואמר
לא איכול ואתקן פוביה עבדוהי ואף אתתא
זקביל למימר חוץ וקסמאר עא ויתב על עסא
ולאשה עגלמר בק בבית ותמחר ותזבח וז

כול
חם
גם
מל
בליע

לחמא

ל

ט

ל

חם
מל

ל

חם

ל

חם

חם

לקלם ג חם וסימנך נסו לקלם וימאן ויאמר ואתה תענה לך

ותקח

ותלחם ה וסימנך פקד ופקד סר מעלי לבהלע זולתי מלכ מוק

ותקח קמח ותלש ותפחו מצות ולא תא עיבל
פטים בביתא ואוח יאחונכסתי ונס יסתקמחא
ולשתא פתיה פטיריתגש לפע שאול ולפכ
עבדיו ויאכלו ויקמו וילכו בלילה ההוא וקרעו
קדם שאול וקדם עבדיו ואכלו וקמו ואכלו
בלילה ההוא
ויקבצו
פלשתים את כל מחנהם אפקה וישוא לחנים
בעין אשר ביאר עאלו ונשאו פלשתאי ית כל
משריתיו לאפקו ישראל שרץ בעין ובידעו
וסרנו פלשתים עברים למאות ולאלפים ודוד
ואנשיו עברים באחרנה עם אכיש וסורנו
פלשתאי עבדיו למאן ולאלפי ודוד וגנחו
עבדיו בבתי ישראל וישאמר דוד שר
פלא מה עברים האלה ויאמר אכיש
שר פלשתים הלא זה דוד עבד שאול
מלך ישראל אשר היה אתי וזו ימים ארוכה
שנים ולא מצאתי בו מאומה מיום נפלו ער
היום הזה ויאמרו רב רב פלשתאי הלא מא
יהודאי האליז ואמר אכיש לרב רב פלשתאי
הלא דוד עבד שאול מלכא דא ישראל
דהוה עמי דמן יומין אודנן שניז ולא אשכחית
בזה מדעם ביש מיומא דאת פרש לותי עד יומא
הדין ויקצפו עליו שרי פלשתים ויאמרו לו
שרי פלשתים השב את האיש וישבאל מקומו
אשר הפקדתו שם ולא ירד עמנו במלחמה ולא
יהיה לנו לשטן במלחמה ובמה יתרחק זה

ו
ב
פ
פ
פ
פ

אלא דכונה לא בר אשי האנשים ההם ורגו עליו
רב רב פלשתאי ואמרו ליה רב רב פלשתאי את
יתגבראו יתוב לאתריה דמנתייה תמץ ולא ייחזת
עמנו בקרבא ולא יהי לנו אלססן בקרבא ונמא
יתרעיי דין לות רבונה הלא כרשית גברא האנון
הלא זה דוד אשר יענו לו במחלות לאמר הנה
שאו לבאלפון ודוד ברבבתו הלא דוד דוד
דמשמעין ליה בחגגא למימר קטר שאול
באלפין ודוד ברבון
ויקרא
אכיש אלדוד ויאמר אליו חיה ויהי כישור
אתה וסובב עיני צאתך ובואך אתי במחנה כי
לא מצאתי בך דעה מיום בואך אלי עד היום
הזה ובעיני הסרנים לא סובב אתה וקרא אכיש
לדוד ויאמר דוד קיים הוא עלי ארי כשר אתה תקין
בעיני מלכא דמ עמך עמי כשריתא אריו
אשכחיתך מדעם ביש מיומא דאתיתא
לותי עד יומא הדין ובעיני סורנו לא תקין
אתו עתה שוב ואלך בשלום ולא תעשה דענע
סרני פלשתים ובעת תובואי זיל בשלום ולא
תעבד ביש בעיני סורנו פלשתאי
ויאמר דוד אל אכיש כי מה
עשיתיו ומה מצאתי בעבדך מיום אשר הייתי
לפנך עד היום הזה כי לא אבוא ונלחמתי באת
ארני המלך ויאמר דוד לאכיש ארי מא עבדית
ומא אשכחיתא בעבדך מיומא דהוית משמש
קדמך עד יומא הדין ארי לא אהך ואגיד קרבא

הבצק

ב

ה

ו

ל

אחר

גפיל

ב

ו

ב

מחור

יורה

ולא מצאתי ה וסימנתי לה בתולים ולא מצאתי בו מאומה ולמנחמים בקשה קדמא ופסוק ונתבקש מהם ו - ונתלש ב וסימנתי ותפחו ותלכב ב - פ

שאל
100

91

4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

והחיל להאמא מקשתא ויאמר שאול לנשא
כלי של חרבך ודקרנך פן יבואו הערלים
האלה ודקרוני וחתעללני ולא אכל נשא כליו
כי ירא מאר ויקח שאול את חרבך ויפיל עליה
ואמר שאול לנטייל זינה של חרבך וקטולני
סדר למא יתון עד לא האליץ ויקטלני ונב
יתלעבון כי ולא אכל נטייל זינה אריה
לחרא ונסיב שאול את חרבא ונפל עלה וירא
נשא כליו כי מת שאול ויפל גסהווא על חרב
וימת עמו ויחזא נטייל זינה ארי מית שאול
ונפל אף הוא על חרבה ומית עמיה וימת
שאול ושלשת בניו ונשא כליו גסהווא נשין
בין סהווא יחדו ומית שאול ואת כל נזוהי
ונטייל זינה אף כל גברוהי כי מאהווא נחרא
וירא אנשי ישראל אשר בעבר העמק ואשר
בעבר תירדן כי נסו אנשי ישראל ובימתו
שאול ובניו ויעזבו את הערלים וינסו ויבאו
פלשתים וישבו בהי ויחזו אנשי ישראל
דבעברא דבמישראל אדבעברא וידעו ארי
אפלו אנשי ישראל וארי מית שאול ונזוהי
ושבכו ויתקרו ויאפלו ואתו פלשתא ויתנו
בהון ויהי ממחרת ויבאו
פלשתים לפשיט את חלליסו ומצאו את שאול
ואת שלשת בניו נפלים בחר הגלבע ויחזוה
ביום אדבתו ויחזו אתו פלשתא לחלצא
קטילא ואשכחו וית שאול וית תלת נזוהי

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

קטורך תהי צרישך ארי סומך אסחיד בך ומימד
אנא קטלית יתמשיחא דעני

וַיִּקְנֶן דָּוִד אֶת־הַקֶּיִּהָ חֲזָאֵת עַל־
שְׂאוֹל וְעַל־הַנֶּתֶן בְּנֵי יֵשׁוּעָה בְּיָד יִתְנָאֵל הָאָדָם
עַל־שְׂאוֹל וְעַל־הַנֶּתֶן בְּיָדוֹ וַיֹּאמֶר לְלִמְדָּה
בְּנֵי־הַיְּהוּדָה קִשִּׁית הִנֵּה כְּתוּבָה עָלֶיךָ הַיִּשְׂרָאֵלִי
וַאֲמַר לֹא־לִפְנֵי בְנֵי־יְהוּדָה מִגִּדְּבָק שֶׁתֵּאֱהָא כְּתוּבָה
עָלֶיךָ כִּי־דָאִיר יִתְנָאֵל הַצִּיִּי שְׂרָאֵל עַל־בְּמִזְדִּיקָא
חֲלָלֵיךָ נִפְלוּ גְבוּרִים אֶת־עֵת־דִּתּוֹן יִשְׂרָאֵל עַל־
בֵּית תַּקְכָּז אֶת־רַמִּיתוֹן קִטְיָלִי אִיבָדִין אֶת־קִטְטָא
גְּבִרָא אֶל־תְּגִידוֹ בְּגֵת־אֶל־תִּבְשִׁיר וּבְחֻצַּת־שְׁמִירָן
פָּן־תִּשְׁמַחְנָה בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים פָּן־תַּעֲלִיזְנָה בְּנוֹת
הָעַרְלִים לֹא־תַחֲוֹן בְּגֵת לֹא־תִבְסָרוּן בְּשׁוּקֵי
אֶשְׁקֹן וְלִמָּא יַחֲדִין בְּגֵת פִּלְשֵׁתִי דְלִמָּא
יִזְעֵן בְּגֵת עַד־לֵא יַחֲדִי בְּגִלְבָּעֵא לְטוֹלָא לְמַטְרָא
עַד־יָבֵס וְשָׂרִי תְרוּמַת־כִּי שֵׁם נִבְעַר מִגֶּזַן גְּבוּרִים
מִגֶּזַן שְׂאוֹל בְּלִי מְשִׁיחַ בְּשִׁמְךָ יְטוּרֵי גִלְבָּעֵא לֹא
וַיְחַזֵּק עַל־יָכֹז טָלָא מִטְרָא לֹא־תִהִי בְכוֹן עַד־לֹא
כַּמְסַת־דֵּי עֲבָדוֹן מִנֵּה חֲלָתָא אֲרִיתְמָן אֶת־בְּרוֹ
תְּרִיסֵי גְבִרָא תְרִיסָא דְשְׂאוֹל דְמְשִׁיחַ כְּדָמְשִׁיחַ
מִדְּמַחֲלִים מִחֲלֵב גְבוּרִים קִשִּׁית יְהוֹנָתָן לֹא־נִשְׁגַּב
אַחֲרֵי וְחָרַב שְׂאוֹל לֹא־תִשׁוּב רִיקְסֵי מִדְּמַחֲלִים קִטְיָלִין
מִתְּרַב גְּבִרִין גִּירֵי קִשִּׁית דְּיְהוֹנָתָן לֹא־מִסְתַּחֲרִין
לֹא־חָרָא וְחָרַב־אֶדְשְׂאוֹל לֹא־תִבָּא רִיקְסֵי שְׂאוֹל
וַיְהוֹנָתָן הִנֵּה אֲרָבִים וְהַנְעִי מִי־סִבְחָא יְהִי־סִבְחָא
לֹא־נִפְרָדוּ מִנְּשָׂרִים קָלוּ מֵאֲרִיֹת גְּבִרֵי שְׂאוֹל

ויהונתן דרחימין וחסביה בן יהורז ובמותהו
לא אתפרשו מעמ'הו מנשרא קר' לין מאד'תא
גברין בנות ישראל אל שאול בניה המלכ' שכם
שני עם ערנים המ' עליה ערי זהב על לבושין
בנות ישראל על שאול ככא הדהו מלכ' שלטון
לבושי צבענין ומכיל לבון תפנוקין ומסיק
תקוני דהכא על לבושין יאך גפלו גבורים
בתוך המלחמה יהונתן על במות' חל' אינן
אתברו גברא בגו קרבא יהונתן על בית תקפך
אתקטילת' צר' עליך אחי יהונתן נעמת
לי מאך גפלא תה אהבת' לי מאהבת נשים
עקת לי עלך אחי יהונתן חניבת לי לחדא מפרשא
רחמתך לי מרחמת תרתין נשי' יאך גפלו
גבורים ואכדו כלי מלחמה יאכדן אתברו גברא
ואכדו מע' קרבא

בן וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה באחת ערי
יהודה ויאמר יהוה אליו עלה ויאמר דוד אכה
אעלה ויאמר חבדנה יהוה בטר כין ושאיל דוד
במימר ארעי למימר האסק בחדא מקרדא
דבית יהודה ואמר שליה סק ואמר דוד לאן
אסק ואמר לתברון ועל שם דוד וגם שותנשו
אחינעם היזר עלית ואביגילא שתנכלה כרמל
וסליק לתמן דוד ואף תרתין נשוה אחינו עם
דמיזרעאל ואביגילא תנכלה כרמל ואנשו
אשר עמו העלה דוד אישוביתו וישבו בערי
חברון וגברוהי דעמיה אסיק דוד גבר ואנש

וידיו וקמו ועברו במעץ תדי עסר מדכית
 בנימין ומדאי ש בשות בר שאלו תדי עסר
 מעבדי דוד ויחזקו אישי בראשי רעו ויחזקו
 בצד רעו ויפלו יחדו ויקרא למקום ההוא
 חלקת הצרים אשר בגבעון ואתקיפו גבר
 צדיש חכיה וחרכיה בסור חכיה ואתקטלו
 כחדא וקרא לאתלה הוא אחסנת קטיל לא
 דגבעון וותדי המלחמה קשה עד מאד כי
 ההוא וינגף אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי
 דוד ויהיה קרבא תקיף עד לחרא ביומא ההוא
 ואתבר אבנר ואנשי ישראל קדם עבדי דוד
 ויהיו שם שלשה בני צדויה יואב ואבישי
 ועשהאל ועשהאל קל בר גליו כאתר העצים
 אשר בשדה ויהיו תמן תלתא בני צדויה יואב
 ואבישי ועשהאל ועשהאל קל בר גליו ויהי
 סחר מן סבא דבחקלא וירדף עשהאל אחרי
 אבנר ולא נטה ללכת עליהם ויעלה שמאור
 מאחרי אבנר וירדף עשהאל בחר אבנר ולא
 אתפני למיזל עליהם ימנאו על סמלא מבחר
 אבנר ויפץ אבנר אחרי ויאמר האתה יד
 עשהאל ויאמר אנכי ואתפני אבנר לאחורו
 ויאמר האת דין עשהאל ואמר אטא ויאמר
 לו אבנר נטה לך עלי מינך או על שמיאלך
 ואחז לך אחרי מהנערים וקח לך את חלצתו
 ולא אבה עשהאל לסור מאחרי ויאמר ליה
 אבנר אתפני לך עלי מינך או על סמלך ואחז

ח
 ח

ח

ח

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

שמעון בן חס וחז מל וסימנה — אבנר חס והכיתו מל

לך חס מל ומל וסב לך ית זרזיה ולא אבא
 עשהאל למזר מבחרו ויסיק עוד אבנר ואמר
 אל עשהאל סור לך מאחרי למה אפכה ארצה
 ואילא שאפני אל יואב אחיך ואוסיף עוד אבנר
 למימר לעשהאל עוד לך מבחר למה אקטולך
 וארמיך לארעא ואי כדן אקטול אפי ואחמיה
 ליואב אחיך וימאן לסור ויפכה אבנר באחרי
 החנית אלהים שות צא החנית מאחרי ויפלו
 שם וימת תחת ויהי כל הבא אלהים מקום אשר
 נפל שם עשהאל וימתו יעמרו ולא אבנר למזר
 ומחרי אבנר באחרי מורע תאבסטר ירכיה
 ונפקת מורע תאבסטר ויהי ונפלת מן ומית
 באחרי ויהי כל דאתי לאתרא נפל תמן
 עשהאל ומית וקימין וירדפו יואב ואבישי
 אחרי אבנר והשמש באה והמהבא עד גבעת
 אמה אשר על פני גורן מדרב גבעון וירדפו
 יואב ואבישי בחר אבנר ושמשא עלת ואנון
 מן עד גבעת אמתא על אפי גיה אורח
 מדברא דגבעון ויתקבצו בני עמל אחרי
 אבנר ויהיו לאגדה אחת ויעמדו על דא שנתע
 אחת ואת בני עמל בני עמל בחר אבנר ויהיו
 לסייעא חסא וקמו עליהם רמא חסא ויקרא
 אבנר אליהם ויאמר הלא עתה את כל חרב
 הלא ידעתה כימרה תהיה באחוריה ועד
 מתי לאתאמר לעם לשון מאחרי אחיהם
 וקרא אבנר ליואב ואמר הלא פרש תקטול

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

ח

ח

ח
 ח

ח
 ח

ח
 ח

תחתיו בן חס וחז מל וסימנה — מלכת אבנר עשהאל שחרו

חברא הלא ידעתא ארי מרדא יהי בסופא ועד
אמתי לא תימר לעמא למתכ מבתר אחיהו
ויאמר יוצאם יהא להם כי לולא דברת כן אז
מה בקרנעלה העם איש מאחרי אחיו ואמר
יואב קייס הוא פי אריאלו לפי מלילתא ארי
בכין פון מעדן צפרא אסתלק עמא גבר
מבתר אחיהו ויתקע יוצא בשופר ויעמדו
כל העם ולא ירדפו עוד אחרי ישראל ולא
יספו עוד להלחם ויתקע יוצא בשופר וקמו
כל עמא ולא רדפו עוד בתר ישראל ולא
אוספו עוד לאגרא ואבנר ואנשי הלכונענה
כל הלילה ההוא ויעברו את הירדן וילכו כל
הבכרון ויצאו מחנם ואבנר וגברוהי הלכו
במישרא כל לילא ההוא ועברו ית ירדנא
ואזלו כל בכרון ואתו למחנם ויואב שב
מאחרי אבנר ויקבץ את כל העם ויפקדו
מעבדי דוד תשעה עשר איש ועשה אלו
יואב כתב מבתר אבנר וכנשי ית כל עמא ושגו
מעבדי דוד תשעת עשר גברא ועשה אלו
ועבדי דוד חכו מבנימין ובאנשי אבנר שרש
מאות וששים איש מתו ועבדי דוד קטלו
מבית כנעמין ובגברי אבנר תלת מאה ושתין
גברא מתו וישאו את עשהאל ויקברוהו
בקברא בני אשר בית לחם וילכו כל הלילה
יואב ואנשי ויאר להם בבכרון ונסלו ית
עשהאל וקברוהו בקברא דאבוהי ובית

ג
חפ
ז

וילדו

ק
ג
מ

לאביגיל

ק
ג
חפ

וילדו

דברי
ימים

בזמן
הוא

ג
חפ

ד
בז
לפ

ל

ג

ל
וחפ

לחם ואזלו כל לילא יואב וגברוהי ונחר להן
בבכרון ויתקע המלחמה בין בית שאול
ובין בית דוד ודוד הלך וחזק ובית שאול
הלכים וליס וזהו קרבא תקיף בין בית
שאול ובין בית דוד ובית דוד אלין ויתקפין
ובית שאול אלין ומאכין
וילדו לדוד בנים בבכרון ויהי
בכורו אמנון לאחינעם היזרעאלי ואת ליה
לדוד בנים בבכרון וזהו בוכר יהא אמנון לאחינעם
דמיזרעאל וזמנא פלא פלא לאשת נבל
הכרמלי וזהו שלשי אבשלום בן מעכה בתתני
מלך גשור וזמנא פלא פלא לאשת נבל
דמכרמל וזמנא פלא פלא לאשת נבל
בתתני מלך גשור וזהו רביעי אדוניא
חגית וזמנא פלא פלא לאשת נבל
אדניהו בן חגית וזמנא פלא פלא לאשת נבל
וזהו שלשי יתרים לעגלה אשת דוד אלה ילדו
לדוד בבכרון וזמנא פלא פלא לאשת נבל
דוד אלין את ליהו וזמנא פלא פלא לאשת נבל
ויהי ביה ויתקע המלחמה בין בית
שאול ובין בית דוד ואבנר היה מתחזק בבית
שאול וזהו כד הוה קרבא בין בית שאול ובין
בית דוד ואבנר הוה מתקם בבית שאול וישאו
פלא פלא וישאו פלא פלא לאשת נבל
באתה אל פלא פלא וישאו פלא פלא לאשת נבל
רעפה בת איה ואמר לאבנר מדין עלתא לות

מהבקר ג' וסימנה כי חז מהבקר ועד עת מנוח — וחקק ג' וסימנה ויהי קול השופר הולך וחקק ודוד הולך וחקק ובית שאול —

מִקִּימָנָא דְמֶזְדָּרְעָא אֲרֵעָא לְמִימְרָא גִזְרִי קִימָךְ
עִמִּי וְהָא יֵדִיעַמָךְ לֹאסְחָרָא לְוֹתָךְ יִתְכַל יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר טוֹב אֲנִי אֶכְרֹת אֶתְךָ בְּרִית אֶדְבָר אֲחִיר
אֲנִי שְׂאֵל מֵאֶתְךָ לֵאמֹר לֹא תִרְאֶה אֶת פְּנֵי כִי
אֶסְלֶפֶת הַבָּיִת אֶת מִיכַל בֵּת שְׂאוּל בְּבֹאֲךָ
לִרְאוֹת אֶת פְּנֵי יוֹאָכָם טַב אֲנִי אֶגְזֹר עִמָּךְ קִים
כִּרְס פִּתְגָם אֶחָד אֲנִי שְׂאֵל מִנְךָ לְמִימְרָא
תַּחֲזִי יִתְאַפִּי אֱלֹהֵי קָדְשׁ מִיתִּיּוֹתָךְ יִתְמִיכֵל
בֵּת שְׂאוּל בְּמִיתְךָ לֹא תַחֲזֹא קָדְמִי

וְיִשְׁלַח יְהוָה מַלְאָכִים אֵלָיו

אִישׁ בְּשֵׁת בֶּן עֲשָׂרָה לָאָמֶר תִּנְחָה אֶת אֲשֻׁתָּאֵת
מִכֹּל אֲשֶׁר אֶרְשֵׁתִי לִי בְמֵאָה עֶרְוֹת פְּלִשְׁתִּים
וְשִׁלַּח דָּוִיד אֶזְרִיךְ לָוֶת אִישׁ בְּשֵׁת בֶּן עֲשָׂרָה
לָאָמֶר הִבֵּיתִי אֶת אֲתֹנִי יָת מִכֹּל אֶרֶץ סִית לִי
בְמֵאָה עֶרְוֹת פְּלִשְׁתִּים אִישׁ שִׁלַּח אִישׁ בְּשֵׁת וַיִּמְחַז
מִעַם אִישׁ מִעַם פְּלִשְׁתִּים לָבֶן לְשֵׁן שִׁלַּח אִישׁ בְּשֵׁת
וְדָבָר מִלֹּת בַּעֲלָה מִלֹּת פְּלִשְׁתִּים לְבֶן לְשֵׁן לָבֶן
אֶתָּה אִישׁ הַלֵּךְ וּבִכָּה אַחֲרֶיהָ עַד בַּחֲרִיסָאֵת
אֶלִּי אֲבִיךָ לָךְ שׁוּבוּ יִשְׂרָאֵל עֲמָה בַּעֲלָה
אֲזִיל לְכִי בַת־הָאֵד עַד עֲלַמֹּת וְאָמַר לִיה אֲבִיךָ
אִישׁ יִלְתֹּב וְתָבִי וְדָבָר אֲבִיךָ הָיָה עִסְקָאֵת שׁוּבָאֵל
לָאָמֶר גִּסְתָּ מִזֶּל גִּסְתָּ שֵׁלֶשׁ הַיָּתִים מִבְּקָשִׁים
אֲתִדְּוֹךְ לְמֶלֶךְ עֲלֵיכֶם וּכְתֹב אֲבִיךָ הָזֶה עִסְקָאֵת
יִשְׂרָאֵל לָאָמֶר אֶתָּה מִלִּי אֶתָּה קְמוּהָ הַיָּתִים
בַּעַן יִתְּדָוִיד לְמַהוּי מִלְכָּא עֲלֵיכֶם יַעֲקֹב עֲשׂוּ
כִּי יִהְיֶה אֲמִרָאֵל דָּוִיד לָאָמֶר כִּי דָוִיד עֲבָדִי הוֹשִׁיעַ

לֹהֲיִתָּא דְאֵבָא וַיִּחַר לָאֲנָר מֵאֵד עַל דְּבִרֵּי
אִישׁ בִּשְׁתֵּי וַיֹּאמֶר הָדֹאשׁ כִּלְבָּאנְכִי אִשּׁוּר
לִיהוּדָה הֵי יוֹסֵפֵא עֲשֵׂה חֶסֶד עִם בֵּיתִי שְׂאֵל
אֲבִיךָ אֶלְאִחִיוֵאל מֶרְעֵהוּ וְלֹא הִמְצִיתְךָ דִּין
דְּדִין וְתַפְקֵךְ עָלַי עוֹן הָאִשָּׁה הַזֵּה וְתַקִּיף
לְאֲנָר לְחָדָא עַל פְּתִגְמֵי אִישׁ בִּשְׁתֵּי וַיֹּאמֶר
הָלֹא רִישָׁא אֲנָא מִכַּעַן הָיִיתִי גֹבֵר הָדִין וְט
לְשָׂאֲרֵא רִבִּית יְהוּדָה יוֹמָא דִּיךְ אֶעֱבִיד טִינוּ
עִם בֵּית שְׂאוּל אֲבֹךְ עִם אַחֻוּהִי עִם רַחֲמוּהִי
וְלֹא מִסֵּרְתְּךָ בִּידֵּא דְדִין דְּמִכַּעַן אֶתְּמַסֵּר
עָלַי חֹב אֶתְתָּא יוֹמָא דִּיךְ כִּדְעֵשָׂה אֱלֹהִים
לְאֲנָר וְכִדְ יִסְיָ לָא כִּיפָא שֶׁר נִשְׁבַּע יְהוּדָה
לְדִין כִּיפָא עֲשֵׂה לָא וְכִיפָא יַעֲבִיד יְיָ לְאֲנָר
וְכִיפָא יִסְיָ לִיהֲאֲרִי כִּמְאֲדָקִים יְיָ לְדִין
אֲרִי כִיפָא אֶעֱבִיד לִיהֲאֲרִי לְהַעֲבִיר הַמִּלְכָּה מִבֵּית
שְׂאוּל וְלִהְיוֹת אֶתְּכֶסֶא דְדִין עָלֵי שְׂרָאֵל
וְעָלֵי יְהוּדָה מִדִּין וְעַד בָּאֵר שִׁבְעֵי לֹא עֲבָדָא
מִלְכוּתָא מִבֵּית שְׂאוּל וְלֹא קָמָא יֵת כּוֹרְסִי
דִּין עָלֵי שְׂרָאֵל וְעָלֵי יְהוּדָה מִדִּין וְעַד בָּאֵר
שִׁבְעֵי וְלֹא יָכֹל עוֹד לְהַשִּׁיב אֶתְּאֲנָר דְּבִר
מִרְצֻתָא וְלֹא יָכֹל עוֹד לֹאֲתָבָא יֵת אֲנָר
פְּתִגְמֵי מִדְּחִיל מִנְהִי

וַיִּשְׁלַח אֲבִנֵּר מֶלֶךְ אֲרָם לֵאמֹר

תחתיו לאמר למי ארץ לאמר כרתה בריתך
אתי והנה ירי עמך להסב אליך את כל ישראל
ושלח אנבר אזהר דיך לזאת דויד מאת יהודה למימר

תנו
ק
י
כת
תו
וקד
תנו

על דברי : וסימנה : ויחד שגיון לכו דרשו בצו לשמע מהבליס חגי הועיל עולה הבצרות וכל דברי ימ בנות זמנא ולא הסב . . . מלך כתר וקד תז וקי מלכת

8

את עמי ישראל מיד כל שונאים ומיד כל אויבים
וכען עבדו ארבי עשר שנה ויהי להם חורבן
ויהי עבדו אפרזק ית עמי ישראל למיד פלשתא
ומיד כל בעלי דבית ויהי דבית גסא פגור בארץ
בעמק וילך גסא פגור לדרבא פגור דוד פגור
את כל אשר טוב בעיני ישראל ובעיני כל בית
בעמק ויהי לא פגור קדם דבית בעמק ואזל
אפגור למלך אפגור קדם דוד פגור ית כל
דתיקין בעיני ישראל ובעיני כל בית בעמק
ויבא פגור אל דוד פגור ואתו עשרים אנשים
ויעשו דוד לא פגור ולא נשים אשר אתו משותה
ואתא פגור לות דוד פגור ועמיה עשרין
גברין ועבד דוד לא פגור ולגבריא דעמיה
משותה ויאמר פגור אל דוד פגור ואלכה
ואקבעה אל ארבע המלך את כל אשר אליו
אתך ברית ומלכת בכל אשר תאזה נפשך
וישלח דוד את פגור וילך בשלום ואמר אנני
לדוד אקום ואזיל ואכנס לות רבני מלכא
ית כל ישראל ויגזרין עמך קים ותמלך בכל
דדעא נפשך ושלח דוד ית פגור ואזל בשלום
והנה עבדי דוד ויוצא ברא מהגדור ושלל רב
עמם הבא וואפגור אינו עסדור בחברון
כי שלחו וילך בשלום וזה עבד דוד ויוצא
אתו ממשריתא ועדא סגיא עמון אתא
ואפגור ליתוהי עס דוד בחברון ארי שלחיה
ואזל בשלום ויוצא ברא פגור אשר אתו באו

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ויגדו ליוצא לאמר בא פגור בן דוד אל המלך
וישלחו וילך בשלום וזהו יואב למימר
אתא פגור בן דוד לות מלכא ושלחיה ואזל
בשלום ויבא יואב אל המלך ויאמר מה עשית
הנה בא פגור אליך למחאה שלחתו וילך חלוק
ואתא יואב לות מלכא ואמר מא עבד תא הא
אתא פגור לותך למא פגור שלחתה ואזל מזה
ידעת אתא פגור בן דוד כי לפתתך בא ולפתתך
מוצאך ואתמוצאך וידעת את כל אשר אתה
עשית ידעת את פגור בן דוד ארי לאטעו אתך
אתא ולמדע ית מפקד וית מעלך ולמדע ית
כל את עבד ויצא יואב מעסדור וישלח
מלאכים אחר פגור וישבו אתו מבור הסנה
ודוד לא ידע ונפק יואב מלות דוד ושלחיה
בדד פגור ואתיכו יתיה מגובא פגור ודוד
לא ידע וישב פגור בחברון ויטהו יואב אל דוד
חשער דוד אתו בשלום ויבאו שם חמש
וימת פגור עשהא אחיו יתבא פגור לחברון
ואפגור יואב גזר עתא למלך עמיה בשלום
ומחיה יתמך בסדר ידכיה ומית בדמא דעשהא
אחיה וישמע דוד מאחרי כן ויאמר נקי אנכי
וממלכתי מעם יהוה עד עולם מדי פגור בן
דוד וישמע דוד מבתר כין ואמר פגור ומה
מן קדם יי עד עתא מא פגור פגור בן דוד
יחלד על ראש יואב ואל פלגיתא פגור ואל פלגית
מבית יואב פגור ומצד עומק פגור ונפך

ל

ל

ל

ל

ל

ל

ויבאו בן דוד פגור ויבאו יואב ודוד ויבאו פגור ויבאו פגור

ויהי עבדו אפרזק ית עמי ישראל למיד פלשתא ומיד כל בעלי דבית ויהי דבית גסא פגור בארץ

ל
 ה
 חס
 וחס
 לו
 זמ
 זמ

٥٢

דמיה מדכין ואפלייתכון מן ארעא ויצו
דור אתהנעלים ויהרגום ויקצו את ידיהם
ואת רגליהם ויתלו עליהם בחרוז ואת
ראשיהם בשית לקחוני ויקברו בקברא בנר
בחרוז ופקיד דיד ית עלימא וקסלונן
וקציצו ית ידיהון ויתרגליהון וצלבו על
בריכתא בחרוז ויתריש אישבו שותנפיו
וקברו בקברא ראבנר בחרוז
ויבאו כל שבטי ישראל
דור חכונה ויאמרו לאמר הננו עצמך
ובשרך אנחנו ואתו כל שבטי ישראל
לות דוד לחכרון ואמרו למימר האנחנו
קריבך ובסרך אנחנו יגסא תמו לגם שלושם
בן וישאלוהו עליו ויאמר להם
והמבי' את ישראל ויאמר יהוה לך אתה תדע
את עמי את ישראל ואתה תהיה לגביה על
ישראל אתה תמלי אקדמוהי כד הזה שאול
מלכא עלנא אתהויתא נפיק ועליל בריש
ישראל ואמר עי' לך אתה פרנסי ית עמי ית
ישראל ואתהויתא למלכא על ישראל ויבאו
כל זקני ישראל אל המלך בחרוז ויכרת
להם המלך דוד ברית בחרוז לפני יהוה
וימשחו את דוד למלך על ישראל ואתו כל
סבי ישראל לות מלכא לחכרון וגזר להון
מלכא דיד קיסם בחרוז קדם יגומשחו ית
דוד למלכא על ישראל

בחרוז
בחרוז

היית המוצא
והמבא

בן שלשים שנה דוד במלכו ארבעים שנה
מלך בדר תלתין שנים דוד כד מלך ארבעין
שנים מלך בחרוז מלך עליהויה שבע שנים
ושישה חדשים וגברו שלם מלך שלשים ושלש
שנה על כל ישראל ויהודה בחרוז מלך על
בית יהודה שבע שנים ושתא ירחין וברושלם
מלך תלתין ותלת שנים על כל ישראל ויהודה
וילך המלך ואנשיו ירושלם אל היבסי יושב
הארץ ויאמר לדוד לאמר לאתבוא הנה כי
אסח סירך העורים והפסחים לאמר לאתבוא
דוד הנה ואל מלכא וגברוהי לירושלם לות
יבוסא ויתב ארעא ואמר לדוד למימר
לא תיעול הלכא אלהין באעדיותך חטאיא
וחי יבוסא ואמרין לא יעול דוד הלכא וילכך
דוד את מצבת ציץ היא עיר דוד ואחד דוד
יתחקרא ציץ היא קריתא דיד ויאמר דוד
ביום ההוא כרמיה יבסלוגע בצנור ואת
הפסחים ואת העורים שנאו נפש דוד על כן
יאמרו עור ופסח לא יבוא אלה בית ואמר דוד
ביום ההוא כל דיקטול יבוסא ויערי
למכש כרסא ויתחטא יתחייבא חזקת
נפש דוד על כן יימרין חטא יתחייבא
לא יעלו לכתא וישב דוד במצדה ויקרא
לה עיר דוד ויצן דוד סביב מן המלוא וכתבו
ויתב דוד בחקרא וקרא לה קריתא דיד ונעם
דוד סחור סחור מן מליתא ולגיון וילך דוד

ל
יב
פיה

בא

ל

יהויה
קמצ
וכל
סמיה
פיה

ל

ח
בגדי

שבא

ח
בגדי

ח
בגדי

ח
בגדי

१

二
 一

משיחו את דוד למלך על ישראל ויעלו כל
 פלשתים לבקש את דוד וישמע דוד וירא
 המצודה וישמעו פלשתא ארמי משיחו את
 דוד למחוי מלכא על ישראל וסליקו כל פלשתא

בשמעך
י

לעלותיך וסימניך והמשמרת ובחר פלשתים הצמה המנחה במרכבה וחב חזקל עורנו ויסי יהוה אך הצל אל תשאך העיר המה וכל אור יהוה בות צמח צ

בכין נפק מלאכא ד'י' לא צלחא קדמך למקטל
במשחית פלשתאין עשדוד כן באשר צווח
יהוה ויקראת פלשתים מגבעה ערבאך גזר
ועבד דויד כין כמא דפקדיה י' וקטל ית
פלשתאין מגבעה עד מעלנא דגזר
ויקסם עור ד' ואת כל פחור
בישראל שלשים אלף ואוסים עוד דויד
למכש ית כל בחידי ישראל לתתין אלפיך
ויקסו וילך דוד וכלה עם אשר אתו מבני יהודה
להעלות משם את ארון האלהים אשר בקרא
שם שם יהוה צבאות ישבה כרבים עליו וקם
ואזל דויד וכל עמא דעמיה מקריתא דבית
יהודה לאסקא מתמן ית ארונא ד' ודאתקרי
שם שם יהוה צבאות ויהיה שם
עיר למן כריתא עלוה י' וירכבו את ארון
האלהים אל עגלה חדשה וישאחו מבית
אבינדב אשר בגבעה ועצא ואחיו וכל אנשי
נהגים את העגלה חדשה ואחיתו ית ארונא
ד' ויבטל את אחתא ונטלוהי מבית אבינדב
דבגבעתא ועצא ואחיו ובע אבינדב מדבין
ית עגלתא חדתא וישאחו מבית אבינדב
אשר בגבעה עם ארון האלהים ואחיו הלך
לפני הארון ונטלוהי מבית אבינדב דבגבעתא
אתן עם ארונא ד' ואחיו א' וילקדם ארונא
ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני יהוה
בכל עצי כרשים ובכנרות ובנבלים ובעתים

בקר

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

זכור

ועשה כאשר דברתי ובענין אלהים פתגמא
דמליה על עבדך ועל ביתיה אקים עד עלמא
ועבד כמא דמליה ליתא ויגדל שמך עד עולם
לאמר יהוה צבאות אלהים על ישראל וזאת
עבדך דוד יהיה נכון לפניך ויסגי שמך עד
עלמא למימר בך צבאות אלה על ישראל וזאת
עבדך דוד יהי מתקן קדמך ויבא תרין יהוה
צבאות אלהי ישראל בליתא אתאזן עבדך
לאמר בית אביך עלבן מצא עבדך את
לבו להתפלל אליך אתה תפלה הזאת יארי את
בני צבאות אלהי ישראל לחיותא לעבדך
למימר מלכו אקים לך עלבן הזאת בלבא
ועבדך לא יאמר ויהא ועתה
ותברא לעבדך אתה פונה הזאת ובענין בני
אלהים אתה הוא אלהים ופתגמך אנן ק שויט
ומליה על עבדך יתכל סבתא חזא ועתה
הוא וברך לאתבית עבדך להיות לעולם
לפעך כיאתה ארני יהוה דברת ומברכתך
יברך בית עבדך לעולם ובענין שרי וברוך ית
בית עבדך למחוי לעלמא קדמך ארי את בני
אלהים מליה ליתא ומברכתך יתברכו בתי עבדך
צדיקיא לעלמין ויהא חרי
לך וידך את פלשתים ויכניעם ויחדדך את
מתגהאמה מיד פלשתים וזהו ברת כן ומחא
דוד יתפלשתא ויתברכו ונסב דוד יתתקן

פרת

מלך

מלך

א

מלך

ב

ב

ב

ב

ב

ב

וְנִסְבֵּי דְיוֹד יִתְשַׁלְטִי וְהָבֵא חֲזוֹן עַל עֲבָדַי
הַדְדֵּי עֶזְרָא וְאִתְּבוּן לִירוּשָׁלַם וּמִכְּטָח וּמִכְּלָתָה
עַרְיָה דְּדֵעִי לְלֶחֶם מֶלֶךְ דְּרוּן נְחֻשֵׁת הַרְבֵּה
מֵאֲדָר וּמִכְּטָח וּמִכְּלָתָה קִרְוֵי הַדְדֵּי עֶזְרָא נְסִיב
מֶלֶךְ אֲדָר נֶחֱשָׁא סְגִי לְחֵלָא

וְיִשְׁמַע תַּעֲיִי מֶלֶךְ חֲמַת כְּפִידָה
דְּרוּן אֶת כָּל חֵיל הַדְדֵּי עֶזְרָא וְיִשְׁמַע תַּעֲיִי מֶלֶךְ
חֲמַת אֲדָר מֵהָאֲדָר יִתְכַל מִשְׁרֵית הַדְדֵּי עֶזְרָא
וְיִשְׁלַח תַּעֲיִי אֶת יוֹרְסָבָב וְאֶת מֶלֶךְ דְּרוּן וְשִׁאֵל
לִי לִשְׁלֹאם וּלְבָרְכֵנִי עַל אֲשֶׁר נָלַחַם בְּהַדְדֵּי עֶזְרָא
וְיִכְהוּ כִּנְיָשׁ מִלְּחָמוֹת תַּעֲיִי הִיָּה הַדְדֵּי עֶזְרָא
וּבְיָדוֹ הָיוּ כָּל יִכְסָם וּבְלִיָּהּ בְּכָל נַחֲשֵׁת
וְשִׁלַּח תַּעֲיִי יִתְיֹרְסָבָב לִדְרוּן מֶלֶךְ אֲדָר
לְמִשְׁאֵל לִי הַלְשָׁלֵם וּלְבָרְכֵנִי עַל דְּאִבְיָה
קִרְבָּא בְּהַדְדֵּי עֶזְרָא וְקִטְלִיָּה אֲדָר גִּבְרָר עֲבִיד
קִרְבִּין עִסְתִּי עִי הִזֵּה הַדְדֵּי עֶזְרָא וְעַמִּיהוּ מֵנִי
כְּסָפָא וְמִנִּי דְּהָבָא וְנֶחֱשָׁא גִסְמָתָם הַקִּדִּישׁ
הַמֶּלֶךְ דְּרוּן לִי הִזֵּה עִסְמָתָם וְהַזֵּה אֲשֶׁר
הַקִּדִּישׁ מִכְּלָהּ גִּסְמָתָם אֲשֶׁר כִּבְשִׁי אֶת יִתְהוֹן
אֶקְבִּישׁ מֶלֶךְ אֲדָר קִדְּשִׁי עִי כְּסָפָא וְהָבֵא
דְּאֶקְבִּישׁ מִכָּל עַמִּי אֲדָר כִּבְשִׁי מִמַּרְסָם
וּמִמּוֹאֵב וּמִבְּנֵי עַמּוּז וּמִפְּלִשְׁתִּים וּמִעַמִּי
וּמִשְׁלָל הַדְדֵּי עֶזְרָא בְּקִרְבָּהּ מֶלֶךְ צִוְּהָ מֵאִם
וּמִמּוֹאֵב וּמִבְּנֵי עַמּוּז וּמִפְּלִשְׁתִּים וּמִעַמִּי
וּמִעַרְיָה הַדְדֵּי עֶזְרָא בְּרִיחֵם מֶלֶךְ צִוְּהָ וְיַעֲשֶׂה
דְּרוּן שִׁם בְּשֵׁבִי מִהַכּוֹתוֹ אֶת אֶרֶם בְּגִיא מֶלֶךְ

ל

ח
כ
פ

ל

ל

ח

שִׁמּוֹנָה עֶשְׂרֵי אֲלֵף וְכַשְׁדֵּי דְיוֹד מִשְׁרֵי כֹד
תַּבְּמִלְמִחֵי יִתְאָרְס בְּגִיא מֶלֶךְ תַּמְנֵת עֶסְרָא
אֶלְפִין וְיִשְׁמַע בְּאִדָּם נְצִיבִים בְּכָל אֲדָר שִׁם
נְצִיבִים וְיִהְיֶה כָּל אֲדָר עֲבָדִים לְדְרוּן וְיִשְׁע
יִתְהוּ אֶת דְּרוּן בְּכָל אֲשֶׁר הִלְךְ וְזִמְנֵי בְּאִדָּר
אֶסְטֵר כִּי גִין בְּכָל אֲדָר מֵעַ אֶסְטֵר טִיגִין וְחֲזוֹן
כָּל אֲנָשֵׁי אֲדָר עֲבָדִין דְּדְרוּן וּפְרָקֵי יִתְדֵי
בְּכָל אֶת דְּהִלְךְ וְיִמְלֶךְ דְּרוּן עַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְיִהְיֶה דְרוּן עֹשֶׂה מִשְׁפָּט וְצִדִּיקָה לְכָל עַמּוּז וּמֶלֶךְ
דְּיוֹד עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְהִזֵּה דְיוֹד עֲבִידִין וְקִשּׁוּ
וְזָכוּ לְכָל עַמִּיהוּ וְיִזְכְּרוּ צְרוּיָה עַל דְּצָבָא
וְיִהְיֶה שְׁכֵמֵךְ אֶחָד מִזְכִּיר דְּיוֹד אֲבָר צְרוּיָה
מִמֶּנָּה עַל כָּל יִלָּא וְיִהְיֶה עֲשֵׂר אֶחָד מִמֶּנָּה

עַל דְּכָל שְׁמֵי צִוְּהָ וְיִזְכְּרוּ
אֶבְיָתָר כֹּהֲנֵם וְשִׁירָה סוֹפֵר דְּצִדִּיקָה אֶחָד
וְאֶחָד מֶלֶךְ בְּרִי אֶבְיָתָר כֹּהֲנֵם וְשִׁירָה סוֹפֵר
וּבְנֵיהוֹן יִהְיֶה עוֹהֵר וְהַכִּתוּב פִּלְתִּי וּבְנֵי דְרוּן
כֹּהֲנֵם הָיוּ וְזִמְנֵה בְּרִי הִזֵּה מִמֶּנָּה עַל שְׁמֵי
וְעַל קִלְעֵי אֲבָר דְּיוֹד רִבְרִין הָיוּ

וְיִאמְרוּ דְרוּן הַכִּי יִשְׁעוּרָא שֶׁר נִזְתַּר
לְבֵית שְׁאוּל וְאֶעֱשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד בְּעִבְרֵי יְהוֹנָתָן
וְאִמְרוּ דְיוֹד הָאֵת כֹּא עוֹד דְּאֶשְׁתָּאֵר לְבֵית
שְׁאוּל וְאֶעֱבִיד עִמִּיהָ טִיב וְכִי יִהְיֶה נִזְתַּר לְבֵית
שְׁאוּל לְעַבְדֵי וְשִׁמּוֹ צִבְאָן וְיִקְרָאוּ אֶל דְּרוּן
וְיִאמְרוּ מֶלֶךְ אֱלֹהֵי הָאֵתָה צִבְאָן וְיִאמְרוּ עֲבָדֵי
וְלְבֵית שְׁאוּל לְעַבְדֵי וְשִׁמּוֹ צִבְאָן וְיִקְרָאוּ לִיָּה

ח
ל

ח
ל

ח
ל

ח
ל

ח
ל

לוח דוד ואמר מלכא ליה האת ציבא אמר
עבדך ויאמר המלך האפס עוראיש לביית
שואול ואעשה עמו חסד אלהים ויאמר ציבא
אלה המלך עורבן ליהונתן נכד רגלים ואמר
מלכא האת עוד גברא לביית שואול ואעבד
עמיה טיבו מן קדם צי ואמר ציבא למלכא
עוד בר א ליהונתן לקי בת רתין רגלו ויאמר
ל המלך איה הוא ויאמר ציבא אלה המלך
הנה הוא בית מכיר בן עמיאל בן דבר ואמר
ליה מלכא אן הוא ואמר ציבא למלכא הא
הוא בית מכיר בן עמיאל בן דבר וישלח
המלך דוד ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל
מלך דבר וישלח מלכא דוד ודבריה מבית
מכיר בן עמיאל מלך דבר ויאמר ציבא למלך
יהונתן בן שואול אלה דוד ויפל על פניו וישתחו
ויאמר דוד מפישת ויאמר הנה עבדך ואתה
מפישת בן יהונתן בן שואול לוח דוד ונפל
על אפודי וסגיד ואמר דוד מפישת ואמר
הא עבדך ויאמר לו דוד אלתירא בן עשה
אעשה עמך חסד בעביר יהונתן אביר
והשיבתי לך את כל שדה שואול אביר ואתה
תאכל לחם על שלחן תמיד ואמר ליה דוד
לא תדחל ארי מעבד אעבד עמך טיבו בל
יהונתן אביר ואתיב לך יתכל אחסנת שואול
אביר ואת תיכול לחמא על פתורי תדירא
וישתחו ויאמר מה עבדך כי פנית אלה כלב

בית
הי
א
ב
ב
ב
מ

המת אשר כמני ואורי ואמר מא עבדך
ארי אתפנתא על גבר די יסוד כותי ויקרא
המלך אל ציבא נער שואול ויאמר אליו כל
אשר היה לשואול ולכל ביתו נתתי לבן אדניך
וקרא מלכא לציבא עוראיש שואול ואמר
ליה כל דההוה לשואול ולכל ביתיה יה בית לבר
רבונך ועבדת לו אתה ארמה אתה ונכדך ועבדך
והבאת ויהיה לבן אדניך לחם ואכלו ומפישת
בן אדניך יאכל תמיד לחם על שלחן ויצעא
חמשה עשר בנים ועשרים עבדים ונתפלח
ליה יתארעא את רבונך ועבדך ותעיר ליה
לבר רבונך מזון ויתפרנסו ומפישת נדונת
אכילת דירא לחמא על פתורי ולי ציבא חמשת
עשר בנים ועשרים עבדים ויאמר ציבא אל
המלך ככל אשר יצוה אדני המלך את עבדך
בן יעשה עבדך ומפישת אכל על שלחן
כאחד מבני המלך ואמר ציבא למלכא כל
דיפקיד רבונך מלכא ית עבדיה בן יעבד עבדך
ומפישת אכיל על פתורי כחד מבני מלכא
ולמפישת בן קטן ושמו מיכה וכל מזונת
בית ציבא עבדים למפישת ולמפישת נרא
עירא ושמויה מיה וכל מזונת בית ציבא
עבדין למפישת ומפישת ישיב בירושו
בן על שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא פסח
שתי רגליו ומפישת יתיב בירושו ארי על
פתורא מלכא תדירא הוא אכיל והוא לקי

ה
ובל
חונן
ויו
פיר
כונן

ס

מִן־זֶה וְאֵךְ לִמְפָּרֵק לְךָ יִחְזַק וְנִתְחַזַּק בְּעַד עַמּוּנוֹ
 וּבְעַד עַרְיָאֵלֵינוּ וַיְהִי־וַיַּעַשׂ הַסּוּבָבִיעִי
 תִּקַּח וְנִתְקַח עַל עַמּוּנָא וְעַל קְרִי אֶל־הָנָא וַיֵּי
 יַעֲבִיד דְּתִקִּין קְדָמוֹהֵי יִיגֵשׁ יוֹאֲבָה עַם אֲשֶׁר
 עִמּוֹ לְמִלְחָמָה בְּאַרְסֵי נִסּוּ מִפְּנֵי וּקְרִיב
 יוֹאֲבָה עַמּוּנָא דְּעַמִּיהָ לֹא־גָחַא קְרָבָא בְּאַנְשֵׁי אַרְסֵי
 וְאַפְכּוּ מִן קְדָמוֹהֵי יוֹבֵנִי עִמּוֹן רֹאֲבִינְסֵי אַרְסֵי
 וַיִּנְסוּ מִפְּנֵי אֲבִישׁ יִיגֵשׁ וַיִּבְּאוּהָ עִיר וַיֵּשְׁבוּ יוֹאֲבָ
 מִעַל־בֵּנֵי עִמּוֹן וַיִּבְּאוּהָ שְׁלֹמֹנִי בֵּנֵי עִמּוֹן חֲזוֹ
 אֲרִי אֶפְכּוּ אֲנִישֵׁי אַרְסֵי וְעִירָן מִן קְדָמֵי אֲבִישׁ
 וְאִתּוֹ לְקִרְתָּא וְתַב יוֹאֲבָה מְלֹתֵי בֵּנֵי עִמּוֹן וְאִתָּא
 לִירוּשָׁלַם וַיִּרְא אַרְסֵי כִּנְגָן לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיִּאֲסֹפוּ יַחֲזוּ אֲנִישֵׁי אַרְסֵי אֲרִי אֶתְכִּיזוּ קְדָמֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיִּבְּאוּהָ עִיר וַיֵּשְׁבוּ יוֹאֲבָה
 וַיִּצְא אֶתְאַרְסֵי אֲשֶׁר מִעַבְרֵי הַנָּהָר וַיִּבְּאוּ חִילָם
 וְשׁוֹבֵךְ שִׁיר צִבְאָה הַדְּעִיר לִפְנֵיהֶם וְשִׁלָּח
 הַדְּעִיר וְאִפִּיק יִתְּ אֲנִישֵׁי אַרְסֵי דְּמַעֲבֵר פְּרִית
 וְאִתּוֹ לֶחֱלִיל וְשׁוֹבֵךְ רַב־חֵיל לֹא־הָיָה הַדְּעִיר
 קְדָמֵיהֶם וַיִּגְדֹּל לְדוֹר וַיִּאֲסֹף אֶת
 כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבֵד אֶתְהִירָד וַיִּבְּאֵהוּ חֶלְמָה
 וַיַּעֲרֹכוּ אַרְסֵי לְקִרְתָּא דְּדוֹר וַיִּלְחֲמוּ עִמּוֹ וְאִתָּוָה
 לְדוֹד וּבְנֵי יִתְכֵל יִשְׂרָאֵל וְעַבְדֵי יִתְיַדְנָא
 וְאִתָּא לֶחֱלִיל וְסָדְלוּ אֲנִישֵׁי אַרְסֵי לְקִדְמוֹת דְּדוֹד
 וְאִגִּיחוּ קְרָבָא עַמִּיהָ וַיִּנְסוּ אַרְסֵי מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיַּחֲרֹג דוֹד מֵאַרְסֵי שְׁבַע מֵאוֹת לְכַבֵּשׁ וְאַרְבַּעִים
 אֶלֶף פְּרָשִׁים וְאֶת שׁוֹבֵךְ שִׁיר צִבְאָה וְהַכָּה וַיִּמָּת

שֵׁם יוֹאֲבָה אֲנִישֵׁי אַרְסֵי מִן קְדָמֵי יִשְׂרָאֵל וְקָטַל
 דוֹד מֵאַרְסֵי שְׁבַע מֵאוֹת לְכַבֵּשׁ וְאַרְבַּעִים אֶלֶף
 פְּרָשִׁים וְיִתְשׁוֹבֵךְ רַב־חֵיל מִחֵי וּמִיתָתֵי מִן
 וַיִּרְאוּ כָּל־הַמְּלָכִים עַבְדֵי הַדְּעִיר כִּי נִגְפּוּ לִפְנֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלֹמוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבֵדוּם וַיִּרְאוּ
 אַרְסֵי לְהוֹשִׁיעַ עוֹד אֶתְכֵּי עִמּוֹן וַיַּחֲזוּ כָּל־מְלָכֵי
 עַבְדֵי הַדְּעִיר אֲרִי אֶתְכִּיזוּ קְדָמֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלֹמוּ
 עִם יִשְׂרָאֵל וַיִּפְלְחוּן וַיִּדְּחוּ אֲנִישֵׁי אַרְסֵי לִמְפָּרֵק
 עוֹד יִתְכֵּי עִמּוֹן וַיִּהְיֶה לְתַשׁוּבָתָהּ
 הַשְּׁנִיָּה לַעֲתִיד צִיָּתָהּ מִלְּאֲכִסֵּי וַיִּשְׁלַח דוֹד אֶת
 יוֹאֲבָה וְאֶתְכֵּי עִמּוֹן וְאֶתְכֵּי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁחָתוּ
 אֶתְכֵּי עִמּוֹן וַיִּצְרוּ עַל־רַבְּהִי וְהוּא יִשְׁבֵּי בִירוּשָׁלַם
 וְהוּא לִזְמַן סוֹפָה דְּשִׁתָּא לְעִדָּן מִפְּקֵי מְלָכֵי
 וְשִׁלַּח דוֹד יִתְיַבֵּי וַיִּתְּ עַבְדֵּיהֶם עַמִּיהָ וַיִּתְכֵּל
 יִשְׂרָאֵל וְהַכָּה לִי יִתְכֵּי עִמּוֹן וַיִּצְרוּ עַל־רַבְּהִי
 וְדוֹד יִתְכֵּי בִירוּשָׁלַם וַיִּהְיֶה
 לַעֲתִיד הָעִיר וַיִּקְסֵם דוֹד מִעַל מְשֻׁבָּו וַיִּתְחַלֵּךְ
 עַל־גִּבְעַתֵּי מִלְּךָ וַיִּרְא אֲשֶׁר רָחַץ מִעַל־הַגִּבְעָה
 וְהָאִשָּׁה טוֹבָתָה מֵרֹאשׁ מֵאִדָּה וְהוּא לְעִדָּן רִמְשָׁא
 וְקָס דוֹד מִיַּעַל שִׁיר וַיִּהְיֶה לֵיכָךְ עַל־אֲבֵרֵי בֵּית
 מְלָכָא וְחָזָא אֶתְתָּא מִשְׁתַּפָּא מִעַל־אֲגָרָא
 וְאִתָּתָא שְׁפִירָתָהּ חִיזוּ לְחֹדָא וַיִּשְׁלַח דוֹד וַיִּקְרַשׁ
 לֹא־שָׁחַ וַיֹּאמֶר הֲלֹא־זֹאת בֵּית שְׁבַע בְּתוּלָה לְעַם
 אֲשֶׁר־אֲנִי אֲדִירָהּ חֲתִינִי שִׁלַּח דוֹד וְשִׁאֵל לְבִיתָתָא
 וְאִמְרָה לֹא־דָאֵבֶת שְׁבַע בְּתוּלָה לְעַם אֲדִירָהּ
 אֲדִירָהּ חֲתִינִי שִׁלַּח דוֹד מִלְּאֲכִסֵּי וַיִּקְרַח

ג
ח
ב

המלכים
פ
ח
מד
בספ

למשה ה' וסימנה מה זאת עשית והשביע הכהן וירד וידרש למשה וישאל אחד ולאשה עגל מרבק - ניהה מפני ג' וסימנה חנוכה בנשים ויגס ארס

ויהי בשקדור יוצא אל
העיר ויתן את תאוריה אל המקום אשר ידע
כי אנשי חיל שם יזהוהו כד ער יואב על קרתא
ויהב יתאוריה לאתרא דידע ארי גברינגרין
תמן ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב
ויפל מן העם מעבדי דיהויה ומתגס אוריה חתני
ונפקו אנשי קרתא ואגיוו קרבא עם יואב
ואתקטלו מן עמא מעבדי דיהויה ומיתא אוריה
חתאה וישלח יואב ויגד לדור את כל דברי
המלחמה וישלח יואב ויגד לדור את כל
עסקי קרבא ויצו את המלך לאמר ככלותך
את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך ופקדי
יתאגדא למימר כשיציתך יתכל עסקי
חמת המלך ואמר לך מדוע נגשיתם אליהם
להלחם הלא ידעתם את אשר יהי מעל החומה
ויהיאם ידלק רוגזא דמלכא וימר לך מדין
את קרבנותך לקרתא לאגדא הלא ידעתו
יתירמוז עליכון מן שורא מיחפה את
אבימלך כד רכשת הלא אשה השליכה
עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתכץ
למה נגשיתם אליהו ואתם מרתגס עבדי
אוריה חתני מתימן קטל יתאבימלך כד
ירכשת הלא אתת ארמת עלוהי פלגות רכב
רחי מן שורא ומית בתכץ למא את קרבנות
לשורא ותימר אף עבדך אוריה חתאה מית

ב
ח
מל
ח
ח

וידור
ריס
ח

וילך המלך ויבא ויגד לדור את כל אשר שלח
יואב ואת לאגדא ואת אוריה וידור ית כל
דשליחיה יואב ויאמר המלך אל דור כינעו
עליו הנאנשים ויצאו אליה שדה ופדיה
עליהם עד פתח השער ויאמר אגדא לדור
ארי תקיפו על לאגדא ונפקו על לא לחקלא
והווינא סרדיך להון עד מעל לא דתרעא וילאו
המוראים אל עבדיך מעל החומה וימותו
מעבדי המלך וגם עבדך אוריה חתני מתי
ושדו קשתא בעבדך מעל שורא ואתקטלו
מעבדי מלכא ואת עבדך אוריה חתאה מית
ויאמר דור אל המלך כה
תאמר אלי יואב אל רע בעיניך אתה ובריה
כינעה וכזה תאכל חרב החזק מלחמתך
אל העיר והרסה וחזקה ויאמר דור לאגדא
כדין תימר ליואב לא יכאש בעיניך יתפתגמא
הדין ארי כדין וכדין תקטול חרבא אתקור
קרבך על קרתא ופגרה ותקיפה ויתשימע
אשת אוריה כימת אוריה אשה ותספר על
בעלה ושמעת את אוריה ארי מית אוריה
בעלה וספדת על בעלה ויעבד האב לו שלח
דור ויאספה אל ביתו ותהיל לאשה ותלך לו
בין ירע הדבר אשר עשה דור בעיני יהודה
ועבד אב לאו שלח דור ובעשה לביתיה וזהו
ליה לאתו וילדת ליה בן ובאיש פרטגמא
דעבד דור קדם עיי

וידור
ריס
ח

ככלותך ב חד מל וחד חס וסימב - וצרי המלחמה נל לקרא חס - אל החומה ב וסימב - אבימלך ודור ישב ונשב כלנו אל החומה - ויחזקה ב

12 וישלח יהוה את נתן אל דוד ויצא אליו ויאמר
לדוד אני ישיסהיך בעיר אחת אחר עשיר
ואחר ראשי ישראל וייתן לך דוד ויאמר
לדוד יהוה אמר ליה תריץ גבריך הווי בקרבתא
חד עתידא אחד מסכניא לעשיר הווי צאן וקמך
הרבה מאד לעתידא הווי עץ ותוריק סגילתא
ולרשיאך כל כלבאם כבשה אחת קטנה אשר
מנה ויתיה ותגדל עמו ועסבני יחדו מפלתו
תאכל ומכסו תשתחובחיקו תשכב ותהיל
כבתו ולמסכניא לית כל מדעסאלהין אמרתא
חדא עתידא דענה דקיימה ורבת עמיה ועם
בנוהי כחדא מפתיא כלאזמכסיה שתיא
וכחניה שכלאזהות ליה ככרתא ויצא הלך
לאישה עשיר ויחמל לקחת מצאנו ומקחו
לעשות לארחה כאלו ויקח את כבשת האישה
הראשונה ויעשה לאישה הבאה אליו ואת ארחה
לגברא עתידא וחס למסכב מענה ומתוריה
למעבד לארחה ואתא ליה וגסיב יתאמרתא
דגברא מסכניא ועבדה לגברא ואתא לדתיה
ויחרא דוד באישי מאד ויאמר לנתן חרי
יהוה כי כן מות האישה עשה זאת ותקרי
רגזא דדוד בגברא לחדא ואמר לנתן קיים
הוא ויאר יגבר חייב קטול גברא דעבדה
להדא ואתה כבשה ישלם ארבעתים עקב
אשר עשה את הדבר הזה ועל אשר לא חמו
ויתאמרתא ישלם על ארבעתא חלף דעבד

ז

ל
והס
ל
ק
ק

ז
ל

מג

ל

ד

ל
ז
והס

ז
בטע
בעני
ק

ל
והס

ז
מג

יתפתגמא דדין ועל דלא חס

וילאמר נתן אל דוד אתה האיש הזה
אמר יהוה אלי ישראל אנכי משחתיך למלך
על ישראל ואנכי הצלתיך מיד שאול ואמר
נתן לדוד את גברא כדכאמר ויאהא דישל
אנא משחתך למהו מלכא על ישראל ואנא
שיצבתך מידא דשאול ואתנה לך את בית
אדניך ואתנשיא דניך בחיקך ואתנה לך את
בית ישראל ויהודה ואסמיעט ואספה לך נוע
וכהנה ויהבית לך ית בית רבונך ויתנשי רבונך
בחנך ויהבית לך ית בית ישראל ויהודה ואם
דעירא וסוים לך כאלין וכאלין מדוע בציית
את דבר יהוה לעשות הרע בעיני אתאוריה
והנה נתן אל דוד ויאמר לנתן חרי
יהוה כי כן מות האישה עשה זאת ותקרי
רגזא דדוד בגברא לחדא ואמר לנתן קיים
הוא ויאר יגבר חייב קטול גברא דעבדה
להדא ואתה כבשה ישלם ארבעתים עקב
אשר עשה את הדבר הזה ועל אשר לא חמו
ויתאמרתא ישלם על ארבעתא חלף דעבד

כהאמר יהוה הנני מקים
עליך רעה מביתך ולקחת את נשיך לעיניך
ונתתי לרעיך ושיכב עס נשיך לעיני השמש

מקטע קמ וסימנל - ונשארתי וחספה יתנו דרעותם פנה וקצף גדול דק הכחניס וכל אתג וסין מוסן פונת - מהנה ובהנה ו וסין לאראית וחספה בבו ובהנה

הזאת כדנ' אמר יי' האנא מקים ערך בישא
מביתך ואדבר ית נשך לעינך ואנין לחברך
וישכוב עם נשך לעיני עמ שא האנא באתה
עשית בסתר ואני אעשה את הדבר הזה נגד
כל ישראל ונגד השמים אי את עבד את
בסתר ואנא אעבד ית פתגמא הדין קדם
כל ישראל וקדם שמשא

וַיֹּאמֶר דָּוִד לַנָּתַן חֲסִידִי לַיהוָה
וַיֹּאמֶר נָתַן אֱלֹהִים גְּמוּלוֹ הַעֲבִיר חֲסִידֶיךָ
לֹא תָמוּת וַאֲמַר דָּוִד לַנָּתַן חֲבִית קָדָשׁ עִיזֵי אִמּוֹ
נָתַן לְדָוִד אִתָּהּ עַל אֲנֹכִי חֹבֶל לֹא תָמוּת אִפְסָה
כִּינָאֵן נֹאצֶּה אֶת אֵיכָל יְהוָה בְּדָבָר הַזֶּה גַּם
הַבֶּן הַיָּלֵד לָךְ מוֹת יָמוּת בְּרָס אֲדֹרִי מִפְתָּח
בְּיָדֶיךָ וְנִשְׁכַּח שֵׁם הַיָּלֵד
אִתָּה בְּרָא אֶת הַיָּלֵד לְךָ מִמֹּת יָמוּתֶיךָ לַנָּתַן
אֶל בֵּיתוֹ וַיִּבֶן יְהוָה אֶת הַיָּלֵד אֶשֶׁר יִלְדֶה
אֶשֶׁת אֲוִרְיָה לְדָוִד וַיֹּאנֶשׁ וַאֲזַל לַנָּתַן לְבֵיתָהּ
וְהַבֶּן עִיזָה יָלְדָה אֶת אֲוִרְיָה לְדָוִד
וְאֶטְעַן וַיִּבְקֶשׁ דָּוִד אֶת הָאֱלֹהִים בְּעַד הַמָּעַר
וַיַּצֵּם דָּוִד צוּם וּבְאוֹלָן וּשְׁכַב אֶרֶץ חֵי וּבָעָא
דָּוִד חֲמִין מֵן קָדָשׁ עַל רַב־אֹצֵם דָּוִד
צוּמָא עַל לִבָּתוֹ וּשְׁכַב עַל אֶרֶץ אֵין יָקֻמוּ זִמְנָה
בֵּיתוֹ עָלָיו לְהַקִּימוֹ מִן הָאָרֶץ וְלֹא אֶבְהוּלָא
בְּרָא אֲתָם לֶחֶם יִקְמוּ סְבִיבֵיתָהּ עַל דְּהִי
לֹא קְמוּתָהּ מִן אֶרֶץ אֹלָא אֶבְהוּלָא אֶכְלָה
עַמְהוֹן לֶחֶם אֵין יִבְנוּם הַשְׁכִּיעוּ וַיִּמָּתֵהוּ

וַיֵּרָא עַבְדֵי דָוִד לְהַקִּיר לָאֵכֶיֶת הַיֵּלֶךְ כִּי
אָמְרוּ הִנֵּה בָהֶן יִתֵּן הַיֵּלֶךְ חַי וְכָרְנֵנוּ אֵלָיו וְלֹא
שָׁמַע בְּקוֹלָנוּ וְאִךְ נֹאמַר אֵלָיו מִתְּהֵלֶךְ
וַעֲשֵׂה רַעְיָה זֶהוּהָ בָּנוּמָא שְׂבִיעָא דְּמִית רַבִּי
וְדַחֵילָו עַבְדֵי דָוִיד לִחְזָאָה לִיה אֲרִי מִית רַבִּי
אֲרִי אָמְרוּ הָא כֵּד הָוָה רַבִּי אֲרִי אֲרִי מִלֵּילָא עֲמִיד
וְלֹא קָבִיל מִנְּנָא וְאִכְדִּיךְ נִמְרֵי לִיה מִית רַבִּי
וַיַּעֲבִיד בִּישָׁא וַיֵּרָא דָוִד כִּי עַבְדֵי וּמִתְלַחֲשִׁים
וַיִּצַּד דָוִד כִּי מִתְּהֵלֶךְ וַיֹּאמֶר דָוִד אֵל עַבְדֵי
הַמֶּת הַיֵּלֶךְ וַיֹּאמְרוּ מִתְּחֵלָא דָוִיד אֲרִי עַבְדֵי
מִלַּחֲשִׁין וְסַבֵּר דָוִיד אֲרִי מִית רַבִּי אָמְרוּ דָוִיד
לְעַבְדֵי מִית רַבִּי אָמְרוּ מִית וַיִּקְסֵם דָוִיד
מִהָאֲרֶץ וַיִּרְחַץ וַיִּסְךְ וַיַּחֲלֵף שְׂמֻלָּתוֹ וַיָּבֵא
בֵּית יְהוָה וַיִּשְׁתַּחוּ וַיָּבֵא אֶרְצֵיתוֹ וַיִּשְׁאַל
וַיִּשְׁימוּ לוֹ לֶחֶם וַיֹּאכְלוּ קֶסֶם דָוִיד מֵאֶרְעָא וּמִשָּׂא
וְשִׁין וְשֵׁנִי כְּסוּתָהּ וְעַל לְבַית מִקְדָּשָׁא רַבִּי
וְסַבֵּד וְאֵתָא לְבֵיתָהּ וְשִׁאֵל וְשׁוּיָא וְלִיה לֶחֶם
וְאָכְלוּ וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי אֵלָיו מִהֵדָבָר הַזֶּה אֲשֶׁן
עָשִׂיתָה בְּעַבְדֵי הַיֵּלֶךְ חַי צְמִיתוּתְךָ וְכָפֹא שֵׁר
מִתְּהֵלֶךְ קָמְתוּתָא כֹּל לֶחֶם וְאָמְרוּ עַבְדֵי
לִיה מָא פִּתְגָמָא הֵדִיךְ עַבְדָּתָא עַד דְּרַבִּי
קָיִים צְמִיתָא וּבְכִיתָא וְכֵד מִית רַבִּי קָמְתָא
וְאָכְלָתָא לֶחֶם אֵין וַיֹּאמֶר בְּעוֹד הַיֵּלֶךְ חַי צְמִית
וְאָכְלָה כִּי אֲמַרְתִּי מִי יוֹדַע יִחְנַנִי יְהוָה וְחִי הַיֵּלֶךְ
וְאָמַר עַד דְּרַבִּי קָיִים צְמִית וּבְכִיתִי אֲרִי
אֲמַרְתִּי מִי יוֹדַע דְּלֶמָּא יִתְרַחֵם עֲלֵי מִן קָדָם יְיָ

הילול ב ומל וסימנ: כל הבן הילול הימרה תשלימוהו גם הבן הילול לך חד בתורה וחד צניצ: וקבץ ו וכולהון לשון צניצ:

אתנו אמן אחי ואמר לו המלך למה ילך
עמך ואמר אבשלום ולא יזיל כעץ עמנו
אמן אחי ואמר ליה מלכא למא יזיל עמך
ויפרץ בו אבשלום וישלח אתו את אמן
ואת כלבני המלך ואת קין ביה אבשלום
ושלח עמיה ית אמן וית כלבני מלכא
ויצא אבשלום את עבדיו
לאמר ראו נא כלבני אמן בני ואמרתי
אליכם הנה את אמן והמתם אתו אלהי ראו
הלא כי אנכי צוית אתכם חזקו והיו לבני חיל
ופקיד אבשלום ית עולימיהו למימר חזקו
כד ישפר לבא דאמן בחמרא ואמר לבני
קטולו ית אמן ואת קטולו יתיה לא תרחלו
והיה ית אמן וית קטולו יתיה לא תרחלו
גברין ויעשו נערי אבשלום לאמן פאשר
צוה אבשלום ויקמו כלבני המלך וירכבו איש
על פרדו וינסו ויעבדו עולימי אבשלום ואמנו
כמא דפקיד אבשלום וקמו כלבני מלכא ותנו
גבר על כודתיה ואפכו ויהי המה בדרך
והשמעה בזה אלדור לאמר הנה אבשלום
את כלבני המלך ולא נותר מהם אחר וזהו
עד דאנו באורחא ושמעית אתה לזה
דויד למימר קטל אבשלום ית כלבני מלכא
ולא אשתאר מנהו אחר ויקם
המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל
עבדיו נצבים קרע בגדים וקם מלכא ובע

שומה
ף

אם
כח
ולא
קרי
והן
ח
כח
ולא
קרי

ית לבו שוהי ושכיב על ארעא וכל עבדו
מעתיך כד מבזעין לבו שוהי
ויעץ וינדב בן שמעה אחי דור
ויאמר אל אמן אדני את כל המעריס נעלה
המיתו כד אמן לבדו מת כפי אבשלום
היתה שימה מיום ענתו את תמר אחותו
ואתיב וינדב בן שמעה אחוהי דויד ואמר
לא ימר רבני ית כל עולימי אקטולו אלהן
אמן כל אחוהי מית ארי כלבני אבשלום
הות כמינא מיומא דעני ית תמר אחתיה ועתה
אלי שם אדני המלך אל לבד דבך לאמר כל
בני המלך מתו כד אמן לבדו מתו כעץ
לא ישו רבני מלכא על רביה פתגמא למימר
כלבני מלכא אתקטלו אלהי אמן כל אחוהי
מיתו ויבך אבשלום וישא
הנער הצפה את עינו ויראה הנה עסד כלבים
מדרך אחריו מצד הקר יער קאבשלום
וזקק עולימא סכואה ית עינוהי והוא אהא עם
סגי אתן מאורח מאחוריהי מסכור סורא
ויאמר וינדב אלהי המלך הנה בן המלך באו
בדרך עבדך כן תיה ואמר וינדב למלכא
בני מלכא אתו כפתגמא דעבדך כי הוה ית
בביתו לרבר והנה בן המלך באו וישאו קולם
ויבכו וגם המלך וכל עבדיו בכו בכי גדול
מאד וזהו כשיצויה למלכא וזהו אבשלום
אתו וארימו קלהו וכו ואם מלכא וכל עבדו

בכוכביא סגיא לחדא ואבשלום ברח
וילך אל תלמי בן עמיחור מלך גשור ויצא
על בני כלימיס ואבשלום ערקאזל לות
תלמי בן עמיחור מלך גשור ואת כל על
בדיה כל יומא ואבשלום ברח וילך גשור
ויהי שם שלש שנים ואבשלום ערקאזל
לגשור והיה תמן תלת שנים ותכל דור המלך
לצאת אל אבשלום כיתחם על אמן כימת
זחמידת נפש ארדוד למפק על אבשלום
אריאתחם על אמן ארימית

עמיחור
4
כ
5
וקר
4

וידע יואב בן צריה בילך המלך
על אבשלום וידע יואב בר צריה אריכלא
דמלכא למפק על אבשלום וישלח יואב
תקועה ויקח משכאשה חכמה ואמר אליה
התאכלי נא ולבשינא בגדיא כל ואלתסובי
שמך והיית כאשה זה ימים רבים מתאכלת
על מתי ושלח יואב לתקוע ודבר מתמן
אתתא חכימתא ואמר לה אתאכלי כעון לבשי
כעץ לבשי אכלא ולא תשופיך משהא ותהן
כאתתא דנץ יומיך סגיאין מתאכלא על מיתא
ובאת אל המלך ודברת אליו בדבר הזה וישם
יואב את הדברים בפיה ותהנין לות מלכא
ותמללין עמיה כפתגמא הדין ושו יואבית
פתגמא בפומה ואתתאמר האשה התקעית
אל המלך ותפל על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר
הושיעה המלך ואמרת אתתא דמתקוע למלכא

14
ח
ל
ז
ה
ב
4
ח
ו
מל

במחנה
ה
ח
ש
ק
ב
ח
מל
ח
ח

ונפלת על אפיה על אדעא וסגידת ואמרת
פרוק מלכא ויאמר לה המלך מה לך והאמר
אכלאשה אלמנה אני ומת אישי ואמר
לה מלכא מאלך ואמרת בקשטא אתתא
ארמלתא אנא ומית בעלי וילשפחתך שני
בנים וינצו שניהם בשדה ואין מציל ביניהם
ויבנהאחר אתהאחר וימת אתו ולא מתך
תריץ בניך ואתנצא ותרויהון בחקלא ולית
דמשייזב ביניהון ומחאחד יתחד וקטר
יתיה והנה קמה בלה משפחה על שפחתך
ויאמרו תנא את מבח אחיו ונמתהו ונפשאחו
אשר הרגו נשימיה גם אתה יורש ונפשא
בחלת אשר נשארה לבלתי שום לאישי
שם
זרעיתא על אמתך ואמרו הכי יתדקטר
אחור ונקטלנה בחובות נפשא אחור וקטר
ונשיצאק ית ירוחא ובעץ למקטלית חד יחדי
דאשתאר בדיל לא לשואה לבעלי שום
ושאר על אפיה ארעא

ויאמר המלך אל האשה לכי לביתך
ואנא צוה עליך ואמר מלכא לאתתא איזו
לכיתך ואנא אפקיד עליך ואתתאמר האשה
התקועית אל המלך עלי אדני המלך העון
ועל ביתאבי והמלך וכסאו נקי ואמרת אתתא
דמתקוע למלכא עלי דילי רבונ מלכא חובא
ומלכא זכרסי מלכותיה זכאי

ונמיתתהו חס בליש וסימנ - בפגמבו וישלח שאל והנה קמה ונשרה אנשים ויכר - התקועית ב חד מל ו חס וסימנ על אפיה עלי אדני המלך

ויאמר המלך המדבר אליך והכאתו אליה
 יסוף עוד לגעת בך ואמר מלכא מן דינמר
 לך מלאותי תניח לותי ולא יוסף עוד לאנא
 בך ואתאמר יזכר נא המלך אתיהוה אלהיך
 מהרבית גאל הדם לשחת ולא ישמיד את
 בני ישראל חיהוה אספול משערת בך
 ארצה ואמרת יזכר כעץ מלכא מאדנית
 בספר אורייתא רשן אלהך כדי לא לאמנא
 אורחא קדם גאל דמא לחבלא ולא ישיצון
 יתברי ואמר קיים הוא עניאס פול מסער ריש
 בריך לארעא ואתאמר האשה
 תדבר נא שפחתך אלדך המלך דבר ואמר
 דברי ואמרת אתתא תמליל כעץ אמתר קום

האשה ולמה חשבתה כזאת עלעם אלהים
 ומדבר המלך הדבר הזה פאשם לבדתי
 השיב המלך אתגדחו ואמרת אתתא ולמא
 חשיבתא כהדא על עמא רשן וממליל מלכא
 פתגמא הדין כגבר חייב כדי לא לאתבא
 מלכא יתבדור יד כימות נמות וכמים הנגרים
 ארצה אשר לא יאספון ולא ישא אלהים נפש
 וחשב מחשבות לבדתי ידח ממנו נדח ארי
 מיתא דמאית הא כמא דמתאשדין לארעא
 דלא אפשר להון דיסתפון כין לית אפשר
 דינא דקושטא לקבלא ממון דשקרו דמחשב
 מחשבך כדי לא לבדרא מעה בדור ועתה

אשר באתי לדבר אלהיך ארני אתה דבר
 הזה כי יראני העם ותאמר שפחתך ארברה
 נא אלהיך אלי יעשה המלך אתה דבראמתו
 וכעץ ראיתי למלא קדם מלכא רבונני ית
 פתגמא הדין ארי דחלונני עמא ואמרת אמתך
 אמליל כעץ קדם מלכא מאאס יעביר מלכא
 יתפתגמא דאמתיה כי ישמע המלך להציל
 אתאמתו מבק האיש להשמיד אתי ואתבני
 יחד מנחלת אלהים ארי ישמע מלכא לשענא
 יתאמתיה מיד גברא רשן צאה יתרי ית ברי
 כהדא מאחסנת עמא רשן ואתאמר שפחתך
 יהיה נא דבראדך המלך למנחה כי כמלאך
 האלהים כן ארני המלך לשמע הפסוק והלע
 ויהוה אלהיך יקיעך ואמרת אמתך ידוי
 כעץ פתגמא רבונני מלכא לנחא ארי נמאכא
 רשן כין רבונני מלכא למשמע טב וביש
 ומימרא רשן אלהך ידוי כסעך

ויעץ המלך ויאמר אלהיך אלהיך
 תכדור מלכא דבר אשר אנכי שאל אתך ואתאמר
 האשה יזכר נא ארני המלך ואתניב מלכא
 ואמר לאתתא לא כעץ תכסא מני פתגמא
 דאנא שאיל יתך ואמרת אתתא ימליל כעץ
 רבונני מלכא ויאמר המלך
 הין יואב אתך בכל זאת ותען האשה ותאמר
 חי נפשך ארני המלך אסאש להמין ולהשמיל
 מכלא אשר דבראדך המלך כי עבדך יואב הוא

ה
 ח

ה
 ח
 ח
 ח

צונו והוא שם בפי שפחתך את כל הדברים
האלה ואמר מלכא היד יואב עמך בכל דא
ואת צבת אתתא ואמרת חיי נפשך רצוני מלכא
אם את למסטי לימינא ולסמלא מכל דמליל
רצוני מלכא ארי עבדך יואב הוא פקדני והוא
שוי בפומא דאמתך ית כל פתגמא האלין
לבעבור סבב אתפני הדבר עשה עבדך יואב
את הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מלכך
האלהים לדעת את כל אשר בארץ בדיל
לאקפא יתאפי פתגמא עבד עבדך יואב ית
פתגמא הדין ורצוני חכים כחכמת מלכא
דיני למדע ית כל דבארעא

ויאמר המלך אל יואב הנה בא
עשית את הדבר הזה וליך השב את הנער
את אבשלום ואמר מלכא ליואב הא כענ
עבדית ית פתגמא הדין ואיזיל לתיב ית
עולימא ית אבשלום ויפל יואב אל פניו
ארצה וישתחו ויברך את המלך ויאמר יואב
היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך ארי
המלך אשר עשה המלך את דבר עבדו ונפל
יואב על אפוחי על ארעא וסגיד וברך ית
מלכא ואמר יואב וימא דיין ידע עבדך ארי
אשכחית רחמיך בעיניך רצוני מלכא דעבד
מלכא ית פתגמא דעבדך ויקם יואב וילך
גשורה ויבא את אבשלום וירושלם וקם יואב
ואזל לגשור ואיתי ית אבשלום לירושלם

ל
ק
ק

ג
ב

עבדך
ק

ל
ל
ל

ויאמר המלך יסב אל ביתו ופני לא יראה
ויסב אבשלום אל ביתו ופני המלך לא ראה
ואמר מלכא יסתחר לביתו ואפי לא יחזי
ואסתחר אבשלום לביתו ואפי מלכא לא חזי
וכאבשלום לא היה איש

יפה בכל ישראל להלל מאד מכבודו ועד
קר קדו לא היה בן מוס וכל אבשלום לא היה
גבר שפיר בכל ישראל לשבבא לחא מפדסת
רגליה ועד מוחיה לא היה ביה מומא וכלהו
את דאשו וזה היה מקץ ימים ימים אשר יגלח
כי כבד עליו וגלחו ושקלא את שער ראשו
מאתים שקלים באבן המלך ויבספרו תיה
יתר ישיה זהו ימזמז עדן לעדך דמספר

רישיה מאתן סלעין במתקלא וכלא ויולדו
לאבשלום שלשה בנים ובת אחת ושמה תמר
היא היתה אשה יפת מראה ואת לידו לאבשלום
תלתא בנן וברתא חדא ושמה תמר היא הוות
אתתא שפירת חיזו וישב

אבשלום בירושלם שנתים ימים ופני המלך
לא ראה ויתב אבשלום בירושלם תרתין
שנין ואפי מלכא לא חזא וישלח אבשלום
אל יואב לשלח אותו אל המלך ולא אבה לבוא
אליו וישלח עוד שנית ולא אבה לבוא ושלח
אבשלום לוח יואב לשלח יתיה לוח מלכא
ולא אבא למית לוחיה ושלח עוד תנינות

במות הבית סבב - ופני ג וסימנ - לא יראו ופני לא יראה היינו נרדס על פני - לימיה וסימנ - ועד ובגלחו ובמותו היעמד על כן -

וַיְהִי מֵאַחֲרֵי כֵן וַיַּעַשׂ לְאַבְשָׁלוֹם מֶרְבֶּכֶה
וּסְסִים וְחֻמֵּי שִׁים אִישׁ רָצִים לִפְנֵי וְהָיָה
מִבְּתֵר כֵּן וְעַד לֵיה אֲבִשָׁלוֹם רֹתֵכִין וְסוֹסוֹן
וְחֻמֵּי שִׁין גְּבֵרָא רֹדוֹפִין קָדְמוֹהִי וְהַשְׂכִּים
אֲבִשָׁלוֹם וְעַמֹּר עַל־דְּרָךְ הַשָּׁעַר וַיְהִי כָל־
הָאִישׁ אֲשֶׁר־יָהִי לֹדֵף לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ
לְמַשְׁפָּט וַיִּקְרָא אֲבִשָׁלוֹם אֵלָיו וַיֹּאמֶר אֵיךְ־
מָצָה עִיר אֲתָה וַיֹּאמֶר מֵאַחֶר שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל
עַבְדְּךָ וְמִקְדָּים אֲבִשָׁלוֹם וְקָאִים עַל־כִּבְשׁ
אוֹרַח תֵּרֶעָא וְהָיִי כָל־גְּבֵרֵיהִי לֵיה דִּיג
לְמִיעַל לְקֹדֶם מֶלֶכָא לְמַדָּן זְקָרֵי אֲבִשָׁלוֹם
לֵיה וְאָמַר אִימָדָא קָרִי אֶת־וָאמֶר מִיחֹד
שְׂבָטֵי אֲדִישָׁא לְעַבְדְּךָ וַיֹּאמֶר אֶרְיִן
אֲבִשָׁלוֹם רָאָה דְּבָרֶיךָ טוֹבִים וְנִכְחִים וְשָׁמַע
אֵינֶלְךָ מֵאֶת־הַמֶּלֶךְ וַאֲמַר לֵיה אֲבִשָׁלוֹם
חֲזִי פִתְגָמְךָ תִּקְנִין וְיֹאזֵן שָׁמַע לִיתֶךָ מִן
קֹדֶם מֶלֶכָא וַיֹּאמֶר אֲבִשָׁלוֹם מִי־שִׁמְכֵי
שִׁפְטָבָא רָק וְעַל־יָבֹא כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־יָהִי
לֹדֵף בֹּמִשְׁפָּט וְהָיָה קָתִין וַאֲמַר אֲבִשָׁלוֹם
מִן־יִמְנִנֵנִי דִּיין בָּא עָא וְקָדְמִי יִידֵי כָל־
גְּבֵרָא דִּיהִי לֵיה דִּין וְצִוָּ וְאִינֵה בְּקִשּׁוּט
וְהָיָה בְּקִרְבָּאֵי שְׁלֵה שְׁתַּחֲוֹת לֹו וְשִׁלַּח אֶת־
יָדוֹ וְהַחֲזִיק לֹו וְנָשַׁק לֹו וְהָיִי כִדִּי בְּגֵבֵרָא
לְמִסְגָּד לֵיה וְמוֹשִׁיט יָתִידֵיה וּמֵת קִיָּה בֵּיה
וְנָשִׁיק לֵיה וַיַּעַשׂ אֲבִשָׁלוֹם כְּדִבְרֵהָזֶה לְכָל־
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יָבֹאוּ לְמַשְׁפָּט אֶל־הַמֶּלֶךְ וַיָּגִב

וְלֹא אָבָא לְמִיתֵי וַיֹּאמֶר אֶל עֲבָדָיו רְאוּ חֲלָקֶת
וַיֹּאבְדוּ לִידֵי יְהוָה שֵׁם שְׁעָרִים לָכֵן וְהוֹצִיתִיהָ
בְּאֵשׁ וַיִּצְתּוּ עֲבָדֶיךָ אֶבְשִׁילֹם אֶתְּחַלֵּקְהָ בְּאֵשׁ
וַאֲמַר לַעֲבָדָיו הִחֲזוּ אֶחְסֶנָּה וַאֲבִי דִסְמִיכָא
לִי לִי וְלִיהָ תִמְזַעְרִיךְ אִיזִילוּ וְאִדְלִי קוּהָא
בְּנוּרָא וְאִזְקִידוּ עֲבָדֵי אֶבְשִׁילֹם יִתְּ אֶחְסֶנָּה
בְּנוּרָא וַיִּקְסוּ וַאֲבִי דִסְמִיכָא אֶל
אֶבְשִׁילֹם הַבֵּיתָה וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה הִצִּיתִי
עֲבָדֶיךָ אֶתְּחַלֵּקְהָ אֲשֶׁר לִי בְּאֵשׁ זֶקֶם וַאֲבִי
וְאֵתָא לֹתְא אֶבְשִׁילֹם לְבִיתָא וַאֲמַר לִיהָ לָמָּה
אִדְלִיקוּ עֲבָדֶיךָ יִתְּ אֶחְסֶנָּה דִּילִי בְנוּרָא אִי
וַיֹּאמֶר אֶבְשִׁילֹם אֵלָיו אֲבִי הֵנָּה שְׁלַחְתִּי אֵלָיְךָ
לֵאמֹר בְּאֵהְנָה וְאֲשִׁלַּח אֶתְּךָ אֶלְהֶמְלֶךְ לֵאמֹר
אֲרָא הֵנָּה הַמֶּלֶךְ וְאִם יֵשְׁבִי עֹז וְהִמְתַּנְּבִי
וַאֲמַר אֶבְשִׁילֹם לִי וַאֲבִי הֵא שְׁלַחְתִּי לֹתְךָ
לְמִימַר אֵיתָא הֶלְכָא וְאֲשִׁלַּח יִתְךָ לֹתְ מַלְכָא
לְמִימַר לָמָּה אֲתִיתִי מִגְּשׁוֹר טַב לִי עֲדָר
וְאֵתָא תִמְזַעְרִיכֶּנָּה אֲחִיזִי אֲפִי מַלְכָא וְאִם אֵיתָ
בִּי חֻבָּא יִקְטֹרֶנְנִי וַיִּבָּא וַאֲבִי אֶלְהֶמְלֶךְ
וַיִּגְדֵּל וַיִּקְרָא אֶל אֶבְשִׁילֹם וַיִּבָּא אֶלְהֶמְלֶךְ
וַיִּשְׁתַּחוּ לוֹ עַל אֲפִיזָא רִצָּה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשַׁק
הַמֶּלֶךְ לְאֶבְשִׁילֹם וְאֵתָא יוֹאֲב לֹתְ מַלְכָא וְחִי
לִיהָ וְקִרְא לְאֶבְשִׁילֹם וְאֵתָא לֹתְ מַלְכָא וְסִגִּי
לִיהָ עַל אֲפֻדָּהּ עַל אֲרַעָא קָדָם מַלְכָא וְנִשְׁיֵק
מַלְכָא לְאֶבְשִׁילֹם

1
 10
 11

עו' י' חס בלי' וסימנ' כל מי האנשים כו' ב' לי שלשה חריב תמהרי הצאן רע' ל' חושיבך הירוש' יצאן וישבו אמרתי אמלל' ועל' ה' וסימ' ו' אמר

עבדים עליך וכל הברית וכל הברית וכל
הגתים שימאות איש אשר באו ברגל
מגת עבדים על פני המלך וכל עבדוהי
עבדיך על ידוהי וכל קשתיו וכל קשתיו
וכל גתאי שיתמאה גברא דאיתו עמוהמגת
עבדיך קדם מלכא ויאמר
המלך אלאתי הגת למה תלך גסאתה אתנו
שוב ושב עם המלך כינכרי אתה וגם גלה
אתה למקומך ואמר מלכא לאיתי גתאה
למאתי זילאף את עמנא תוב ודתיב עם
מלכא ארי נכלאי את ואסגלי אתאי זיל
לך לאתך יתמו לבואך והי סאנועך עמנו
לדכאנו וזלך על אשר אנחנו לך שוב ושב
את אחיך ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי
ורין את טילך עמנא למיזר ואנא
אזיל ואתר דלית אנא ידע לאן אנא אזיל
תוב ואתיב יתאך עמך ועבדי עמך וז
טיב וקשויט ויעץ אתי אתה מלך ויאמר
יהוה וחיארני המלך כי אם במקום אשר
יהיה שם ארבע המלך אסלמות אסלחים
בישם יהיה עבדך ואתיב אתי ית מלכא
ואמר קיים הוא ויהי רבני מלכא אלהין
באתראדיה תמן רבני מלכא אם למותא
אם לחי ארי תמן יהי עבדך ויאמר דוד
אלאתי לך ועבד ויעבד אתי הגת וכל אנשי
וכל הפא אשר אתו ואמר דוד לאתי איני

עבד ועבד אתי גתאה וכל גברוהי וכל טפלא
ועמיה וכל הארץ בופים קול גדול וכל העם
עבדים והמלך עבד נחל קדוץ וכל העם
עבדים על פני דרך אתה מדבר וכל דברי
ארעא בכך קדוץ וכל עמא עבדיך וכל
עבד נחל לא קדוץ וכל עמא עבדיך ער
אפי אורח במדברא ויהנה גס צדוק וכל
הלוים אתו נשאים את רון ברית האלהים
ויצקו את ארון האלהים על אביתר עדתם
כל העם לעבד מן העיר יהא אף צדוק וכל
לואי עמיה נטלין ית ארון קימא ריב וסליק
אביתר עד דשליס כל עמא למעבד מן
קרתא ויאמר המלך לצדוק
השב את ארון האלהים העיר אסאמצאחך
בעיני יהוה והשיבני והראני אתו ואתנוהו
ואמר מלכא לצדוק אתיב ית ארון אדני
לקרתא אם אשכח רחמיך קדם יי ויתנני
ויחזיני קדמוהי ואפליח קדמוהי בבית
מקדשיה ואסככה ואמר לא חפצתי בך
הנני יעשה לי באשר טוב בעיני ואסככן
וימר לארעא קדמיך האנא יעבד לי
כמא דתקין קדמוהי ויאמר
המלך אל צדוק הכהן הוראה אתה שבה
העיר בשלום ואחימעיך בנך ויהונתן בן
אביתר שני בניכם אתכם ואמר מלכא
לצדוק כהנא חזי את תוב לקרתא בשלום

ה

ה

והס
ל
מל

ל

אכישד
ק
ג
מל
בספ

אם
כ
ולא
קדי

ה
ה

ה

ואחימלך עבדך ויהונתן בן אכיתר תרין נכנן
עמכו ואלאנכי מתמהמה בעברות המדבר
עבדך ואלאנכי מתמהמה בעברות המדבר
מתעכב במישרי מדברא עד דימפי פתגמא
מנכין לחואה לי וישב צדוק ואכיתר את
ארוז האלהים ירושלם וישבו שם ואתיב
צדוק ואכיתר ית ארונא דגוי לירושלם ויתנו
תמן ודוד עלה במעלה הזאת עלה ובכר
וראש לז חפוי והוא הלך יחק וכלה עס אשר
אתו חפוי איש ראשו ועלו עלה ובכר ודוד
סליק במסקנא דטור דיתא סליק ובכר דיש
ליה מכרך והוא אזיל ויחיק וכל עמא דעמיה
כריכו גבר רישיה וסלקין מסק ובכר ודוד
הגיד לאמר אחיתפל בקשרים עסא בשלום
ויאמר דוד סכלנא את עצת אחיתפל יהודה
ולדוד אתחזה למימר אחיתפל במרו דיא
עסא בשלום ואמר דוד קלקיל בען ית מלנא
דאחיתפל לי ויהי דוד בא עד הראש אשר
ישתחוה שם לאלהים ויהנה לקראתו חושי
הארבי קרו עכנתו וארמה על ראשו ויהנה
דוד אתא עד ריש טורא דיסגוד תמן קדם
גוי והא לקדמותיה חושי ארכא כד מבצע
לבו שוהו עפרא רמי ברישיה ויאמר לו
דוד אם עברת אתי ודית עלי למשא ואמר
ליה דוד אם עברת עמי ותהי עלי למטול
ואם העיר ושוב ואמרת לא בשלום עבדך

בערבות
פ

ל
מ
ג

ל

ג
ז

ל
ח
ח

אני חמלך אהיה עבדך ואני מאז ועתה
ואני עבדך והפרתה לי את עצת אחיתפל
ואם קרתא תתוכותימר לא בשלום עבדך אנא
מלכא איהי עבדא דאכור ואנא מבכין ובכין
ואנא עבדך ותקלקיל לי ית מלכא דאחיתפל
והלא עמך שם צדוק ואכיתר הכהנים והיה
כלה דבר אשר תשמע מבית המלך תגיד
לצדוק ולאכיתר הכהנים והלא עמך תמן
צדוק ואכיתר כהניא ויהי כל פתגמא דתשמע
מבית מלכא ותחוי לצדוק ולאכיתר כהניא
הנה שם עמם שני כהנים אחימלך וצדוק
ויהונתן לאכיתר ושלחם בידם אלי כל
דבר אשר תשמענו והא תמן עמחו תרין
ותשרחו בידהו דותי כל מדעס דגשמת
ויבא חושי רעה דוד העיר ואבשלם יבוא
ירושלם ואתא חושי שושניא דדוד
לקרתא ואבשלם אתא לירושלם
ודוד עבר מעטל מהראש והנה
ציבא נער מפכשת לקראתו צמר חמורים
חבושים עליהם מאתים לחם ומאה צמנים
ומאה קין וגבליין ודוד עבר דעיר מריש
טורא והא ציבא עולי מאד מפכשו שת לקדמותו
וזוג חמרי חשיקין ועליהו מאת גריצין
דלחים ומאה אתכלין דענכין כבישין ומאה
ומאה מנן דבילתא וגב דחמרי ואמר חמלך

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

ל
מ
ג

כתנתו וסימנתי ויפשיטו את יוסף קרוע כתנתו ויפשיטו את יוסף קרוע כתנתו ויפשיטו את יוסף קרוע כתנתו

חל

ז
יש
פיסו
ועשה

תיו
ק

ג

כה
כז
ק

ח
ח

בעיני
ק

ואמר להם וזה אמר שמע בקולו צא צא
איש לדמיו ואיש הבל ער וכו' וכן אמר שמע
בלטו וזה פוק פוק גבר חייב קטול וגבר
רשע וזה שיער עליו יהוה כל דמי בית שאול
אשר מלכת תחתיו ויתן יהוה את המלוכה
בין אבשלום בן דוד והנך בר עתך כי איש דמים
אתה אתה עתך כי כל חובי בית שאול
דמלכת תחתיו וזה אמר כי יתמלכות אבשלום
דאבשלום בן דוד והא אתה בנשך אדי גבר חייב
קטול אתה ויאמר אביש בן צרויה אלהיך
למה יקלל הבלב המת הזה את אבי המלך
אעברה נא ואסירה את ראשו ויאמר אבישי
בר צרויה למלך למא ילטיט כלבא מיתא
הדין יתרבני מלכא אעבר כען ואעני ית
רשיה ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה
כי יקללו כי יהוה אמר לו קלל את דוד וכו'
יאמר מדוע עשית כן ויאמר מלכא מאלי
ולכן בני צרויה כדיון ילטיט ארי יאמר
ליה לטיט ית דוד זמן ימר מדין ענד דא
כין ויאמר דוד אל אבישי ואל כל עבדיו הנה
בנאשר יצא ממעי מבקש את נפשי ואף
כיעתה בן הימיני הנחו לו ויקלל בנאמר לו
יהוה ויאמר דוד לאבישי ולכל עבדיו יהא
בר יאולדת בעי למקטלי ואף ארי כען בר
שעט בנימי שבו קו מניה וילטיט ארי
אמר ליה כי יאול יראה יהוה בעיני וזה יהוה

והלחם
ק

י
וכל
יהוש
כוח
ל
חם

טו
ז
מל

אל ציבא מהאלה לך ויאמר ציבא החמורים
לביית המלך לרכב ולחלחם וקנין לאכול
הנערים ותיין לשותות הן עקב מדבר ויאמר
מלכא לציבא מא אלין לך ויאמר ציבא
המר יא לביית מלכא למרכב ולחמא וביולתא
למיכל עולימיא וזה מרא למשתי ומשלו
במדברא ויאמר המלך ואידו בקצא דנך
ויאמר ציבא אלהיך הנה יושב בירושלם
כנאמר היום ישיבו ליבית ישראל את
ממלכות אבי ויאמר מלכא ואין בר דבונך
ואמר ציבא למלכא הא יתיב בירושלם ארי
אמר ימאדין יתיבון לוי בית ישראל ית
מלכותא אבא ויאמר המלך לציבא הנה
לך כל ימיך ויאמר ציבא ויאמר מלכא
אמר ציבא בן נדא דקמלך ויאמר מלכא
לציבא הא לך כל דלמפינו שות ויאמר ציבא
מודינא אשכח רחמיך בעיך רבני מלכא
ובא המלך דוד עד בחורים והנה משם איש
ויצא ממנו שפחת בית שאול ושמעו שמעיו בן
גרא יצא יצא ומקלל ואתא מלכא דוד עד
ערמת והא מתמן גברא נפיק מזרעית בית
שאול ושמה שמעיה שמעיה בר גרא אזיל מיזל
ומלטיט ויסקל באבנים את דוד ואת כל עבדיו
המלך דוד וכל העם וכל הגבורים מימינו
ומשמאלו ומרגים באבניא ית דוד וית כל
עבדי מלכא דוד וכל עמא וכל גדיא מימינה

לוטוזה תחת קללת ה' היום הזה מאסג לא
 קדם צדמעת עיניו יתע צי לי טבת חלק
 לוטניה יומא הדין ויילך דור ואנשין בדרך
 ושמה ה' בלעל עתה ל' עמיתו ה' וי' קל
 ויסקל באבנים לעמיתו ועפר בעפר ואזל דוד
 וגברוהי באורחא ושמה עניא ל' בסטר טורא
 לקבלה אזיל ל' מ' ל' ו' מ' ר' ג' באבא לקבל
 ומשדי עברא: ויבא המלך
 וכל העם אשר אתו עיפים וינפשו שם ואתא
 מלכא וכל עמא רעמיה כד משלה ונחמין
 ואבשלוס וכל העם אישי ישראל באו וירושלם
 ואחיתפל אתו ואבשלוס וכל עמא אנשי ישראל
 אתו לירושלם ואחיתפל לעמיה ויהי כאשר
 בא חושי הארץ רעה דוד אל אבשלוס ויאמר
 חושי אל אבשלוס יחי המלך יחי המלך וזהו
 כד אתא חושי ארצא שושבנא דדוד לות
 אבשלוס וזאמר חושי לאבשלוס יצלח מלכא
 יצלח מלכא ויאמר אבשלוס אל חושי יזה
 חסדך אתרעך למה לא הלכת אתרעך וזאמר
 אבשלוס לחושי דא טיבולך דעם חסדך למא
 לא אזלתא עם חסדך ויאמר חושי אל אבשלוס
 לא ביאשר בחר יהוה וזה עם הזה וכל איש
 ישראל לא אהיה ואתו אשכב וזאמר חושי
 לאבשלוס לא אלהיך דאתרעני עי' ועמא הדין
 וכל אנשי ישראל ידיה אהי' ועמיה אתיב
 והשנית למי אבא עבד ה' לא לפניו כנא אשר

תו
ק

א

ג
ובל
ויש
מיד
כוח

ד
חכ

ה

ו
ז
ח

ה
מל

איש
ק
ולא
כח

ז
ח

עבדתי לפני אביך כן אהיה לפניך ונתננות
 קדם מן אבא אפלה הלא קדם כריה כמא
 דפלה ית קדם אבך כן אהיה פלה קדמך
 ויאמר אבשלוס אל אחיתפל
 ה' וכל עמיה מה עשה וזאמר אבשלוס
 לאחיתפל ה' וכל עמיה מלכא מאנענדי ויאמר
 אחיתפל אל אבשלוס כוא אלפלגשי אביך
 אשר הנח לשמור הבית ושם עבד ישראל
 כיתבא שות את אביך וחזקו ידי כל אשר אתו
 וזאמר אחיתפל לאבשלוס עול לות ל' יתא
 דאבך דשבק למטר ביתא די שמו עוז כל
 ישראל לארי אתגרי אתא באבך ויתקפון ידי
 כל דעמך ויכיו לאבשלוס האהלה ער חגג
 ויבא
 ישראל ונגדו לאבשלוס קנופי' על אגרא
 ועל אבשלוס לות ל' יתא דאבך וי' ל' יתא
 כל ישראל ועצת אחיתפל אשר יעקבנים
 ה' כאשר ישאל בדבר האלהים כן
 כל עצת אחיתפל גס ל' דוד גס לאבשלוס
 ומלכא דאחיתפל דמליך ב' זמא האנון
 כמא דשאי לגברא בפתגמא ד' כן כל
 מלכא דאחיתפל אף דוד אף לאבשלוס
 ויאמר אחיתפל לאבשלוס
 אבחרה נא שנים עשר אלה איש ואקומה
 וארדפה אחר ידך הלילה וזאמר אחיתפל
 לאבשלוס אבחר כעך תרי עשר אלפין גברא

על אדני לא נשאר ביה וכל גבר אדני עמיה
אף חד וזאם אל עיר יאסוף והשיאו כלי שואל
אלה עיר ההיא כלים וסחבנו אתו עד תנחל
עד אשר לא נמצא שם גם צדוד ואם לקחת
יתכניש ויתכנשון כל ישראל על קרתא ההיא
דיקפנה משריץ ונעקר יתה ויתאבנהא ועמיה
לנחלא עד דלא נשאר תמן אבנא
ויאמר חושי הארץ מעצת אחיתפל
ויהיה צוה להפך את עצת אחיתפל הסוכה
לבעבור הבא יהוה אל אבשלום אתה רעה
ואמר אבשלום כל אנשי ישראל תקין מלכא
חושי ארצא מלכא דאחיתפל ופלו ויפקיד
לקדקלא ית מלכא דאחיתפל תקנא בדיל
דייתי נבי על אבשלום ית בשותא
ויאמר חושי ארצא וקווא לאביתו
הכהנים כזאת וזאת יעץ אחיתפל את אבשלום
ואת זקני ישראל וזאת וזאת יעצתי אני
ואמר חושי ארצא וקווא לאביתו כהניא כדני
וכדני מלך אחיתפל ית אבשלום וית סבי
ישראל וכדני וכדני מלכיתא נא ועתה שלחו
מהרה והגידו לדוד לאמר אלתלך הלילה
בערבית המדבר וגם עבד תעבור פן יבלע
למלך ולכל העם אשר אתו וכעץ שלח נפיש
וחיו לדוד למימר לא תבית כלילא במישורי
מדברא ואף מעבר תעבר דלמא יתהני למלכא

ג
ו

ו

ג
ח

ג
ח
ו

ו

ג
ח

ו

ג
ח

ג
ח

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ולכל עמא דעמיה ויהונתן ואחיהם עמיהם
בעיז דגלו והלכה שפחה והגידה להם והם
ילכו והגידו למלך דוד כי לא יכלו להראות
לכוא העירה ויהונתן ואחיהם עמיהם קימין בעיז
קצרא ואזלתא מתא אחיהם לאחיהם ואנון ייזון
ויהונתן למלכא דוד ארי לא יכלין לאתחזא
למי על לקרתא וירא אתם נערו ויגד לאבשלום
ויכלו שניהם מהרה ויבאו אל בית איש
בבחרים ולו באר בבחרו וירדו שם ויהי
יתחון עולימא אחיהם לאבשלום ואזלו תרויחון
במרינו עלו לבית גברא בעלמתו וליה גבא
בדרתיה ונחתו תמן ותקח האשה ותכרש את
המסר על פני הבאר ותשטח עליו הרפות ולא
מקדקלא ונכדקלא ונכדקלא ונכדקלא
פומא דבירא ושפחת עלוהי דקילין ולא אתת
פתגמא ויבאו עבדי אבשלום אל האשה
הביתה ויאמרו לאחיהם עמיהם ויהונתן ותאמר
להם האשה עבדו מיכל המיסי ויבקשו וילא
מצאו וישבו ירושלים ואתו עבדי אבשלום
לוח אתתא ואמרו אף אחיהם עמיהם ויהונתן ותאמר
להון אתתא כבר עבדו ירדנא וכעז ולא אשטו
ותבו לירושלים ויהי אחרי
לכתם ויעלו מהבאר וילכו ויגדו למלך דוד
ויאמרו אל דוד קומו ועברו מהרה את המים
כי כבה יעץ עליכם אחיתפל וזהו ברת
מיזלהון וסליקו מגבא ואזלו וחושו למלכא

הביא ח וסימננו ידענו ואותנו לבעבור תודיעו יצשו ונשמעו וגם חב המטפחת ברת חס אף יבלע ב חד פת וי קמ וסימננו יבלע פת כי יבלע קמ

דוד ואמר דוד קומו ועברו בפריע ית יחנן
אחי כדק מלך עליכון אחיתופל ויקסדו וכל
העם אשר אתו ויעברו אתה ירדן עד אור
הבקר עד אחר לא יעברו אשר לא עבר את
הירדן וקם דוד וכל עמא דעמיה ועברו
ירדנא עד מיהר צפרא עד חד לא שגא ולא
עבר ית ירדנא ואחיתופל ראה כי לא נעשתה
עצתו ויחבש אתה חמור ויקסו וילך אל ביתו
אל עירו ויצא אל ביתו ויחנקו וימתו ויקברו
בקר אביו ואחיתופל חזא ארי לא אתקיים
מלכיה וזריז יתחמרא וקם ואזל לביתה
לקדתי והפקיד על אנשי ביתו ואתה חנקו ומת
ואתקבר בקבר אביו

והיה כאשר נאמר וישלח דוד ויבן
הוא וכל איש ישראל עמו וידוד אתה למחננים
ואבשלום עבר ית ירדנא הוא וכל אנשי ישראל
עמיה ואת עמ שא שם אבשלום תחת יואב
על הצבא ועמ שא באישו ושמון ויחזקאל
הישראלי אשר בא אל אביגל בת נחש אחות
צרויה אם יואב וית עמ שא שוי אבשלום
חלף יואב על חילא ועמ שא בדגבא ושמו
יתרא ישראל אלה דעל לוח אביגל בת נחש
אחיה דצרויה אם יואב ויחזקאל וישראל
ואבשלום ארץ הגלעד וישראל וישראל
בארע גלעד ויהי כבוא
דוד מחנניה ושב כי נחש מרבת בני עמו

ומכיר בקדמיאל מלך דוד וברזלי הגלעדי
מרגלים וזהו כד אתה דוד למחננים ושוב
בד נחש מרבת בני עמו וזמיר בר עמאל
מלך דוד וברזלי גלעד אה מרגלים משכב
וספות וכלי יצר וחטים ושערים וקמח וקלי
ופול ועד שיש וקלי מככין וקליץ ומן דחסק
והטיץ וסעריץ וקמח אוקליא ופולא וטלפזין
וקליא ודבש וחמאה וצאן ושפות בקר
הגישו לדוד ולעם אשר אתו לאכול כי אמרו
העסר עבדנו וצמא צמא בדוד ודבש ושמן
ועץ וגזבנין דחלב תודין קריבו לדוד ולעמא
דעמיה למיכל לאריאמרו עמא כפיץ ומשלה
וצהי צמא צמא ויפקד דוד

אתה עם אשר אתו וישם עליהם שרי ארלים
ושרי מאות ומנא דוד ית עמא דעמיה ומנ
עליהוץ רבני אלפי רבני מאות וישלח דוד
אתה עם שלשית ביד יואב שלשית ביד
אבישי בן צרויה אחי יואב ושלשית ביד
אתי הגת ויאמר המלך אל העם יצא אצא
גסאני עמכם ושלח דוד ית עמא תלתא
ביד יואב ותלתא ביד אבישי ביד צרויה אחיה
ויואב ותלתא ביד אתי גתא ואמר מלכא
לעמא מפקא פוקא אצא עמכון ויאמר העם
לא תצא כי אסנוס ננוס לאיש ימואלנו לב
ואסימתו חצינו לאיש ימואלנו לב ויעתה
כמנו עשרה אלפים ועתה טוב כי תהיה לנו

מעיר לעיר ואמר עמא לא תפוק אריאם
מערק נערק לאישוין עלנא לבואם יתקטלון
מלגנא לאישוין עלנא לבואם יתקטלון
למסעד כותנא עסדא אלפיין וכעץ טבארי
תצלי עלנא מקרתא למסעד

ויאמר אליהם המלך אשר יטב
בעיניכם אעשהו יעמד המלך אליך תשער
וכל העם יצאו למאות ולאלפים ואמר להון
מלכא דתקין בעיניכוין אעבד וקם מלכא
על כישא אורח תרעא וכל עמא נפקו למאון
ולאלפיין ויצו המלך אתיואב ואתאבישי
ואתאחיהואמר לאטלי לנער לאבשילוס וכל
העם שמעו בצות המלך את כל השרים על
דבראבשילוס ופקיד מלכא יתיואב וית
אבישי ויתאחיהואמר למימר אסתמרו ליבעו לימא
באבשילוס וכל עמא שמעו כדפקיד מלכא
ית כל דברבא על עיסקאבשילוס ויצא העם
השדה לקראת ישראל וחקי חמלחמה ביער
אפרים ונפק עמא לחקלא לקדמות ישראל
והוה קרבא בחור שא דבית אפרים וינגפו
שם עם ישראל לפני עבדי דוד ותרדי שם
המגפה גדולה ביום ההוא עשרים אלף
ואת כלו תמץ עמא ישראל קדם עבדי דוד
והות תמץ מחתא רבא ביום ההוא עשרין
אלפיין ונתה ישם חמלחמה נפצות עלפני כל
הארץ וידבתי ער לאכל בעם מאשר אכלה

לעזור
ק
מל

ה
ג
וכל
ייע
ביסו
כוח
בג
ג
ל

ל

נפוצת
פ

החרב ביום ההוא וזהו תמץ עבדי קרבא
מתבדריין עלאפי כל ארעא ואסגא את חית
חורשא לקטלא בעמא מדקטילת חרבא
ביום ההוא ויקרא אבשילוס לפני עבדי דוד
ואבשילוס רכב על הפרד ויבא הפרד תחת
שוכל האלה הגדולה ויחזק ראשו באלותיו
ביין השמים וביין הארץ והפרד אשר תחתיו
עבר ואת ערע אבשילוס קדם עבדי דוד
ואבשילוס רכב על כודנתא ועלת כודנתא
תחות סוכא בבוטמא רבא ואתא חרדי שוין
בבוטמא ואתלי ביין שמיא וביין ארעא וכודנתא
דתחותיה עברתו וירא אש אחר ויגד לוואב
ויאמר הנה ראייתא אתאבשילוס תלוי באלה
והוא חסדא וזהו תמץ עבדי דוד
יתאבשילוס תלי בבוטמא ויאמר יואב
לאיש המגיד לו והנה ראיתו ומדוע לא חביתו
שם ארצהו עלי לתת לך עשרה כסף וחסדה
אחת ויאמר יואב לגברא דמחוי ליה וזהא
חזיתא ומדיין לא מחיתתה תמץ ורמיתתה
לארעא וערלי פון למתן דך עסר סלעיין
דכסף ואספניקי חדא ויאמר האיש לא יואב
ולא אנכי שקל על כפליאלך כסף לאאשרלך
יהיאל בן המלך כי באזנינו צוה המלך אתך
ואתאבישי ואתאחיהואמר שומרו מינע
באבשילוס ויאמר גברא דיואב ואלו אנא
תקיל עלי דיאלף סלעיין דכסף לאאושיתיו

ל
ובת
ש

ה
ה

ל
ק

ל
הוא

אלי יד ה וסימנא ויעמד המלך שמות השבטים ב בן הנד בעיני ב בן וכל אסדר כות בגא ונתון הלבוש ו ויקרא ה וסימ אבשילוס אבשילוס ברזל

בְּכָר מֶלֶכָא אֲרִי קָדְמָנָא פְּקִיד מֶלֶכָא יִתֵּן
וְיִתְּ אֲבִי שֵׁי יִתְּ אִתִּי לִמִּימָר אֶסְתֵּמְרוּ לִי
בְּעוֹלָמָא בִּשְׁלֹם אוֹ עֵשִׂי תִי בְּנִפְשׁוֹ
שִׁקְרוּ וְכָל דְּבָר לֹא יִפְחֹד מִן הַמֶּלֶךְ וְאִתְּתִינֵהּ
מִנְּגִיד אוֹ עֲבָדִית בְּנִפְשֵׁי שִׁקְרָא וְכָל מַדְעָם
לֹא יִתְכַסֵּא מִן מֶלֶכָא וְאִתְּתִינֵהּ מִקְבִּיל
וְיֹאמֶר יוֹאב לֹא כֵן אֶחָד לִפְנֵי וְיִקְחֵהּ שִׁשְׁוֹ
שְׂבָטִים בְּכַפּוֹ וְיִתְקַעם בְּלִבֵּי אֲבִישׁ לֹם עוֹדֵנִי
חֵי בְּלִבֵּי הָאֱלֹהִים וְיֹאמֶר יוֹאב הֲלֹא מִכְּכֵן אֲנִי
אֲשֶׁרִי קָדְמָךְ וְנָסִיב תִּלְתָּא גִסְסִין בִּידֵיךְ
וְקַעֲנִיז בְּלִבֵּי אֲבִישׁ לֹם עַד כְּעֵץ קִיִּים נִגְוָה
בֹּטְמָא וְיִסְכּוּ עֲשֻׂרָה נְעָלִים נִשְׁאִי כִלְיָ
וְיֹאב וְיִכּוּ אֶת אֲבִישׁ לֹם וְיִמִּיתֵהוּ וְאֶסְתֵּמְרוּ
עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְיִתְּ אִתִּי לִמִּימָר אֶסְתֵּמְרוּ
אֲבִישׁ לֹם וְקִטְלוּהוּ וְיִתְקַע יוֹאב בְּשִׁפְרָה
וְיִשְׁכַּח עַם מִרְדָּךְ אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יִחַשְׁךָ
וְיֹאב אֶתְתַּחֲעַם וְיִתְקַע יוֹאב בְּשׁוֹפָרָא וְתִב
עֲמָא מִלְּמִרְדָּךְ בְּתֵר יִשְׂרָאֵל אֲרִי זַעֲרֵי יוֹאב
יִתְּ עֲמָא וְיִקְחֵהוּ אֶת אֲבִישׁ לֹם וְיִשְׁלֹכוּ אֹתוֹ
בְּיַעַר אֶלְהַפְחַת הַגִּדּוֹל וְיִצְבּוּ עָלָיו גִּלְגָּלִים
גִּדּוֹל מֵאֹד וְכָל יִשְׂרָאֵל לְגִסּוֹ אִישׁ לְאֹהֲלוֹ וְנִנְעוּ
יִתְּ אֲבִישׁ לֹם וְרָמוּ יִתִּיהָ בְּחוֹר שְׂאֵל גִּלְגָּלִים
רַבָּא וְאֶקִּימוּ עָלָיו דְּגוֹר אֲנִיז רַב לְחֹלָא וְכָל
יִשְׂרָאֵל אֲפֻלּוּ גִבּוֹר לְקֹרֵי וְיֹאב שִׁקְרָא
לְקַח וְיִצְבּוּ בְּתֵר יוֹאב אֶת מִצְבֵּית אֲשֶׁר בְּעַמְמָךְ
הַמֶּלֶךְ כִּי אֲמַר אִין לִי בֶן בְּעֵבֶר הַזֶּכֶר שְׁמִי

שי
ק

א

א
ח
ו
י

ל
ק

בחי
ל

וְיִקְרָא לְמִצְבֵּית עַל שְׁמוֹ וְיִקְרָא לָהּ יִתְּ אֲבִישׁ לֹם
עַד חֵיוֹס חֲזָה וְאֲבִישׁ לֹם נָסִיב וְאֶקִּימוּ לִיהָ
בְּחֵיוֹהִי יִתְּ קִמְתָּא דְּבִמִי שֶׁר מֶלֶכָא אֲרִי אֲמַר
לִית לִי בְּרִי קִיִּים כִּי לֹא אֲבִישׁ שְׁמִי וְקִרָא
לְקִמְתָּא עַל שְׁמִיהָ וְאִתְּתִינֵהּ לָהּ אֶת אֲבִישׁ לֹם
עַד יוֹמָא הַדִּין וְאִתְּתִינֵהּ בְּרִי צִדּוֹק
אֲמַר אֲרִי צִדּוֹק וְאֲבִישׁ לֹם אֶתְתִּינֵהּ כִּי שְׁפָטוּ
יְהוָה מִיָּד אֲבִישׁ וְאִתְּתִינֵהּ עַד צִדּוֹק אֲמַר
אֲרִי צִדּוֹק כְּעֵץ וְאֲבִישׁ יִתְּ מֶלֶכָא אֲרִי אֶתְפָּרַע
לִיהָ עַל מִידָּבָע לִי דְּבִי וְיֹאמֶר לִי יוֹאב לֹא
אִישׁ בְּשִׁרְיָה אֶתְתִּינֵהּ חֵיוֹס חֲזָה וְבִשְׁרֵית בְּיָס
אַחֲרֵי חֵיוֹס חֲזָה לֹא תִבְשֹׁר כִּי עַל בְּרִי הַמֶּלֶךְ
מִתְּיֹאמֶר לִיהָ יוֹאב לֹא גִבּוֹר כְּשֶׁר לְכַסְרָא אֶת
יוֹמָא הַדִּין וְתִכְסֹר בְּיוֹם אַחֲרָי וְיֹאמֶר הַדִּין
לֹא תִכְסֹר אֱלֹהִים דְּבִר מֶלֶכָא מִתְּיֹאמֶר
יוֹאב לְכֹשִׁי לְדִּי הַגִּדּוֹל לְמִלְּךָ אֲשֶׁר רָאִיתָהּ
וְיִשְׁתַּחֲוֶה כֹּשִׁי לִי וְיֹאב וְיִרְקֵץ וְיֹאמֶר יוֹאב
לְכֹשִׁי אִין לִי לְמֶלֶכָא דְּחֵיוֹס וְסִגִּיד
כֹּשִׁי לִי וְיֹאב וְרַחֲסֵי וְיִסַּף עוֹד אֲחִימַעַץ בֶּן
צִדּוֹק וְיֹאמֶר אֲלֵיוֹ אֲבִי הִי מִה אֲרִי צִדּוֹק אֲמַר
אֲנִי אַחֲרֵי הַכֹּשִׁי וְיֹאמֶר יוֹאב לְמִה אֲרִי אֲמַר
רֵץ בְּנִי וְלִכְהָ אִין בְּשׁוֹרָה מוֹצֵאת וְאֹסִיף
עוֹד אֲחִימַעַץ בְּרִי צִדּוֹק וְיֹאמֶר לִי וְיֹאב וְיֹאמֶר
מֵא אֲרִי צִדּוֹק כְּעֵץ אֶתְתִּינֵהּ בְּתֵר כֹּשִׁי וְיֹאמֶר
יוֹאב לְמֵא רֵץ אֶת רַחֲסֵי בְרִי דִּלְךָ לִיתְכַסּוּא
מִתִּיהָ בְּאִין יִהְיֶה צִדּוֹק וְיֹאמֶר לִי וְיֹאב וְיֹאמֶר

ב
ח
מ
ו
ח

ב
ק
ו
ל
כ

ל
מ
ב

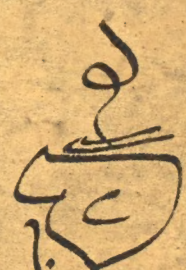
ל

א

אחימעץ הנה הכפר ויעבר את הכפר וישיוו
מא ארהוט ואמר ליה רהיט ורהיט אחימעץ
באורח מישרא וקדים יתכוש ויך ויך יושב
בין שני השערים וילך הצפה אל הגה שעל
אלה חומות וישא את עינו וירא והנה איש
בן לבדו וזויד יתכבץ תליץ תרעם וזהו
סכואה על אבר תרעם על שורא וזקף ית
עינוהי וחזא והא גברא רהיט בלחודוהי
ויקרא הצפה ויגד למלך ויאמר המלך אם
לכדו בשורה בפניו וילך הלך וקרב וקרא
סכואה וזויד למלכא ואמר מלכא אסנלח וזויד
הוא בסורתא פומיה ואזל מיזל וזקריב
וירא הצפה איש אחר רץ ויקרא הצפה אל
השער ויאמר הנה איש רץ לכדו ויאמר
המלך גסזה מבשרי וחזא סכואה גברא
אחר נא רהיט וקרא סכואה לנטר תרעם
ואמר הא גברא רהיט בלחודוהי ואמר מלכא
אף דין מבסר ויאמר הצפה אנ ראה את
מרוצת הראשון כמרצת אחימעץ בן צדוק
ויאמר המלך אי שטוב זה ואל בשורה טובה
יבא ואמר סכואה אנא חזי יתרה טאדקמא
כרהטא ואחימעץ בר צדוק ואמר מלכא
גבר טב דין ואף בסורא טבא ייתי ויקרא
אחימעץ ויאמר אלה המלך שלום וישתחו
למלך לאפיו ארצה ויאמר ברוך
יהוה אלהיך אשר סגר את האנשים אשר

ל
ג

ל

חפ

השתחוויה
לאפיו
ג

נשא ואת ידס בארבע המלך וקרא אחימעץ
ואמר למלכא שלום וסגיד למלכא על אפוד
על ארעא ואמר בריך יי אלהך דמסר ית
יתגברא וארימו יתידהוין ברבונא מלכא
ויאמר המלך שלום לנער
לא בשלום ויאמר אחימעץ ראי תי ההמוין
הגדול שלח את עבד המלך יואב ואת
עבדך ולא ידעתי מה יאמר מלכא שלום
לעולימא לא בשלום ואמר אחימעץ חזוני
המונא סגיא חבתי דשלח עבדא מלכא
יואב ית עבדך ולא ידעתי מא ויאמר המלך
סבחת צבחה ויסקבו עמך ויאמר מלכא
אסתחר את עתך כדן ואסתחר וקם והנה
הכניס המלך כישפטך יהודה היום מיד בלחמם
עליך והא כושי אתא ואמר כושי יתבסר
רבונא מלכא ארי את פרעך יי יומא דין
מיד כל דקמו עלך ויאמר המלך אל
הכושי השלום לנער לא בשלום ויאמר
הכושי יהיו כנעראי בי ארבע המלך וכל
אשר קמו עליך לרעה ויאמר מלכא כושי
השלום לעולימא לא בשלום ואמר כושי
יהוין כנעראי סנאי רבונא מלכא וכל
דקמו עלך לבישא
וירגז המלך ויעל על עליית השער ויבך
וכה אמר בלכתו בנא בשלום בנע

למימר מלכא שיזבנא מיד בעלי דבנא וזווא
פרקנא מידא דפולשתאי וכעץ ערקמן אדעא
מלות אבשלום ואבשלום אשר משחנו עליו
מת במלחמה ועתה למחאתם מחר שיש להשיב
את המלך ואבשלום דמ שחנא עלנא מית
בקרנא וכעץ למא אתון שתקיין לאתנא ית
מלכא וזה המלך דוד שילח
אל צדוק ואלא ביתר הכהנים לאמר דוד ואל
זקני יהודה לאמר למחאתיה ואחרנים להשיב
את המלך אל ביתו ודוד ברי ישראל לבא אל
המלך אל ביתו ומלכא דוד שילח אל צדוק
ולא ביתר כהנא למימר מלילו עס סבי יהודה
למימר למא תהון בתראין לאתנא ית מלכא
לבייתיה ופתגם כלי ישראל לאתא לות מלכא
לבייתיה אחיאתם עצמי ובשרי אתם ומה
תהיו אחרנים להשיב את המלך אחיאתון
קרני ובשרי אתון ולמא תהון בתראין
לאתנא ית מלכא ולעמ שא תמרו ואלא עצמי
ובשרי אתה כה יעשה לי אלהים וכי יסיר
אסלא שר צבא תהיה לפני כלתמים תחת
יוצא ולעמ שא תמרו ואלא קריני ובשרי את
כדין יעביד ליני וכדין יסיר אסלא תבחינא
תהי קדמי כל ימי חלק יואב ויטאת לבב
כלאיש יהודה כאיש אחד וישלחו אל המלך
שוב אתה וכל עבדיך ואתפני לבא וכל אנשי
יהודה כגברא חד ושלחו למלכא תוב אתונל

ל
ח
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל

ל
ח
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל

עבדך וישב המלך ויבא עד הירדן ויהודה
בא בגלגלה ללכת לקראת המלך להעבירות
המלך את הירדן ויתכב מלכא ואתא עד ירדנא
ודבית יהודה אתו לגלגלא למייל לקדמות
מלכא לאעברא ית מלכא ית ירדנא וימחר
שמעי בצגרא בצת ימינא אשר מבחורים
וירד עסאיש יהודה לקראת המלך דוד וזאוו
שמעי בצגרא בצד שיכט בצמין דמי ערלמת
ונחת עסאיש יהודה לקדמות מלכא דוד
ואלף איש עמו מבנימין וצבא נער בית
שאול ווחמשת עשר בניו ועשרים עבדין
אתו ויצלחו הירדן לפני המלך ואלף גברא
עמיה משבטא דבית בנימין וצבא עורלימא
עבדוהי עמיה וגזו ירדנא קדם מלכא ועברו
העברה לעביר את בית המלך ולעשות חטוב
בעינו ושמעי בצגרא נפל לפני המלך בעינו
בירדן ואעברו מגזתא לאעברא ית בית
מלכא ולמ עבד דתקיין בעינוהי ושמעי בצד
גרא נפל קדם מלכא כמעבריה בירדנא ואמו
אלה המלך אליה שבלי אדני עון ואלתזכר
את אשר העוה עבדך ביום אשר יצא אדני
המלך מירושלם לשום המלך אל לבו
ואמר למלכא לא יחשיב עלי דילי ונניחנא
ולא תדכר ית דסרח עבדך ביום מאגלא רנני
מלכא מירושלם לשואח מלכא על לביה

ל
ח
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל

מנהל אהרן שם במדבר צירוש ש"ס. - שריס ח' בל"ג. - וסימנ: - קדמו שריס בחוללים בקול ובנרות ושיתו בקינותיהם ומחוצה י. - והנה כלל וסימנ:

ואעפ"ו יתמלכא ויתאנש בתייה יתיהדנא
 וכל גברי דויד עמיהו ויען כל
 איש יהודה על איש ישראל כיקרוב חמין
 אליהם ולמה זה חרה לך על הדבר הזה האכול
 אכלנו מזמח מלך אסנשא את נשוא לנו ואת נכ
 כל אנשי יהודה על אנשי ישראל אדי קריב
 לימלכא מן דילך ולמאדנך תקיף רך על
 פתגמא הדין המיכל לאכלנא מנכסי מלכא
 אסמחנא מני לנא ויען איש
 ישראל את איש יהודה ויאמר עשר ידות
 לי במלך וגם בדוראני ממך ומדנה קרתני
 ולא היה דברי ראשון לי להשיב את מלכא
 ויקשודבר איש יהודה מדבר איש ישראל
 ואמר כלל איש יהודה ויאמר עמיהו
 חולקין אית לי במלכא ואם בדויד אנא רענא
 מנך ומדין אישיטתני ולא הוה פתגמי קדמונא
 לי לאתבא יתמלכי ותקיף פתגם אנשי יהודה
 מפתגם אנשי ישראל וישם מקרא
 איש בלי ער ושמון שבע בצבצרי אישימיני
 ויתקע בשופר ויאמר איך לנו חלק בדור
 ולא נחלה לנו בצבצרי אישי לאהלין ישראל
 ואתמך אתערע גבר רשיע ושמיה שבע צר
 בבדי גברא משבטא דבית בנימין ותקע
 בשופר ואמר לית לנא חולק בדויד ולא
 אחסנא לנא בצרי ישי גבר לקרויה ישראלי
 ויעל כל איש ישראל למאחרי דוד אחרי שבע

בצבצרי ואיש יהודה דבקו במלכא מן חירדן
 ועד ירושלים ואסתלק כל אנשי ישראל מבאר
 דויד למיזל בתר שבע צר בבדי ואנשי יהודה
 לזו עם מלכא מן ירדנא ועד ירושלים ויצא
 דוד אל בית ירושלים ויקחה מלך את עשר נשי
 פלגשים אשר הניח לשמור הבית ויתגס בית
 משמרתו כלכלם ואליהם לאבא ורתה ייעה
 צריות עריוס מתקן אלמנות חיות ואתא דוד
 לביתיה לירושלים ודבר מלכא יתעסר נשי
 דחין דשכק למטר ביתא ומנינך בית מטא
 ומסובר להון ולותהון לא עלה ואתה נטירך
 ומתקרך עד יום מותהון ארמלך דבער להון
 קיים ויאמר המלך אל עמשה
 הזעקל את איש יהודה שלשת ימים ואתה
 פה עמך ואמר מלכא לעמשה כנוש קדמי
 יתאנש יהודה תלתא יומין ואתה לא קום וילך
 עמשה להזעיק את יהודה ויחר מן המושע
 אשר יערן ואזל עמשה למכנש יתד בית
 יהודה ואחר מן זמנא ואמר ליה
 ויאמר דוד אל אבישי עתה יוע
 לנו שבע בצבצרי מצאש לוס אתה קח את
 עבדי אדניך ודרק אחרי פקמץ אלו עקרים
 בצרות וזה ציל עינינו ואמר דויד לאבישי כען
 דלמא יבאש לנא שבע צר בבדי מן אבש לוס
 את צר יתעבדי רבונך ודרק בתרוהי דלמא
 ישכח ליה קרויך כריכך ויעיק לנא ויצא אחרינו

ו
 ח
 ג
 ו
 ח
 ו
 ח
 ו
 ח

ויוחד
 פ

ואליהם ב חו מל וחו חס וסימנ - ואליהם תזמור ואליהם לאבא - במלכא ב וסימנ - דבקו והנשבעים יגלו - וה ציל א וסימ עיכנו גנון ממשור א

אנשי יואב ודברתי ודברתי וכל הגברים ויצאו
מירושלם לדרך אחרי שבע בברי ונפקו
בתרועה גברי יואב וקשת יואב וכל גדא
ונפקו מירושלם למרדף בדרך שבע בברי
הם עשה אפן הגדול אשר בגבעון ועמשה
באלפיהם ויואב חבור מדין לשון ועל חבור
חרב מצמדת על מתניו בתערה והוא יצא
ותפיל אנון עס אבנא רבא דבגבעון ועמשה
אתי לאפיהון ויואב אסיר מחרץ לבי שוחר
ועלוי אספניקי חרב מחרץ על חרציה בלתי
והוא אפילו פסע ויאמר יואב לעמשה שלום
אתה אחי ותחזיר ימיך יואב בזקן עמשה
לנשקלו ויאמר יואב לעמשה שלום את אחי
ואחדת יד ימיך יואב בדקנא עמשה למנשק
ליה ועמשה לא נשמר בחרב אשר ביד יואב
ויפדה בזה אלהים שוי שפך מעיו ארצה ולא
שנה לו וימת ויואב אפשי אחיו לדרך אחרי
שבע בברי ועמשה לא אסתמר בחרב
דביד יואב ומחה בזה בסטר ירכיה ושפך
מעוהו לארעא ולא תנא ליה ומיד ויואב
ואבשי אחוהי רדפו בדרך שבע בברי
ואיש עמד עליו מנעדי ויאמר מישור
חפץ ביואב ומישור לדרך אחרי יואב וגבא
קאים עלוי מעולימי יואב ואמר מן דרעי
ביואב ומן דלדיד ייזיל בדרך יואב ועמשה
מתגלל בדם בתוך המסלה וירא האיש כי עמ

ג ו עליו
ח

ל
ח
11

ל
בטעם

ל

ל
וח

ל בשו ג חס וסימנא — חמרא ויואב ערפלא — הגה ג ב מל וחד חס וסימנא — באשר אשר הוגה יג כי את הוגה ורחס כרב חסדן —

כל העם ויסב את עמשה מן המסלה השדה
וישילך עליו בגד באשר ראה בלהבא עליו
ועמשה יעמשה מטרף בדמא בגו כי עשה
והוא גבא ארי קס כל עמא ואסחר ית עמשה
מן כעשה לחקלא ורמא עלוי לבי עשה
חזא כל דאתי עלוי וקאים ופאשר הגה מן
המסלה עבר כל איש אחרי יואב לדרך אחרי
שבע בברי כד אפניה מן כעשה עבר
גבא בדרך יואב למרדף בדרך שבע בברי
ויעבר בבר שבטי ישראל אלה ובית מעכה
וכל הבריס ויקלחו ויבא אף אחרי ויעבר כל
שבטי ישראל לאל לבית מעכה וכל זון
ואתכנישו ואתו אף אנו בתרועה ויצאו ויצרו
עליו ויאמר יואב לעמשה שלום
העיר ותעמד בחל וכל העם אשר אתי יואב
משחיתים להפיל החומה ואתו וצרו עלוי
באל לבית מעכה וצברו מליתא על קריתא
ואקפה משריץ וכל עמא דעם יואב מתעשתן
לחבא שורא ויתקרא אשה חכמה מזדה עיר
שמעו שמעו אמרו ואל יואב קרב עד דעה
וארברה אליך וקרת אתתא חכימתא מן
קרתא שמעו שמעו אמרו כעץ ליואב קרב
עד חכא ואמליל לעמד ויקרב אליה ותאמר
האשה האתה יואב ואמר אני ותאמר לו
שמעו דברי אמרת ויאמר שמעו אנכי וקרב
לו ותהא זאמרת אתתא את יואב ואמר אנא

ג
ב
מל
וח
ח

ויקהל
ק

ל
ה
ח
ב לש

ל בשו ג חס וסימנא — חמרא ויואב ערפלא — הגה ג ב מל וחד חס וסימנא — באשר אשר הוגה יג כי את הוגה ורחס כרב חסדן —

ואמר לה שמה פתגמי אמר ואמר שמע
אנא ואתאמר לאמר דבר ידברו בראשונה
לאמר שאלו ישראל כל וכן התמו ואמרת
למימר אדבר כעין מאדכתיב בספר אורייתא
למשאל בקרתא בקדמין למימר הסדין הזה
לך למשאל לאכלאם משלמין אנכי שלמי
אמוני ישראל אתה מבקש להמית עיר ואם
בישראל למה תכלע נחלת יתוהו אנחנא
משלמין בהימנותא עם ישראל את בני
לחלא קרתא דהיא כרך רבואמא בישראל
למא תקלקל אחסנת עמא דניי

ואתא דלית כל עמא בחמתה ופסקו יתריש
שבע בדבריו ודמו דלית יואב ותקע בשופר
ואתבדלו מעל קרתא גבר לקדוהו יואב את
לירושלם ללית מלכא ויואב
אלכיה צבא ישראל ונבנה בן יהוידע על
הכר וועל הפלתי יואב ממנא על כלילא
דישראל ונבנה בר יהוידע ממנא על קשתא
ועל קלעיא ואדורס על המס ויהו שפט בן
אחילור המזכיר ואדורס ממנא על מסקי
מסין ויהו שפט בן אחילור ממנא על דברעא
ושא ספר וצדוק אביתר כהנים ושוא ספר
וצדוק אביתר כהנא וגם עיראליהו הית
כהן לדוד ואם עיראליהו מתקוע הזה רב לדוד
ויהירע בבימי דוד שלש
שנים שנה אחרי שנתו יצא את בני יתוהו
ויאמר יהוה אל שאול ואל ביתה דמס
על אשר המית את הגבענים וזהו כפנא בימי
דוד תלת שנין שותא בתר שותא ובעא דוד
רחמין מן קדם יי ואמר יי על שאול ועל
בית חייבי קטול על דקטולית גבעונא וימקרא
המלך לגבענים ויאמר אליהם והגבענים
לא מבני ישראל המה כי אם מיתר האמרי
ובני ישראל נשבעו להם ויפקש שאול להחיתם
בקנאתו לבני ישראל ויהודה וקרא מלכא
לגבעונא ואמר להון וגבעונא לא מבני ישראל
אנן אלהין משאר אמורא ובני ישראל קיימו

בליש
הכרת
ק

ושוא
ק

21

ל

אמר ויהודה וקרא מלכא
לגבעונא ואמר להון וגבעונא לא מבני ישראל
אנן אלהין משאר אמורא ובני ישראל קיימו

וישן יואב ויאמר חליה חליה
ליאסא בלע ואם אשחית ואתע יואב אמר
חטא לי אסמקתי ויהוה ואלקתי
כי איש מה ראפרים שבע בן בכרי שמונשא
ידו במלך בדוד תנואתו לבדו ואלכה מעל
העיר ותאמר האשה אליה וכן ראשו
משלך אליך בעד החומה ולא כין פתגמא
ארי גברא מטרורא בית אפרים שבע בר
בכרי שמה אריס ידיה במלכא בדוד חבו
יתיה בלחודוהי ואהך מעל קרתא ואמרת
אתתא לי ואתה ארישיה מתרמי לך מן
שורא ויתבואה אשה אלכלה עס בכחמתו
ויברתו את ראש שבע בן בכרי וישלכוהו
יואב ותקע בשפון ופצו מעלה עיראיש
לאחלי ויואב שבירושלם אלה המלך ואתת

ומל

ומל

ל

ומל

ומל

ומל

להוץ ובעת שאול לקטל אותה הוץ בדקני לבני
 ישראל ויהודה ויאמר דוד לא הגעניס מה
 אעשה לכם ובמה אכפר וברכו את נחלת
 יהוה ואמר דוד לגבעוני מאמא עבד לכוין
 ובמא אכפר וברכו ויתאחסנת עמא רגני
 ויאמרו לו הגבענים איך לי בספר וזה כל עם
 שאול ועם ביתו ואיך לנו איש להמית בשאול
 ויאמר מה אתם אמרים אעשה לכם ואמרו
 ליה גבעוני לית אנהנא צריכיך למסנכסר
 וזהב מן שאול למזכר ביתה ואף לא אנש למקטל
 בישראל ואמר מא אתו אמרין אעבד לכוין
 ויאמרו לא המלך האיש אשר כלנו ואשר
 דמה לנו נשמנו מחת צב ככל גבול ישראל
 ואמרו למלכא גברא שיעינא ודדשיב
 עלנא אשתי צינא מלמד בכל חוס ארעא
 דישראל וינתן לנו שבעה אנשים מבכירי
 והוקענום ליהוה בגבעת שאול בחיר יהוה
 ויאמר המלך אנן אתך יתהוץ לנא שבעה
 גבריך מבנוהי ונצלונו קדם עי בגבעתא
 דישראל כחירא ויאמר מלכא אנתן
 ויחמל המלך על מפעל שבת בך והונתן בך
 שאול על שבעת יהוה אשר בינתם בין דוד
 ובין יהונתן בן שאול וחם מלכא על מפעל שבת
 בך והונתן בך שאול על שבעתא עי דבניו
 בין דוד ובין יהונתן בן שאול ויקח המלך
 את שני בנ רצפה בת איה אשר ילדה לשאול

2
 לכו
 1
 יתן
 2
 ונל
 2
 ושבועת

תם והמה
 ק
 נה בתחלה
 ק
 2
 2
 בליע

אום שמח

את ארמך ואת מפעל שבת ואת חמשת בני
 מיכל בת שאול אשר ילדה לעדריאל בן
 ברזלי המחתותי ודבר מלכא יתתריץ בנ
 רצפה בת איה די לידת לשאול ויתאחסנת
 מפעל שבת ויתחמ שבע מירב רבא את
 מיכל בת שאול וילידת לעדריאל בן ברזלי
 ומהחולות ויתגס ביד הגבענים ויקעס בחר
 לפני יהוה ויפלו שבעתים יחד והם המות
 בימי קציר ברשעים תחלת קציר שערם
 ומסרנו ביד גבעוני ויצלנו בטורא קדם
 עי ונפלו שבעת הוץ כחא ואנו אתקטלו
 ביום חצא בקד מאיך בש יד יתחצד סערין
 ותקח רצפה בת איה אתה שקות טהור ויהא
 הצור המחתותי בן שבעת
 השמים ולא נתנה עוף השמים לטח עליהם
 יומם ואתחתיה שדה לילה ונס ברת רצפה
 בת איה יתסקא ופרסתיה לך על סנא משווא
 חצא עד דנחת עליה הוץ מטורא מן שמיא
 ולא שבקת עופא דשמיא למנח עליה הוץ
 ביממא ויתחית ברא בליליא ויגר לרור את
 אשר עשתה רצפה בת איה פילגש שאול
 ואת חוה דדוד ית עבדת רצפה בת איה
 לחינתא די שאול ויילך דוד ויקח את עצמות
 שאול ואת עצמות יהונתן בנו מאת בעלי
 יבש גלעד אשר גנבו אתם מרחב בית שן
 אשר תלוס שם חפשיים ביום חכות פלשתים

וברכו ב וסימג - מות נחלת יג וברכו את יג - כל לשון צור הצור על קרי צמח חל וסימג ותטהו לה הביטו חל צור ישראל - נתן ג וסימג ומטר נתן

את שאול בגלבוע ואזל דוד ונסתב ית גרמי
 שאול וית גרמי יהונתן בריה מלח ית צב
 ובישגלעד דגנבו ית חוז משורא בית שן
 דצלבון תמך פלשתאי בזמא דקטלו
 פלשתאי ית שאול בגלבוע ויעל משם את
 עצמות שאול ואת עצמות יהונתן בגלגל
 את עצמות המוקעים ואסיק מתמך ית
 גרמי שאול וית גרמי יהונתן בריה וכתשו
 ית גרמי צלביא ויקברו את עצמות שאול
 ויהונתן בנו בארץ בנימין בצלע בקבר
 קישאציו ויעשו כל אשר צוה המלך ויעתק
 אלהים לארץ אחרי כן וקברו ית גרמי שאול
 ויהונתן בריה בארע שיבט בנימין בצלע
 בקבר ויהי כן ויהי כן ויהי כן
 וקברו ית צלח דיר ארעא בתר כין
 ויתח יעור מלחמה
 לפלשתים את ישראל וירד דוד ויעבדיו
 עמו וילחמו את פלשתים ויעקדו ויהיה
 עוד קרבא לפלשתאי עם ישראל ונחת
 דוד ועבדיו עמיהו אגיו קרבא עם פלשתאי
 ואשת להי דוד וישבו בצבא אשר בלוי
 הרפה ומשקל קינו שלש מאות משקל
 נחשת והוא חגור חדש ויאהר להבות את
 דוד ויושבי בצבא בני גברא ומתקלסו ענה
 מתקל תלת מאה סלעין דנחשוא והוא אסור
 אספניקי חתא ואמר למקטל ית דוד

ויעזר לאבישי בן צרויה ויהי אתה פלשת
 וימתהו אז נשבעו אנשי דוד לאמר לא
 תצא עוד אתנו למלחמה ולא תבכה אתנו
 ישראל ונסתב ית אבישי בריה ויהיה ומהא
 ית פלשתא וקטל ית צביז קיימו גברי דוד
 ליה למימר לא תפוק עוד עמנא לקרבא ולא
 תספי ית מלכותא דישא לא
 ויהי אחרי כן ויתח יעור המלחמה
 בגוב עם פלשתים אז הפה סבב לחשתא
 סף אשר בלוי הרפה ויהיה בתר כין ויהיה
 עוד קרבא בגוב עם פלשתאי בביז קטלסו
 רמך חושת ית סף בצבא גברא
 ויתח יעור המלחמה בגוב עם
 פלשתים וילחמו את ישראל וירד דוד ויעבדיו
 תלחמי את גלית הגת ויעק חניתו כמבור
 ארמים ויהיה עוד קרבא בגוב עם פלשתאי
 וקטל דוד בריה ישימחי ברוכית בית מקדשא
 ית גלית גתא והוא ערמוניתיה באכסך
 דגד דאין ויתח יעור מלחמה
 ויהי איש מדין ואצבעת ידיו ואצבעת רגליו
 שש ושש עשרים וארבע מספר וגס הוא
 ילד לתרפה ויהיה עוד קרבא בגת ויהיה גבר
 דמשחץ ואצבעת ידיו ואצבעת רגלו ויהי
 שיתרשית עסרין וארבע מנין וארם הוא
 את ליד לגברא ויחרף את ישראל ויבחו
 יהונתן בן שמעי אחי דוד וחסיד ית ישראל

ב
 ח
 ב

מדון
 ק

שמעה
 ק

ויעזר ה' וסימנ' יצחק ויקברו ותעצר המגפה ונצמחה ותפלל אליו - וילדי צחם בלש' וסימנ' - חזק חזק בלוי וגם בלוי הענק רחמינו שם

כלתם ואכלם ואמחצם ולא יקמוץ
ויפלו תחת רגלי ותאדני חיל למלחמה
תכריע קמי תחתני ואיני
תתה לי ערך משנאי ואצמיתם
ישעו ואיך משיע אל יהוה ולא ענם
ואשחקם בעפר ארץ כטיט חוצות ארקם
ארקעם ותפלטני מריבי עמי תשמוני
לראש גוים עם לא ידעתי יעבדני
בני נכר יתפח שולי לשמע
אזני ישמעו לי בני נכר יבולו ויחגדו
ממסגרותם חיהוה וברוך צורי וירם
אלהי צור ישעני האל הנתן נקמות
לי ומרי עמים תחתני ומציאי
מאני תצילני על כן אודך יהוה בגוים
ולשמך אצמר מגדולי שועות
מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם
וידבר

קדני בפרקניה סמכני רהוה מימריה סמך
לי כד הויתי עריקמן קדם רפי פרקני מעלי
דכני ואף מיד כל חטופין פריק יתי אמר
דויד בת שבחא אנא מצלי קדם ב' ובכל ענין
מעלי דכני פריק יתי ארי אקיפתני עקא
כאתא דיתכא על מתכא וזחיל דית לה דמילד
זהא מסכנא לממת סיעת היינין בעיתת יתי
משדית רשיעין אקפוני קדמוני דמזינין
במני קטול אמר דויד כד עיקא לי אנא מצלי
קדם ב' וקדם אלהי אנא מתחנן ומקביל מה עלי
צלותי ובעותי קדמוני מתעבדא ואתרגיפת
ואתרגושת אדעא שכלולי שמיא עבר
ואתרגינו ארית תקיף רגזיה סליק דויד
דפרעה כתננא קדמוני בכיך שדח רגזיה
כאי ש' ודכני קדמוני משיעא מופתו
כגמריץ דנור דלקא ממימריה וארנין שמא
ואתגלי יקריה דענן אמסטא כיכש קדמוני
ואתגלי בגבורתיה על כל רובין קליליך ודבר
בתקוף על כנפי רוחא אשרי שיכנתיה
בערפילא ענן יקר סחור סחור ליה מחיתמן
תקיפין מרכפת עננין קליליך ברום ערמא
מזין יקריה מבהקין שמי שמיא מזופיתיה
כגמריץ דנור דלקא ממימריה אכלימן שמא
ב' ועל אה ארים מימריה ושלח מחתניה
כגריץ וברגזין ברקין ושגי שנוץ ואתחזין
עמקי ימא שכלולי תכל במזופיתא מן קדם

מגדולי שועות

מתידיב לנא תקוף ופרקן ומרמס אלה תקוף
 פרקנא אלהא דעבד פורענותא ליתנא
 עממיא דקיימין לאבא שא ליתחיתין ופרקי
 מסנא ועלדקיימין לאבא שא לי תגברנא
 מגוג ומשרית עממיא חטופין דעמין
 תשיצנא עלכין אידו קדמך שיבעממא
 ולשמך אימר תשכחא מסגי דמעבד פרקן
 עם מלכיה ועבד טיבו למשיחיה דרדי
 ולרעה עד עולם

ואלה דברי דוד האחרונים
 דוד בן ישי וגאם הגבר הקם על משיח אלה
 יעקב וגנים זמרות ישראל ואלין מתגמי
 נבואת דוד דא תנבי לסוף עולם ריזמי
 נחמא ~~למלך ישראל~~ דוד בן ישי
 ואמר גברא דמרבא למלכו משיח במימר
 אלהיה דיעקב ותקין לממני בחיך בסים
 תשכחנה דישאל ירח יהוה דבדכיומלא
 על לשונך אמר דוד ברוח נבואה קדם בני
 אנא ממילא ליין ופתגמי קדשיה בפומי
 אנא סדר אמר אלהי ישראל לך דבך צור
 ישראל מושל באדם צדיק מושל דאית
 אלהים אמר דוד אלהא דישאל ערלי
 מלילת קיפא דישאל דשליט בבני אנשא
 קושטא דאין אמר למנאח לי מלכא הוא
 משיחא עתיד דיקום וישלוט בדהלתא דשי
 ובאור בקר ירח שמש בקר לא עבות ממנה

ג
ב
מל
ק
שוב

ג
מל

דמנ

ממסר דשא מארץ טוביכוץ צדיק לא
 עבדתו לכוץ עובדין טביק דאחז עתדין
 לאהרא בזיהור יקרבוץ כניהור צפרא
 דאזיל לתקין וכשמשא דעתיד לאהרא
 בזיהור יקר יה עלחד תלת מאה ארבעין
 ותלתא כניהור שבעת יומיא יתיר מכדיין
 תתרכוץ וייטב לכוץ דהויתוץ מחמדיין לשני
 נחמא דאיתין האבא כרא דמסבר בשני
 בצרתא דייחיות מטרא עלאד עאכילא כן
 ביתי עמאל ~~בבית עולם שם לי ערוכה~~
 בכלושמרה כילישעי וכלחפץ כילא
 יצמיח אמר דוד יתיר מכדיין ביתי קדם
 ארי קים עולם קיים לי למחוי מלכו דני
 קיימא כמא דקיימין סדרי בראשית ונטיא
 לעלמא דאיתא דארי כל צורכו וכל בעות קדמו
 מתעבדין בכין כל מלכו עוד לקברה לא
 תתקיים וכלי ערפק מנן בלהם כילא כין
 יקחיו ורשי ענא עבדי חטאה דמן לכוזין
 דמפקחין רכיכין למקסן וכד אנש חאים
 עליהון ושביק להון אזלין ותקפיץ עד דלת
 אפשיך למקרב להון ביד ואישליג עבהם
 ימלא ברזל ועץ חנית ופאש שרון ישורפו
 בשבת ואף כין כל אנש דמשרי למקרב
 בחוכין אזלין ותקפיץ עלוהי עד דחפץ ליה
 כלבוש דברזל לא יכלין ליה באני מורנין
 ולומחין בכין לית פורענותהון ביד אנש

ג
ב
מל
ק
שוב

ג
ב
מל
ק
שוב

ג
ב
מל
ק
שוב

יראת אלהים ג וסימנ - דין צדיק מפני חרבתו ודבכיה וחרבכתו - בכל וסימנ - פרא ואברהם ערוכה ויתרון ויכלו והעשר ומלכא -

אלהיך באי שותא עתידין אתו קרא יתקדו
 באתגלאה בית דינא רבא למתב על כרסי
 דינא למדן יתעלמא אלהי שמו
 הגבירים אשר לדור ישוב בשבת תחנמניאש
 השלישי הוא עדין העצני על שמנה מאות
 חלל בפעם אחד אליך שמהתגבריא רחוק
 עם דויד גברא ריש משריתא יתב על כרסי
 דינא וכלנביא וסביא מקפין ליה משיח
 במשיח קדשא בחיר ומפנק שפיר בריויה
 ויא בחזויה חכים בחכמתא וסכלתן בעיצא
 גבר בגבורתא ריש גבריא הוא מתקן במני
 זינא נפיק בפום קלא ונצח בקרבא ומתניב
 עלידי מורניתה תמני מאה קטילין בזמן
 חדא ואחרן אלעזר בן דודי בצאח חי בשלש
 גברים עם דוד בחרפם בפלשתים נאספו
 שם למלחמה ויעלו איש ישראל ובתרוו
 אלעזר בר דודו בראחו חי בתלתא גבריא
 עם דויד כד חסידו פלשתאי ואתכעשו תמן
 לאגחא קרבא וסליקו אנשי ישראל והוא קם
 ויך בפלשתים עד כי געה ידו ותדבק ידו אל
 החרב ויעש יהוה תשועה גדולה ביס הוא
 והעם ישבו אחריו אך לפשיט הוא קסוקטל
 בפלשתאי עד דלא יאיתידה ואביתקתידה
 עם חרבא ועבד יי פרקנא רבא בימא הוא
 ועמא תבו בתרוה ברם לחלצא קטיליא
 ואחרן שמה בצאחא הררי ואספו

ז
 ריע
 פיס
 בנבי
 וח
 אחת
 ק

ריו
 ק
 ק
 הגברים
 ק

ח
 חס

ואחרין
 ק
 בספ

שלשה
 ק

מבור
 ק

מבור
 ק

פלשתים לחיהויה יסם חלקתה שדה מלאה
 עד שישוה עסקם מפני פלשתים ובתרוו
 שמה בר אבי טוראד ואתכעשו פלשתאי
 לחיהויה ותתמך אחסנת חקלא מרליא
 טלופחין ועמא אפך מן קדם פלשתאי
 ויתיצב בתוך חלקהו ויחלץ ויך את פלשתים
 ויעש יהוה תשועה גדולה ואתעתר בגו
 אחסנתא ושיצבה וקטלית פלשתאי ועבד
 יי פרקנא רבא וירדו שלישי מה שלישים
 ראשונים ואלק ציראלדוד אל מערת
 ערלם וחית פלשתים חנה בעמק רפאים
 ונחתו תלתא גבריא מגברי ריש משריתא
 ואתו לחצא לות דוד למערת עד לסומשרית
 פלשתאי שו אבמ שו אבמ שו אבמ
 במצודה ומצב פלשתים אצבית לחס ודוד
 בכין בחקרא ואסטרטיג פלשתאי בכין בית
 לחס ויתאנה דוד ויאמר מי ישקני מים
 מבאר בית לחס אשר בשער וחס מידת
 נפשא דדוד ואמר מן ישקני מים מגובא
 רבית לחס דבתרעא ויבקעו שלישי
 הגברים במחנה פלשתים וישאבו מים
 מבאר בית לחס אשר בשער וישאו ויבאו
 אל דוד ולא אכלו לשתותם ויסק אתם ליהוה
 ובזעו תלתא גבריא במשרית פלשתאי ומן
 מים מגובא רבית לחס דבתרעא ונסבו ואתו
 לות דוד ולא אכלו לשתותם ויאמר לנסב

הררי בצפון וסימנתי שמה בן אגת הררי בתי אחימאס האררי בתי מעשתי ה חס בליש וסימנתי חללה לך וישא מהדן ונכדו ואתי צוה חללה לך

1000

३
३॥
३॥

השלשה
פ

1.4

۱۵۱

והוא

ואמר

子

הבן
א

۲

10

איש

5

1

בעקד מ

ז' זבין חד בחד ולית זוגיה וסימנ: מקבצאל מן קבצאל דדב יג מדמעה מן למעה ממזיא מן מוצא מקדמת דענ מן קדמת דדניא ומזא ומן מז ומקמי

שִׁמְהָהָרָרִי אֲחִיאֶסְכָּךְ שָׂרָר הָאָרְרִי שִׁמְהָ
טוֹרָאָה אֲחִיאֶסְכָּךְ שָׂרָר דְּמִיָּהָר גְּבוּהָה
אֲלִיכָלֵט בְּקָא חֶסֶד בְּקָה מַעֲכָתִי אֲלִיעַם
בְּקָא חִיתָּפֶל הַגִּילָנִי אֲלִיכָלֵט בְּרֵא חֶסֶד בְּרֵא
מַעֲכָתִי אֲלִיעַם בְּרֵא חִיתָּפֶל הַגִּילָנִי אֲלִיעַם חִיתָּפֶל
הַבְּרֵמֶלִי פְּעָרִי הָאָרְרִי חִצֵּי דָמִין כְּדֵר מֵלָא
פְּעָרִי דָמִין אֲרֵב יִבְאֵל בְּקָתָן מַעֲכָתִי הַגִּילָנִי
עָלֶק הַעֲמִינִי נַחֲרִי הַבְּאֵרֶתִי נִשְׁאִי
כֹּלִי יוֹאֵב בְּקָצִירָה עָלֶק דָּמִין עֲמוּזִין נַחֲרִי דָמִין
בְּאֵרוֹת נְטִילָתָהּ יוֹאֵב בְּרֵא עֲרוּיָה

עִירָא הִתְלִי גִרְבָּה יִתְרִי עִירָא רִמְזִי יִתְרָגֹז
רִמְזִי יִתְרִי אֲוִרָה הַחֲתִי כָּל שְׁלֹשִׁים שָׁבָעָה
אֲוִרָה חֲתָא כְּלָגְרָא תִּלְתִּין וְשִׁבְעָה
וַיִּסָּק אֶת הַיְּהוָה לַחֲרוֹת בִּישְׂרָאֵל
וַיִּסָּת אֶת דִּבְרוֹ בְּהֶסֶל אֶמֶר לָךְ מִנָּה אֶתִּישׂוּאֵל
וְאֶת־יְהוֹנָדָּה וְאוֹסִיף רִבְזָא רִבִּי לְמַתְקָן בִּישׁוּ
וְגִרִּי יִתְרִיד בְּהוֹן לְמִימָר אִיזִיל מִנִּי יִתְשׁוּ
וַיִּתְּנָה בֵּית יְהוֹדָה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־יוֹנָתָן
חֲתִילֵא שְׂרָאֲתוֹ שׁוֹמֵר אֶבְרָתְךָ בְּטִי יִשְׂרָאֵל
מִדָּן וְעַד בָּאָר שְׁבָע וּפְקֹדוֹ אֶת־הָעַם וְיָדַעְתִּי
אֶת־מִסְפַּר הָעַם וְאֹמַר מֶלֶךְ אֶל־יֹאכֶזְבֶּד הִיא
רַעְמִיָּה הַלֵּךְ כְּעַן כָּל־שָׁבָטֵי־יִשְׂרָאֵל
מִדָּן וְעַד בָּאָר שְׁבָע וּמִנִּי יֵת עֹמָא וְאֵדַע יֵת
חֲשֶׁבֶן עֹמָא וַיֹּאמֶר יֹאכֶזְבֶּד
הַמֶּלֶךְ וַיִּסָּק יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי הָעַם כְּהַסְכֵּם
מֵאֵת הָעַם מִיִּסּוּעֵינִי אֶת־הַמֶּלֶךְ רֹאשׁ וְאֵדַע

הַמֶּלֶךְ לְמַה חָפֵץ בְּדַבַּר הַזֶּה וְאָמַר יוֹאֵב
לְמַלְכָּא וְיוֹסֵף בְּיָאֲלֵהֶךְ עַל עֲמָא כְּאַרְיֵן
וְכַאֲרֵין מֵאָה זְמַנִּין וְעֵינֵי רַבּוּנִי מִלְכָּא חֲזִין
וְרַבּוּנִי מִלְכָּא לְמָא אֲתֵרֵנִי בְּפִתְגָמָא הָדִין
וַיַּחֲזֹק דְּבַר הַמֶּלֶךְ אֶל יוֹאֵב וְעַל שְׂרֵי חַיִּיל
וַיֵּצֵא יוֹאֵב וְשְׂרֵי חַיִּיל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ לִפְקֹד אֶת
הָעָם אֶת יִשְׂרָאֵל וְתִקֵּן פִּתְגָמָא דְּמִלְכָּא עַל
יוֹאֵב וְעַל רַבּוּנֵי חֵילָא וְנָפֶק יוֹאֵב וְרַבּוּנֵי חֵילָא
קָדָם מִלְכָּא לְמַמְנֵי יְתַעֲמָא יְתֵי שִׂרְאָרָא
וַיַּעֲבֹדוּ אֶת הַיָּרֵד וַיַּחֲכֹן בְּעַרְעֵר יִמְיָן הָעִיר
אֲשֶׁר בֵּיתוֹן הַנָּחַל הַגָּדוֹל וְאֵלֵּעָזָר וְעַבְדּוֹ יֵת
יִרְדְּנָא וְשָׂחוּ בְּעַרְעֵר דְּרוֹם קָרְתָּא דְּבָבּוּ
נְחֹלָא דְּבִשְׁיִכְטָגָד וְכִיעֲזָר וַיֵּבֹאוּ הַגְּלִיעָדָה
וְאֶל אֶרֶץ תַּחְחִים חֲסִינִי וְיִלְאֵן וְיִמְיָן
אֶל גִּירְזִין וְאֵתוּ לְגַלְעָד וְלֹא רַע דְּרומָא לְחַדְשֵׁי
וְאֵתוּ לְדִץ יַעֲזֹר וְמִתְמָן אֶסְתַּחֲרֵר לְעִידוֹן וַיֵּבֹאוּ
מִבְּצָר צִיר וּכְלָעֵרִי הַחֲוִי וְהַכְּנַעֲנִי וַיֵּצְאוּ אֶל
נֶגֶב יְהוּדָה בְּאֶר שֶׁבַע וְעַל לְקָרוּץ כְּרִיכָן
וְכִלְקָרוּי חוֹאִי וְכַנְעֵנָאִי וְנָפֶקוּ לְדְרוֹם יְהוּדָה
לְבָאֵר שֶׁבַע וַיֵּשְׁבוּ בְּכָל הָאֶרֶץ וַיֵּבֹאוּ מִקְצֵה
תְּשֻׁעָה חֲדָשִׁים וְעֵשְׂרִים יָסִים יְרוּשָׁלַם וְהָלַט
בְּכָל אֲרָעָא וְאֵתוּ מִסִּיפֵי תְשֻׁעָה יִרְחִין וְעַסְרִין
יוֹמִין לִירוּשָׁלַם וַיִּתֵּן יוֹאֵב אֶת מִסְפַּר מִפְקָד
הָעָם אֶל הַמֶּלֶךְ וְתֵתִי יִשְׂרָאֵל שְׂמִנָּה מֵאוֹת
אַלְפֵי אִישׁ חֵיל שְׁלָלָהּ רַבּוּתֵי שֵׁי יְהוּדָה חֲמֵשׁ
מֵאוֹת אַלְפֵי אִישׁ וַיְהִי כִּי יוֹאֵב יִתְחַשְׁבֵּן מִנֵּץ

עמא למלכא דהווי שדאל תמנע מאה אלפי
גבר גבר שלפי סיפא ואנשי יהודה חמישי
מאה אלפי גברא ויך לבדוד את אחריבן
ספר את העם ויאמר דוד אל
יהוה חטאתי מאד אשר עשיתי ועתה יהוה
העברנא את עון עבדך כי נסכלתי מאד
והשי דויד בלביה בחר כן דמנא ית עמא
ואמר דויד קדם פי חבית לחדא דעבד ית
חדא וכעץ פי אעבר ית חובא דעבדך ארי
אסתכלית לחדא וינס דוד בבקר ודבר
יהוה היה אלגד הנביא חזה דוד לאמר וקם
דוד בצפרא ופתגם נבואה מן קדם פי הוה
עסגד נביא חזי יא דויד למימר הלאך
ודברת אל דוד כה אמר יהוה שלש אנכי נוטל
עליך בחר לך אחת מהם ואעשה לך איזיל
ותמליל עם דויד כדן אמר פי חדא מתלת
אנא רמי עלך בחר לך חדא מנחין ואעביד
לך ויבא אגד אל דוד ויגד לו ויאמר לו התבוא
לך שבע שנים רעב בארץ ואם שלש
חרשים נסך לפני צריך והוא רדפך ואסחיות
שלש שת ימ יסד בר בארץ עתה דע וראא
מהא שיש שלחי דבר ואתאגד לזות דויד
וחזי ליה ואמר ליה חיתך לך שבע שנים
כפנא בארעך אסתלתה ירחיץ תהי עריק
קדם סנאך והוא רדיך לך ואם מהו תלתא
יומין מותא בארעך כעץ דע וחזא מאתנב

לש
קדש
וכל
ארמית
כוח

ל

ל

כול
חם

בז
ה

מל

בנב

שלחי פתגם ויאמר דוד אל
גד צדלי מאד נפלה נא כי יהוה כירבים
רחמו ובידאם אלפלה ואמר דויד לגד
עקת לי לחדא נתמסר כעץ ביד מימרא דפי
ארי סגיאיך רחמוהי ובידא דאנשא לא
אתמסר ויתן יהוה דבר בישראל מהבקר
וערעת מזוער וימת מזח העם מדן ועד באר
שבע שבעים אלף איש ויהי פי מותא
בישראל מעדן דמתנכיס תמידא ועד
דמתסקר ומיתמן עמא מדן ועד באר שבע
שבעין אלפי גברא וישלח דוד המלך
ירושלם לשחתה ויעחם יהוה אלהי ישראל
למלאך המשתית בעסר עתה הרף ידך
ומלאך יהוה היה עסגרן הארצה היבוס
ואושיט ידה מלאכא לירושלם לחבלותה
ותב פי מן בשותא אמר למלאכא דמהביל
בעמא מסת כעץ אנה יך ומלאכא פי הוה
שורי בבית אדרי דארץ יבוסאה

רחמין
פ

ב
ועל
מבצרים

הארונה
פ

ב
חד

חם

וחד
מל

ויאמר דוד אל יהוה בראת ואת
המלאך המכה בעם ויאמר הנה אנכי חטאתי
ואנכי העניתי ואלה הצאן מה עשו תהינא
ידך כי ובבית אבי ואמר דויד קדם פי כד חזא
ית מלאכא דמקטיל בעמא ואמר הא אנא
חבית ואנא סרחית ואליך עמא דאנן כענא
ביד רעיא מא עבדו תהו כעץ מחתך בונבית
אבא ויבא אגד אל דוד בינים ההוא

ל

ארונה
פ

ג
ס
פסוק

ג
פ
ח
ח
ו
מ

ויאמר לו עלה הקס ליהוה מזבח בגרר
אנכי חייב ואתה גדולת דויד ביומא
ההוא ואמר ליה סק אקים קדם פי מדבא
בבית אדרי וארץ יבוסא חיי ער דוד פדור
גד באשר צוה יהוה וסליק דויד כפתגמא
דגד כמאד מליל פי וישקף ארונה וירא
את המלך ואת עבדיו עברים עליו ויצא
ארונה וישתחו למלך אפי' ארצה ואסתכ
ארץ וחזא ית מלכא וית עבדוהי עבדי
עלוה ונפק ארץ וסגיד למלכא על אפיה
על ארעא ויאמר ארונה מדוע בא ארץ
המלך אל עבדיו ויאמר דוד לקנות מעמך את
הגרר לבנות מזבח ליהוה ותעצר המגפה
מעל העם ואמר ארץ מדין אתא רבונ
מלכא לולת עבדיה ואמר דויד למזבן מן
ית בית אדרי למבנ מדבא קדם פי ויתכלי
מותנא מעל עמא ויאמר ארונה אל דוד
יקח ויעל ארץ המלך הפזב בעינו ואלה הפז
לעלה והמרגים וכלי הבקר לעצים ואמר
ארץ דוד יסב ויסיק רבונ מלכא דתקי
בעינא חזי תורא כשריך לעלתא ומורגא
ומני תורא לא עינא הכל נתן ארונה המלך
למלך ויאמר ארונה אל המלך יהוה אליך
ירצך כולא יחב ארץ למלכא דבעא מניה
מלכא ואמר ארץ למלכא פי אלהך יקביל
קרבך כרעא ויאמר המלך ארונה לא

ג
ח
כח
ו
ב
כח
ה
וסיני
ח
קנה
מאת
ל
כ
קנו
וח

פ
אפטר
דויד
ח
שדה
ג
ד
פ

ל
ר
ג

ל

ביקנו אקנה מאותך במחיר ולא אערה
ליהוה אלהי עלות חנם ויקן דוד את הגרר
ואת הבקר בכסף שקלים חמשים ואמר
מלכא לארץ לא ארי מזבן אבון מן
בדמיך ולא אסיק קדם פי אלהי עלון מן
וזבן דויד ית בית אדרי וית תורא בכסף שלש
חמשים ויבן שסדור מזבח ליהוה ויער
עלותו שלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
המגפה מעל ישראל ובנא תמן דויד מדבא
קדם פי ואסיק עלון ונכסת קדשין וקביל צלות
דודי ארעא ואתכלי מותנא מעל ישראל

סכום הפסוקים שלספר שמואל א' וחמש מאות ושישה סימן א' ו'

והמלך דוד יקן בא בימים ויפסח בבערים
ולא יחס לו וזמלכא דויד סב על ציומין ומלכ
ליה בלבושין ולא שחיץ ליה ויאמרו לו
עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה
ועמדה לפע המלך ותהיל סכנת ושכבה
בחיך וחם לארץ המלך ואמרו ליה עטודי
יבעז דרבונ מלכא עולימא בתולא ותשמש
קדם מלכא ותהי ליה קריבא ותשכוב לו תך
וישחי דרבונ מלכא ויבקשו נערה יפה
בכלבול ישראל וימצאו את אבישג שועמת
ויבאו אתה למלך ובעו עולימא שפירא כל
תחום ארעא דישראל לא עשכו ית אבישג

וחס ג וסימנה וחס השמש וחס בחיך וחס אס ישכבו וחס להס - כל המבזה את הבגדים לסוף חיינו נהנה מהן למענה מודו